

Allan Dulles

75731

D 001472

Arta informațiilor

241

D/472

P R E F A Ț A

În anul 1961, după ce timp de aproape 10 ani a condus C.I.A. (Agenția centrală de informații), Allan Dulles a părăsit funcția de director al principalului organ executiv de spionaj al S.U.A., lăsând în urmă sa o intensă activitate pusă în slujba politicii expansioniste a imperialismului american.

În întreaga sa activitate ca director al C.I.A., Allan Dulles a inițiat și organizat numeroase acțiuni de spionaj, subminare și provocare împotriva țărilor socialiste, el fiind unul dintre cei mai zelosi anticomuniști dintre politicienii americani postbelici. Concomitent însă, Allan Dulles a folosit aparatul ce-l conducea și pentru amestecul grosolan în politica internă a altor state din America Latină, Africa și Asia unde a pus la cale putchuri, lovituri de stat, a înlăturat sau a numit guverne — toate aceste acțiuni săvârșindu-le în numele unei așa-zise riposte față de „infiltrația comunistă”.

În conduita și activitatea lui, Allan Dulles l-a avut ca mentor pe fratele său, John Foster Dulles, cunoscut ca dușman inveterat al comunismului, om politic deosebit de reacționar, fost secretar al Departamentului de Stat al S.U.A. Sprijinind C.I.A. și pe fratele său, John Foster Dulles a folosit totodată activitatea de spionaj desfășurată de organul respectiv pentru a da o orientare tot mai agresivă politicii externe a Statelor Unite.

Menționind faptul că și alți membri ai familiei lui Allan Dulles au jucat un rol activ în viața politică și mai ales în activitatea diplomatică a S.U.A., avem o imagine mai clară asupra mediului în care s-a format și a factorilor care au contribuit la perfecționarea lui în meseria respectivă.

Totuși, tocmăi zelul pus — până la depășirea limitelor rațiunii — în reprezentarea intereselor imperialismului american a determinat sfârșitul oficial al carierei sale. Acesta s-a produs în condițiile eșecului acțiunilor contrarevoluționare inițiate de C.I.A. împotriva Cubei, acțiuni care au angajat și afectat în mod direct politica externă a S.U.A., ducând la adâncirea procesului de discreditare a ei pe plan internațional.

Ne-am referit la sfârșitul carierei oficiale a lui Allan Dulles, deoarece el a devenit ulterior consultant special particular al președintelui S.U.A. în probleme de informații, recunoscându-i-se astfel aportul adus la realizarea politicii americane. De altfel, cu ocazia înlocuirii sale din funcție, Allan Dulles a primit aprecieri laudative făcute în fața aparatului C.I.A. de însuși președintele S.U.A., care a spus referindu-se la activitatea acestui organ: „Succesele dv. rămân pentru majoritatea oamenilor necunoscute, în timp ce insuccesele sunt larg trimbițate. Aceasta pentru că dv. nu puteți vorbi despre treburile care merg bine, iar cele care nu merg bine, în general, vorbesc ele singure”.

După înlocuirea sa din funcția de director al C.I.A., Allan Dulles a scris o lucrare pe care a publicat-o în anul 1963, în care își sintetizează experiența acumulată în cei aproape 50 de ani de activitate în domeniul diplomației, al dreptului și, mai ales, al spionajului.

În această lucrare, intitulată „The craft of intelligence” („Artă informațiilor”), autorul face mai întâi un istoric al muncii de informații și contrainformații, în general, și al celei desfășurate de C.I.A., în special.

Lucrarea cuprinde date atât cu privire la concepția de ansamblu, obiectivele, mijloacele și metodele activității informative și contrainformative a S.U.A. în etapa actuală cât și re-

feriri la principalele organe de informații și contrainformații ale S.U.A.

Un viu interes prezintă și faptul că autorul își illustrează considerațiile sale cu privire la modul de acțiune a serviciilor de informații și contrainformații cu un număr mare de cazuri atinse din activitatea organelor de informații ale S.U.A. și altor țări capitaliste, cât și din cea a unor țări socialiste.

În cuprinsul acestei lucrări autorul caută nu numai să prezinte unele aspecte ale tehnicii muncii de informații și contrainformații, ci și să justifice politica agresivă a imperialismului și să calomnieze țările socialiste. Pasajele care conțineau insulte și instigări la adresa comunismului în general, și a statelor socialiste, în special, au fost eliminate din lucrare.

Studierea lucrării este utilă pregătirii profesionale de ansamblu a ofițerilor de securitate, fiind de natură să îmbogățească cultura de specialitate a lucrătorilor aparatului nostru.

O serie de principii de muncă, de mijloace și metode ale aparatului de informații și contrainformații al S.U.A. la care Allan Dulles face referiri sunt folosite din plin și în prezent. Întruchit în această lucrare el vorbește nu numai despre sistemul de muncă din trecut, ci și de felul cum se lucrează la ora când el nu mai este director al C.I.A.

De altfel, faptul că înlocuirea lui Allan Dulles nu a determinat și schimbări esențiale în activitatea și orientarea C.I.A., o dovedesc numeroasele cazuri de spionaj și de imixtiune în treburile altor state petrecute în ultimii ani, în care rolul de inițiator și organizator l-a avut acest organ.

Pe tot parcursul lucrării va trebui însă să se țină seama de interesele ce le reprezintă și încearcă să le apere autorul, de platforma ideologică de pe care analizează evenimentele și acțiunile, fapt ce împune necesitatea unui discernămint critic din punct de vedere politic și profesional în însușirea unora dintre învățămintele ce rezultă din problemele tratate.

Major MATEESCU LUCIAN

și

IL. MAJ. HASNĂS ALEXANDRU,
redactor în Direcția învățămînt

NOTE AUTOBIOGRAFICE

Interesul meu pentru afacerile externe a început să se manifeste foarte devreme, aş putea spune încă din zilele copilăriei. Am fost adesea fermecat de istorioarele bunicului meu despre călătoria lui de 131 zile într-un vas cu pinze, de la Boston la Madras (India), unde era misionar. În tinereţe am fost adeseori la Washington cu bunicii mei (din partea mamei), iar zilele petrecute cu ei au lăsat o amprentă adâncă în educaţia mea. Bunicul, John W. Foster, fusese secretar de stat în 1892 sub preşedintele Harrison. După participarea sa la războiul civil, devenise general, apoi, mai târziu, trimisul nostru în Mexic, Rusia şi Spania. Mama, de asemenea, şi-a petrecut mulţi ani din tinereţe în capitalele acestor ţări, iar tatăl meu studiasă în străinătate. În felul acesta, am fost crescut în atmosfera unor permanente dezbateri familiale asupra a tot ce se petrecea în lume.

Primele mele preocupări pe linia afacerilor externe se leagau de războaiele spaniolilor şi burilor. În 1901, la vîrsta de 8 ani, ascultam cu aviditate discuţiile dintre bunicul meu şi nepotul lui, Robert Lansing, care avea să devină ulterior secretar de stat sub preşedinţia lui Woodrow Wilson. Aceste discuţii aprinse despre cauzele şi meritele englezilor sau ale burilor au contribuit încă de atunci la formarea părerilor şi concepţiilor mele. Mai târziu am descris şi eu propriile mele

puncte de vedere în această problemă, care, fiind descoperite de educatorii mei, au fost publicate într-o mică broșură; această broșură a devenit una din cele mai căutate în districtul Washington în acea vreme.

După absolvirea colegiului, cu câteva luni înainte de izbucnirea primului război mondial, condamnăm ignoranța generală cu care erau tratate evenimentele dramatice ce aveau să vină, mi-am început peregrinările în lume, studiind în India, apoi în China și călătorind prin țările Orientului îndepărtat.

Am venit în S.U.A. în 1915 și, cu un an înainte de intrarea noastră în război, am devenit membru al serviciului diplomatic.

În decursul următorilor zece ani, mi-am desfășurat activitatea într-o serie de posturi interesante: la început în Austro-Ungaria, unde în 1916—1917 am văzut începuturile destrămării monarhiei habsburgice, apoi în Elveția, unde, în timp ce războiul se desfășura din plin, culegeam informații despre tot ce se petrecea în spatele frontului în Germania, Austro-Ungaria și în Balcani. De fapt, încă de atunci am fost mai mult lucrător de informații decât diplomat.

Fiind delegat la Conferința de Pace de la Paris în 1919, am participat la elaborarea Tratatului de la Versailles, am ajutat la trasarea granițelor noi ale Cehoslovaciei și am lucrat în diverse probleme privind revoluția rusă și restabilirea păcii în Europa centrală.

După încheierea lucrărilor conferinței am fost unul dintre cei care au deschis prima noastră misiune diplomatică de după război, la Berlin în 1920, apoi, după o călătorie oficială la Constantinopol, am lucrat timp de patru ani ca șef al Diviziunii pentru Orientul Apropiat din cadrul Departamentului de Stat.

Prin 1926, deși încă nu mi-am epuizat interesul și curiozitatea în problemele de politică externă, am început să pun în practică studiile mele de drept în cadrul unei societăți de avocați din New York, condusă de fratele meu.

Această practică a fost întreruptă numai pentru perioada

de serviciu guvernamental, când, în calitate de consilier oficial pe lângă delegația noastră, participam la conferințele Ligii Națiunilor, în problema limitării înarmărilor.

Cu aceste ocazii, i-am întâlnit și cunoscut pe Hitler, Mussolini, Litvinov, precum și o serie de alți conducători politici și oameni de stat din Franța și Marea Britanie.

Referitor la relațiile pe care le aveam cu fratele meu, John Foster Dulles, pot spune că nu i-am fost numai un asociat apropiat în problemele profesionale de drept, ci, cu toate că era cu cinci ani mai mare decât mine, am fost și foarte buni prieteni, petrecându-ne o mare parte din tinerețe împreună.

În timpul verilor anilor de la începutul secolului nostru și chiar și mai târziu, ori de câte ori munca ne permitea, Foster și cu mine eram împreună la vila familială rustică de la Henderson Harbour, de pe malul de sud-est al lacului Ontario.

John W. Foster a început să se retragă aici încă înainte de 1900, mai mult pentru pasiunea de a putea pescui, față de care nici eu nu eram indiferent.

El se întâlnea aici cu părinții mei și cu cei cinci copii ai lor, dintre care Foster era cel mai mare, iar ginerele domnului Foster, Robert Lansing și mătușa mea — doamna Eleonor Foster Lansing — completau contingentul generației vîrstnicilor.

Aici, într-un splendid cadru natural, ne-am delectat zilnic nu numai cu pescuitul, canotajul și tenisul, ci și cu discuții interminabile despre marile probleme ale lumii, în rezolvarea cărora avea să-și spună mai târziu cuvîntul și țara noastră. Aceste discuții căpătau, desigur, o nădădăre greutate și autoritate prin vocea fostului secretar de stat (bunicul meu) și a celui ce urma să devină secretar de stat (fratele meu). Noi, copiii, eram la început cei care ascultam și învățam; mai târziu însă, o dată cu trecerea anilor, am devenit și noi participanți activi la aceste dezbateri internaționale. Adeseori, Foster Dulles își asuma în asemenea ocazii rolul de purtător de cuvînt al tinerei generații.

În 1908—1909 am fost împreună la Paris, unde Foster își desăvîrșea studiile la Sorbona, iar eu mă pregăteam pentru Institutul Alsacian.

Din 1914 până în 1919 drumurile noastre au fost despărțite, eu călătorind prin lume, apoi mai târziu lucrând într-un post diplomatic la Viena. Ne-am întâlnit din nou în 1919 la Conferința de Pace de la Paris. Sarcinile noastre erau diferite aici. El lucra în probleme privind laturile economice și financiare ale păcii, iar eu în cele referitoare la laturile politice și diplomatice. Această perioadă de asociație a fost foarte valoroasă pentru mine și am continuat să colaborăm și în decursul anilor următori.

Mai târziu am lucrat iarăși împreună, începând din 1953 când el devenise secretar de stat al președintelui Eisenhower, iar eu am fost promovat din funcția de director adjunct în care am lucrat sub președinția lui Truman, la cea de director al Agenției centrale de informații.

Pe deplin conștient de problemele cele mai arzătoare ale zilelor noastre, de tragedia celor două războaie între cele mai dezvoltate țări ale lumii, Foster prevedea noul pericol grav pentru noi, reprezentat de filozofia și politica comunistă. El a devenit un suporter convins al muncii C.I.A. Ca secretar de stat, el prelua unei simple analize externe, lapice, a problemelor ce aveau de înfruntat președintele și secretarul de stat, o opinie proprie, bazată pe cunoașterea realității.

Datorită practicii lui îndehungate în probleme de drept, era obișnuit să aprecieze sub toate aspectele puterea unui argument. El nu voia să facă o politică externă cu ochii legați; de aceea și acorda o mare atenție informațiilor.

Foster și eu mine, în cursul primilor noștri ani de practică în domeniul dreptului, diplomației și al muncii de relații internaționale, am fost profund influențați de principiile lui Woodrow Wilson. Am fost impresionați de propunerile lui mărețe în timpul negocierilor la Conferința de Pace de la Paris, unde primul și principalul său obiectiv a fost crearea Ligii Națiunilor, ca instrument important de menținerea păcii. Am trăit însă și frumusețile negocierilor de la Versailles care, cu toate eforturile depuse de președintele Wilson, au rămas de parte de a putea constitui o bază reală pentru pace. Fratele meu, ca și colegii lui, de altfel, din delegația pentru Conferin-

ța de Pace, a luptat cu tot elanul împotriva clauzelor irealiste ale tratatului, în special a celor referitoare la obligațiile părților privind plata daunelor de război. În această vreme eu lucram la probleme cel puțin la fel de nesatisfăcător rezolvate, privind deciziile teritoriale, așa cum învingătorii le impuneau participanților la tratat.

Toate acestea, așa cum se putea prevedea încă de pe atunci, deși numai foarte vag, au făcut mai târziu să apară toate premisele pentru a aduce un Hitler la putere și a duce în mod inevitabil Europa la război, în 1939.

În 1941, când războiul bătea și la ușa noastră, președintele Franklin D. Roosevelt a făcut apel la colonelul (mai târziu generalul maior) William J. Donovan, pentru constituirea unui serviciu de informații unitar american. Ca organizator și director al oficiului serviciilor strategice în timpul celui de-al doilea război mondial, cred că Bill Donovan poate fi, pe drept cuvânt, considerat părintele serviciului de informații american modern. După Pearl Harbour, m-a rugat să luerez în O.S.S. (Oficiul serviciilor strategice — N.T.), unde am activat împreună până la terminarea războiului cu Germania și Japonia.

În timpul acestor patru ani, eu am lucrat în Elveția, apoi, după încheierea armistițiului cu Germania, la Berlin. Convingerea mea, în general, este că experiența constituie cea mai bună metodă pentru a învăța o meserie, iar aici am avut într-adevăr ocazia să culeg o experiență după alta. De altfel, pentru a ilustra anumite puncte de vedere, am să uez mai departe de unele cazuri care mi-au oferit aceste experiențe și învățăminte.

După încheierea armistițiului cu Japonia, m-am îndrăgostit la New York și, totodată, la practicarea dreptului. Aceasta, deoarece nu m-a prevenit nimeni că într-un viitor destul de apropiat voi juca un rol activ în legătură cu reformularea legii din 1917 privind instituirea C.I.A.

În anul următor, președintele Truman m-a însărcinat cu conducerea unui comitet format din trei membri, ceilalți doi fiind William H. Jackson, care în timpul războiului a lucrat în serviciul de informații militare, și Mathias F. Correa, ad-

junct special pe lângă secretarul Departamentului Marinei — James Forrestal. Comitetul nostru avea sarcina de a întocmi pentru președinte un raport privind eficacitatea C.I.A., organizată în conformitate cu legea din 1947, precum și asupra relațiilor dintre activitatea C.I.A. și activitatea celorlalte organe de informații guvernamentale.

Raportul nostru a fost înmănat președintelui Truman tocmai în perioada realegerii lui, iar după îndeplinirea acestei misiuni eu m-am întors din nou la problemele mele de drept, convins fiind că de această dată voi reuși să rămân cu ele timp mai îndelungat.

Dar întocmirea de rapoarte către guvern poate avea uneori consecințe neașteptate. Astfel, poți să fii foarte bine solicitat să ajuti la punerea în practică a propunerilor pe care le-ai făcut. Exact acest lucru mi s-a întâmplat și mie. Raportul nostru a sugerat câteva schimbări esențiale și chiar drastice în organizarea C.I.A., și în special în organizarea procesului de prelucrare-evaluare.

Generalul maior Walter Bedell Smith, care în 1950 devenise directorul C.I.A. și îl avea deja pe Jackson ca adjunct al său, m-a invitat să discut cu el propunerile din raport. Am plecat deci la Washington cu intenția de a rămâne maximum șase săptămâni. Până la urmă am rămas cu C.I.A. timp de unsprezece ani, din care nouă ani ca director al acestei instituții.

Până la reîntoarcerea mea la viața particulară, în noiembrie 1961, cu greu mi-as fi putut închipui că cineva — fiind acesta chiar și un avocat convins — ar putea găsi ceva de povestit din ceea ce se poate povesti despre un serviciu de informații, mai ales când acest serviciu constituie un element vital în structura guvernului nostru în această eră modernă.

Scriind această carte în calitate de cetățean particular, as dori ca de la început să se înțeleagă clar că ideile și punctele de vedere expuse aici îmi aparțin ca idei și puncte de vedere ale unui cetățean particular și, ca atare, ele nu sunt autorizate de C.I.A. sau de vreun alt organ guvernamental.

După părerea mea, nu există o profesie mai puțin înțeleasă și mai fals reprezentată decât munca de informații. Un argument convingător în acest sens a fost exprimat de președintele Kennedy, când, la 28 noiembrie 1961, a participat la inaugurarea noii clădiri a conducerii C.I.A. și pentru a-și lua, cu această ocazie, rămas bun de la mine ca director al C.I.A. Cu acest prilej, el a remarcat: „Succesele dv. rămân pentru majoritatea oamenilor necunoscute, în timp ce insuccesele sînt larg trimbițate. Aceasta pentru că dv. nu puteți vorbi despre treburile care merg bine, iar cele care nu merg bine, în general, vorbesc ele singure”.

Apoi președintele a adăugat câteva cuvinte de încurajare adresate celor câteva mii de lucrători — bărbați și femei — ai C.I.A.: „...sînt convins că dv. înțelegeți cât este de importantă munca dv., cât de esențială este ea la scrierea istoriei zilelor noastre, cât de apreciate vor fi eforturile dv., așa că eu aș vrea să-mi exprim acum aprecierile mele personale pentru munca dv. și, totodată, îmi exprim convingerea că și în viitor veți merita pe deplin aprecierea țării noastre, așa cum ați meritat-o în trecut...”

Este foarte greu să te aștepti la o înțelegere și susținere reală a activității de informații în această țară în condițiile când doar cîțiva oameni din domeniul executiv sau legislativ al țării cunosc câte ceva despre C.I.A. Ceilalți continuă să-și creeze reprezentările lor proprii pe baza descrierilor unor autori, „cunoscători în materie”, care însă n-au văzut niciodată cum arată în interior C.I.A.

Există desigur argumente serioase pentru a nu divulga secretele activității de informații. Este bine să nu uităm că tot ce se spune publicului, în mod implicit se spune și inamicului. Cu toate acestea, sînt o serie de elemente ca disciplina culegerii de informații și tehnica folosită în acest scop, ceea ce noi obișnuim să denumim „stil de muncă”, care sînt cunoscute de toate serviciile de informații, indiferent de apartenența lor națională. Ceea ce nu trebuie însă divulgat și ceea ce nu va fi divulgat în această carte, este unde, cînd și cum acest stil de muncă a fost sau va fi folosit, făcînd excepție, bineîn-

teles, operațiunile care au devenit deja cunoscute, cum ar fi, de exemplu, cazul U-2.

C.I.A. nu este o organizație subversivă. Ca să te lămurești în acest sens, nu trebuie să faci altceva decât să citești legea din 1947 referitoare la înființarea C.I.A., scopul și sarcinile acesteia. Există fără îndoială și unele laturi secrete ale legii, dar legislația noastră generală permite ca Consiliul securității naționale, care de fapt îl reprezintă pe președinte, să atribuie C.I.A. și alte sarcini sau funcțiuni pe linie de informații, în afara celor enumerate în legea de bază.

De asemenea, C.I.A. nu este singurul organ de stat unde secretul joacă un rol important. Departamentul de Stat sau Departamentul Apărării, de asemenea, păstrează cu maximum de grijă secretele lor.

Unul dintre principiile mele călăuzitoare în munca informațională, în timpul cîi am fost director al C.I.A., era de a folosi toate forțele și posibilitățile umane pentru a păstra secretul și securitatea tuturor acelor activități și numai a acelor unde acest lucru este esențial, fără a lăvălu în mister probleme și preocupări ce puteau fi sau erau chiar cunoscute.

La puțin timp după ce devenisem director, am avut prilejul să mă conving de inutilitatea și chiar ridicolul eforturilor de a menține în secret unele amănunte arhicunoscute. Dr. Milton Eisenhower, fratele președintelui, dorea să mă întâlnească pentru a discuta cu mine o anumită problemă. Președintele, care însoțea pe fratele său, și-a exprimat dorința să-i primesc la sediul meu. (Eu nu lucram în incinta serviciilor secrete). Ei au plecat, însă a fost imposibil să-mi găsească oficiul pînă cînd, printr-un telefon, mi-au cerut îndrumări precise. Această întâmplare mi-a pus problema: oare de ce acest secret exagerat?

În această perioadă, la intrarea în clădirea unde se afla conducerea C.I.A. (statul major), aflna următoarea inscripție: „Government Printing Office” (Editura guvernamentală — N.T.). Cu toate acestea, conducătorii autobuzelor cu juriști care făceau turul Washington-ului, își făcuseră obiceiul să oprească în fața clădirii noastre, iar ghizii anunțau turiștilor în

fraze pompoase și pline de mister că în spatele gardului de fier ce au în față se află cel mai secret și cel mai bine păzit loc din Washington — statul major al organizației americane de spionaj — C.I.A.

De asemenea, personal m-am convins că toți șoferii de taximetre din Washington cunoșteau bine această clădire și destinația ei.

Imediat ce am pus la intrare o inscripție proprie, tot misterul și toată taina au dispărut ca prin farmec. Am încetat să mai fim priviți de către vizitatorii Capitalei ca niște oameni sinistri și misterioși; am devenit un oficiu guvernamental ca oricare altul.

Prea mult secret poate duce la efectul contrar celui urmărit, ca și prea multă vorbărie, care poate fi periculoasă.

Odată mi s-a întâmplat ca o anumită publicitate să-mi fie chiar folositoare pentru culegerea de informații. Asta s-a petrecut în timpul celui de-al doilea război mondial, în noiembrie 1942, cînd am fost trimis de către generalul Donovan și O.S.S. în Elveția, cu poziția oficială de consilier al ministrului din legația noastră.

La un moment dat, unui din ziarele elvețiene, de altfel un ziar cu mare tiraj și considerat destul de serios, a publicat un articol bazat pe imaginația și prezunția redactorilor, conform căruia eu aș fi sosit în Elveția ca trimis special secret al președintelui Franklin D. Roosevelt. Fără îndoială, oricare ar fi crezul că această știre negîdită va putea produce încurcături și greutăți în munca mea. În realitate însă, s-a produs tocmai efectul contrar. Cu toate că a doua zi am făcut o dezmințire modestă, dar sinceră, în presă, știrea, în general, a fost crezută.

Drept rezultat, la rețeaua mea au început să curgă informațiile, unele din ele simple bluff-uri, ce-i drept, dar și unele deosebit de valoroase. Dacă n-aș fi fost în stare să separ diamantele de nisip (bineînțeles, în limita erorilor admisibile), ar fi însemnat că nu eram calificat pentru munca mea, pentru că abilitatea de a cunoaște, aprecia și, pe această bază, a judeca

pe oameni și evenimente, este una dintre primele calități ale unui lucrător de informații.

Ori de cîte ori încercăm să facem un mister din tot ce se referă la munca de informații, riscăm să diluăm eforturile noastre în detrimentul menținerii secretului acelor acțiuni unde secretul este într-adevăr esențial pentru obținerea succeselor. Fiecare situație în parte era judecată în funcție de elementele faptice concrete, ținînd cont de necesitatea de a împiedica scurgerea spre inamic a unor informații utile despre acțiunile operative, sau personalul angajat în acestea.

În acest sens, consider că cele spuse de George Washington în scrisoarea sa către colonelul Elias Dayton, din 26 iulie 1777, sînt încă perfect aplicabile și în zilele noastre în toate acțiunile informative:

„Necesitatea de a procura informații valoroase este evidentă și nu cere nici un fel de comentarii. Tot ce rămîne să mai adăug este că dv. trebuie să țineți întreaga problemă cît se poate de secretă, dar în special problemele privind acțiunile întreprinse, modul de acțiune și scopul urmărit”.

Fără aceasta, acțiunile sînt în general sortite eșecului, oricît de bine ar fi ele pregătite și cu toate perspectivele favorabile ce se întrevăd.

În general, americanii au tendința de a vorbi prea mult despre probleme ce ar putea constitui secrete. Am convingerea că noi înșine divulgăm prea mult din secretele noastre, în special în domeniul concepțiilor militare și al armamentului: de-seori neglijăm să facem o distincție netă între categoriile de acțiuni ce ar putea fi secrete și cele care, prin natura lor, mi sînt și nu pot fi ținute secret.

Există pericol cînd presa noastră manifestă un zel extraordinar în dezvăluirea scopurilor unor acțiuni viitoare cu caracter militar, politic sau diplomatic. Noi am învățat importanța asigurării secretului în timpul războiului, cu toate că chiar și după această perioadă am mai comis încă serioase indiscreții.

Este bine să știm cu toții că în războiul rece adversarul

nostru înregistrează tot ce divulgăm sau facem accesibil publicității.

Sînt convins că în forma noastră de guvernămînt — în interesul publicului și al presei —, nu poți să ridici un zid în jurul problemei privind activitatea noastră informativă și nici nu sugerez să se facă acest lucru. De altfel, nici Congresul sau organele executive n-au intenționat așa ceva cînd a fost elaborată legea din 1947. Dimpotrivă, orice informații privind activitatea noastră trebuie puse la dispoziția publicului, dacă acestea pot duce la întărirea autorității organelor de informații și la înțelegerea și aprecierea justă a misiunii lucrătorilor de informații.

Cel mai important însă dintre toate este necesitatea ca toți cei din interiorul țării, atât lucrătorii de informații cît și publicul, să fie ferm convinși că această activitate poate și trebuie să ajute din plin protejarea națiunii.

ISTORICUL PROBLEMEI

În secolul al V-lea înainte de era noastră, învățatul chinez Sun-Tzu scria că „prevederea este călăuză care va conduce pe prințul iluminat și generali săi înțelepți la victorie asupra inamicului, oriunde s-ar afla acesta”.

În 1955, în raportul către guvern, înlocuit de Comisia Herbert Hoover despre sarcinile organizațiilor și activităților de informații, se arată că „activitatea informativă se referă la toate lucrurile ce pot fi cunoscute în vederea inițierii unei acțiuni”.

Ambele formulări, deși despărțite în timp de mai mult de două milenii, au ca trăsătură comună definirea informațiilor ca element necesar în vederea unei acțiuni.

Dorința de a avea informații oportune izvorăște lărgă îndoielă din instinctul de conservare. Omul de afaceri se întreabă: Ce se va întâmpla în viitor? Cum vor prospera afacerile mele? Ce măsuri aș putea lua sau ce acțiuni aș putea întreprinde? Cât de puternici sînt adversarii mei și ce plănuiesc ei împotriva mea? De la începutul istoriei scrise observăm că asemenea întrebări și-au pus nu numai indivizii izolați, ci și grupurile de oameni din ce în ce mai mari, triburile, regatele, națiunile.

Primele surse de informații, în era cînd domina credința

în intervenția forțelor supranaturale
preolu, protejii, vrăjitorii, oracoli și
cîi zei știau ce se va întîmpla în viitor, a
forința
de a afla intențiile divine din prezicerile oracolelor, din
și, adeseori, din vise

Mitologia și istoria religiilor conțin nenumărate exemple
de revelații privind intențiile divine cu privire la oameni, so-
licitate sau nesolicitare de oameni în cauză. Și, unii din aceș-
tia aveau de-a face în mod practic cu treburile de stat, cu des-
lășurarea unor acțiuni militare sau alte acțiuni de acest gen.
Iată câteva exemple, demne de remarcă ca prime acți-
uni descrise privind „culegerea de informații”.

Saul, în apusul ultimei sale bătălii, „cuprins de înfrî-
nare și înfrînat de înfrînatul său băteu”, cînd a văzut oștile nesfîr-
șite ale filistinilor, „Și cînd Saul s-a rugat la Domnul, Dom-
nul nu i-a răspuns nici prin vis, nici prin urzică, nici prin
profeți” (1. Sam. 28). Rămăsese fără „surse” și preocupat totuși
de soarta bătălii...

exact informațiile cele mai interesante. „Vor urmări oștile lui? Le vor
învinge?” (1. Sam. 28). Dar Domnul nu i-a răspuns.

nu insistă să obțină informațiile necesare.

Acăștia s-au întors din misiunea lor după patruzeci de zile ra-

„înălți de statură, iar orașele erau
„Impregur” și „copiii Israelului murmurau și im-
si Aron”. Drept pedeapsă pentru lipsa lor de
Moise, Dumnezeu a hotărît atunci: „hoiarii-va
patruzeți de ani în desert”, este un
reclut de spioni în țara din care au adus

Acăștia acțiune informativă de un fel deosebit spune însă
și mult decât se pare la prima vedere. În primul rînd, dacă
cineva dorea să obțină o cifră mai exactă și imparțială imagine
a naturii pămîntului Canaanului și a poporului care îl ocupa,
apoi în nici un caz nu trimitea conducători politici într-o ase-
tivă. În locul acestora se puteau trimi-
simpli (meseriasi) și bineînțeles nu în nume de
rei. Mai departe, Moise și Aron nu
dîi despre pămîntul făgăduinței, în-
credeau în Dumnezeu. Adevăratul scop al acestei mi-
lost de fapt nu de a stabili ce fel de pămînt era Ca-
naanul, ci de a stabili ce fel de oameni — ei de puterice și
sincer — erau acești conducători ai diverselor triburi din Iz-
rael, de a stabili deci loialitatea și țărnia lor de caracter. Cînd
numai doi dintre aceștia au reușit să treacă proba în fața
Domnului, ceilalți conducători și popoarele lor au fost con-
damnați să hojdatească în desert pînă la ridicarea unei gene-
rații noi, mai puternice.

Aceasta constituie un exemplu din istorie cînd adevăratul
scop al informațiilor, chiar dacă în aparență este foarte clar,
poate fi pierdut din vedere sau chiar nici nu poate fi bănuț.

Cassandra, fiica lui Priam din Troia, care a fost iubită
de Apollo, a fost înzestrată de acesta cu darul profeției. Însă,
asa cum ne arată mitologia, îndată ce a intrat în posesia ace-
lui dar, femeia necredincioasă a încetat să mai răspundă la

dragostea lui Apollo. Apollo însuși putea retrage dar îi putea adăuga calificarea ca profeție ei să nu fie născută odată crezute. Și, bineînțeles, Apollo a și făcut această lucrare. Astfel se întâmplă ca prezicerile Cassandrei despre și profețiile ei în legătură cu Iahnosul cal troian — una dintre primele acțiuni de inducere în eroare descrise, — să fie deosebite.

Grecii, cu vederile lor pesimiste despre relațiile dintre oameni și zei, se pare că intrau în panică chiar și când aveau informații din partea zeilor, deoarece aceste informații erau adesea mult umbrărite în pildă și contradicții, înțelesuri ori foarte îndoielnice. Povestirile despre „informațiile” furnizate de zei, elemente cu care este întrepesată întreaga mitologie greacă, dăstăruiează că se poate de clar convingerea conform căreia cauzele zeilor și ale destinului sunt deosebite pentru oameni.

Herodot ne povestește că laacedemonienilor, care consultaseră oracolul din Delos pentru a afla care va fi despotismul

care prezise oracolul.

De-a lungul veacurilor,

tr-o serie de stadii intermediare, ajungând să ia forma unei

în primele zile ale acestei în

stucă pe care stătea o virgină, în

tre cer un Iahnos, colorat, Virgină, în transă de

dar un preot tălmăcea cuvintele misterioase pronunțate de „me-

...abilitatea erorilor și a prejudiciilor din
...femei în vârstă de peste cincizeci de ani, de
...activitatea zeilor printr-un interes mult prea mare și mult prea

...Această schimbare însă nu a afectat cu nimic natura di-
...stituiție seculară a fost, după cum știu astăzi, faptul că preo-
...cui și astfel cunoșteau o serie de evenimente și stări de lu-
...crări particulare mult mai bine decât oamenii care veneau per-
...tru a consulta oracolul. Într-o perioadă ulterioară se pare că,
...datorită corupției, au început să joace un rol din ce în ce mai
...mare marturisirea secretele facute preoților de către vizitatorii
...oracolului. Astfel, un om cu rang înalt sau suficient de bogat,
...care era favorizat de preoți sau pur și simplu avea cum să-i
...răspundă, putea obține informații prețioase despre rivalii
...sau adversarii săi, informații divulgate anterior preoților de
...către alți vizitatori.

În perioadele lui cele mai productive, oracolul a furnizat adesea asemenea sfaturi practice.

În adevărata artă a spionajului, Estul a luat-o înaintea Vestului în anul 100 î.e.n.

Sun-Tzu, recunoscând utilitatea profețiilor în epocile pre-mergătoare istoriei chineze, avea în această problemă vederile
...poate fi obținută de la zei sau spirite, nici prin analogie cu
...lizată cu ajutorul oamenilor care cunosc situația inamicului.

Într-un capitol al cărții sale „Arta războiului”, intitulat „Folosirea agenților secreți”, Sun-Tzu pune bazele spionajului, și așa cum multe din aceste principii sunt aplicate și

El arată că există cinci categorii de agenți: nativi, interio-ri, dubli, de sacrificiu și vii.

„Agenți „nativi” și „interiori” sunt și agenții „dubli”. Agenții „dubli” sunt agenți care sunt în poziția de a fi înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze.

„Agenții „dubli” sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze.

Informațiile furnizate au fost false. Agenții „vii” pentru Sun-Tzu sunt „agenții de penetrare” ai inamicului. Aceștia sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze.

Lui Sun-Tzu îi aparține meritul nu numai pentru această victorie, ci și pentru că a înșelat inamicul.

peșteră și lăturile sitei spionajului.

Nu este deci de mirare că tura favorită a lui Mao Tze-dun pentru tacticile comuniste.

„Agenții „dubli” sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze.

Spionajul recomandat de Sun-Tzu — care să nu fie doar o teorie, ci să fie aplicată în mod evident, învățată.

„Agenții „dubli” sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze.

„Agenții „dubli” sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze.

„Agenții „dubli” sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze.

„Agenții „dubli” sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze.

„Agenții „dubli” sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze.

„Agenții „dubli” sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze.

„Agenții „dubli” sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze.

„Agenții „dubli” sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze. Ei sunt agenți care sunt înșelați și să înșeleze.

oameni și i-ar fi interogat asupra a ceea ce se petrecea în tabăra greacă.

Înainte de bătălia de la Termophile, însuși Xerxes a trimis un spion în tabăra grecilor pentru a cunoaște activitatea acestora. Fără îndoială, această acțiune nu trecea de limitele unei acțiuni de recunoaștere. Informațiile culese însă i-au fost raportate, printre altele, că a văzut oameni care lăceau exerciții, iar alții își pieptănau părul lor lung.

Aceste date au constituit „informații brute”, așa cum am spus noi astăzi, deoarece necesitau să fie analizate și apoi interpretate. În consecință, Xerxes a chemat pe unul din sletmenii lui care cunoștea foarte bine obiceiurile grecilor și care în acest sens era în măsură să facă o analiză corectă. Acesta i-a raportat că grecii erau înarmati cu săbii, iar că erau înarmati cu arcuri și săgeți. Xerxes a ordonat să se facă o analiză a armamentului grecilor și să se aranjeze părul cu multă grijă.

Xerxes însă nu a acordat prea multă importanță acestei informații și și-a dat seama că grecii erau înarmati cu săbii și arcuri și săgeți. Xerxes a ordonat să se facă o analiză a armamentului grecilor și să se aranjeze părul cu multă grijă.

În general, în țările antice din Vest, gradul de folosire a informațiilor era determinat de necesitatea de a cunoaște activitatea inamicului. În general, în țările antice din Vest, gradul de folosire a informațiilor era determinat de necesitatea de a cunoaște activitatea inamicului.

În general, în țările antice din Vest, gradul de folosire a informațiilor era determinat de necesitatea de a cunoaște activitatea inamicului. În general, în țările antice din Vest, gradul de folosire a informațiilor era determinat de necesitatea de a cunoaște activitatea inamicului.

Însă pentru marii cuceritori ca Alexandru cel Mare sau Hannibal, informațiile erau necesare în toate cazurile. În general, în țările antice din Vest, gradul de folosire a informațiilor era determinat de necesitatea de a cunoaște activitatea inamicului.

Poporul s'apărat de a se lăsa în voia soartei. El a fost înarmat cu săbii și arcuri și săgeți. Xerxes a ordonat să se facă o analiză a armamentului grecilor și să se aranjeze părul cu multă grijă.

Este bine cunoscut faptul că Hannibal, marele maestru al strategiei, își aduna înainte de campaniile sale informații nu numai cu caracter militar, ci și cu privire la condițiile economice, bogățiile țării și moralul populației civile. Astfel, Plutarch menționează despre existența în posesia lui Hannibal a unor informații secrete, obținute prin trimiteră de spioni în tabăra inamicului.

Se pare totuși că Hannibal era mult mai slab în cunoștințele lingvistice decât în cele de strategie. În această idee, Plutarch ne povestește că Hannibal, aflându-se în Italia de sud, a cerut ghizilor săi să-l conducă spre Cimpia Cassinului (Cassino-ul cunoscut din cel de-al doilea război mondial). Acesta, datorită exprimării greșite în italiană, l-au înțeles greșit și l-au dus pe Hannibal și armata sa lângă orașul Cassima. Aici terenul era de așa natură, încât Hannibal era cît pe ce să cadă într-o capcană. Neavînd încredere, el a întors spatele inamicului, nu înainte însă de a se scuturi cu ghizii care l-au adus în această situație periculoasă. Drept pedeapsă, Hannibal a împodobit cu ghizii lui cite un copac din preajma orașului. Această istorioară este și astăzi adesea relatată în școlile de informații pentru a impresiona pe tinerii ofițeri și a-i îndemna la precizie și acuratețe în muncă.

Mithridates a reușit să imobilizeze puterea Romei în Asia Mică și datorită faptului că el însuși devenise un ofițer de informații în toată regula. Spre deosebire de Hannibal, el vorbea douăzeci și două de limbi sau dialecte și cunoștea tribu-

THE ROAD TO THE PEACE SETTLEMENT WILL BE A LONG ONE, BUT WE MUST NOT LET IT HINDER US FROM GOING FORWARD.

De-a lungul evului mediu, datorită stărilor sociale, a instabilității climatice, a transportului, care avea ca scop în primul rând asigurarea securității și a marelui câmp de culturi.

10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 8

The first part of the paper is devoted to a review of the literature on the topic. It begins with a discussion of the historical development of the theory of the firm, starting from the classical economists and moving on to the modern theories of the firm. The second part of the paper is devoted to a review of the literature on the topic of the theory of the firm. It begins with a discussion of the historical development of the theory of the firm, starting from the classical economists and moving on to the modern theories of the firm.

...a eu d'început şi ameninţarea
...îşi consolidau puterea lor.

[illegible][illegible]

A \mathbb{Z}_p -module M is called *free* if it is isomorphic to a direct sum of copies of \mathbb{Z}_p . The rank of a free \mathbb{Z}_p -module is the number of copies of \mathbb{Z}_p in the direct sum. A \mathbb{Z}_p -module M is called *finite* if it is finitely generated. A \mathbb{Z}_p -module M is called *projective* if it is a direct summand of a free \mathbb{Z}_p -module. A \mathbb{Z}_p -module M is called *injective* if it is a direct summand of an injective \mathbb{Z}_p -module. A \mathbb{Z}_p -module M is called *flat* if it is a direct summand of a free \mathbb{Z}_p -module. A \mathbb{Z}_p -module M is called *cofree* if it is a direct summand of a cofree \mathbb{Z}_p -module. A \mathbb{Z}_p -module M is called *cofinite* if it is finitely cogenerated. A \mathbb{Z}_p -module M is called *coprojective* if it is a direct summand of a cofree \mathbb{Z}_p -module. A \mathbb{Z}_p -module M is called *coinjective* if it is a direct summand of an injective \mathbb{Z}_p -module. A \mathbb{Z}_p -module M is called *coflat* if it is a direct summand of a cofree \mathbb{Z}_p -module. A \mathbb{Z}_p -module M is called *cofree* if it is a direct summand of a cofree \mathbb{Z}_p -module. A \mathbb{Z}_p -module M is called *cofinite* if it is finitely cogenerated. A \mathbb{Z}_p -module M is called *coprojective* if it is a direct summand of a cofree \mathbb{Z}_p -module. A \mathbb{Z}_p -module M is called *coinjective* if it is a direct summand of an injective \mathbb{Z}_p -module. A \mathbb{Z}_p -module M is called *coflat* if it is a direct summand of a cofree \mathbb{Z}_p -module.

[illegible]

Încep să scriu despre XVI-lea secol în România, o
ceput să scriu despre istoria noastră.

Planul lui Thurloe, în esență, era următorul: să-i mo-

o insurecție militară împotriva lui Cromwell. Treaga combinație era prea transparentă ca să aibă succes.

În 1649 Carol nu a căzut în cursă și datorită

plotinii.

Documentele istorice arată că la numai cinci zile după

iar regele a expirat. El murise pentru că a fost în serviciul lui tot timpul cel lăsat cu Thuroe.

Un alt exemplu interesant privind deslășurarea activității informative în secolul XVII este furnizat de Suedia, care și-a menținut poziția de mare putere și datorită faptului că avea un sistem de informații foarte meticulos pus la punct și astfel și foarte eficient. Un ministru rus contemporan admitea că „suedezii știu mai mult despre noi decât noi însine”. Ei au ex-

timpul războaielor religioase. Suedezii, în general, întreprindeau agenți de altă naționalitate, de exemplu hughenoți francezi, și astfel nu apungeau niciodată să fie implicați direct, chiar în cazul căderii agenților. Exemplul suedezilor, și mai târziu cel

serie de dezavantaje și dificultăți cu un sistem informativ superior, combinat cu ingeniozitate organizatorică și tehnică.

Către sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea se accentuează din ce în ce mai mult separarea — de această dată și organizatorică — a sistemelor de securita-

În principalele țări se creează organe speciale indepen-

Fără îndoială, cauza acestor transformări rezidă în situa-

De asemenea, în secolul XIX, în timpul războaielor napoleonice, au fost create organe speciale de informații, care au devenit mai eficiente și mai organizate.

În această perioadă s-a remarcat în special inflanțul Jo-

hann, care a fost unul dintre cei mai importanți agenți de informații ai Revolu-

Franceze, iar mai târziu colonelul Savary, ambii minis-

alsacianului Karl Schulmeister, care,

Savary, care a fost unul dintre cei mai importanți agenți de informații ai Revolu-

tor scop principal viza, în primul rând, armata austriacă.

Treptat, dezvoltarea unor armate agresive de-a lungul se-

colului al XIX-lea a făcut ca ponderea întregii activități infor-

formații a fost preluată de armată.

stăruie asupra acestor organe de informații, care au devenit apoi principalele organe informative din țările res-

pective.

Aceste organe erau conduse, în general, de către militari,

care erau subordonați direct miniștrilor. Colegii lor

au fost, în general, agenți de informații, care au devenit apoi principalele organe informative din țările res-

pective.

Această linie de dezvoltare a fost generală și uniform va-

tă furniza informații detaliate asupra tuturor activităților economice și politice din țara vizată. Aceste rețele erau organizate și în felul de a cincea coloană, care aveau și sarcina de a acționa asupra moralului populației civile, semănând teroare și panica față de invadatorii care urmau să vină.

În alegerea oamenilor, Steiber nu era prea pretențios. El folosea cele mai diferite categorii de oameni în rețelele sale: fermieri, mici comercianți, ospalari și cameriste.

El a folosit aceste metode, în special, în pregătirea invaziilor împotriva Austriei, în 1866 și împotriva Franței, în 1870.

Sub dominația unei conduceri autoritare, represive, politica secretă va urmări: această forță parazită, instrument al teroarei, va avea de lucru din nou, supraveghind întreaga populație și seninătate națională.

Pentru o reprezentare cât mai fidelă asupra unei asemenea organizații, să ne întoarcem în Rusia secolului al XIX-lea, unde un sistem politic retrograd ținea în cea mai cruntă teroare propria sa populație, pe conducătorii liberali ai acestor mase, precum și exponenții unor idei sau influențe periculoase din țările vecine.

Acasta stare de lucruri însă nu a fost o invenție a secolului trecut. În istoria Rusiei se arată că din cele mai vechi timpuri țarii și ale popoare de stepă aveau obiceiul să și trimită oamenii în vizită în garnizoanele rusești pentru a stabili puterea acestora și a cunoaște întăriturile de zid care înconjurau aceste garnizoane. Drept rezultat, rușii au devenit suspicioși față de oricine era admis în spatele zidurilor lor fortificate.

În secolul al XVI-lea, când rușii au început să se trimită reciproc în vizită, au început să se trimită și în vizită străini pentru ca aceștia să poată fi recunoscuți de către oricine, își avea rădăcina în obiceiurile din secolul al XVI-lea.

În secolul al XVI-lea, când rușii au început să se trimită reciproc în vizită, au început să se trimită și în vizită străini pentru ca aceștia să poată fi recunoscuți de către oricine, își avea rădăcina în obiceiurile din secolul al XVI-lea.

În secolul al XVI-lea, când rușii au început să se trimită reciproc în vizită, au început să se trimită și în vizită străini pentru ca aceștia să poată fi recunoscuți de către oricine, își avea rădăcina în obiceiurile din secolul al XVI-lea.

În secolul al XVI-lea, când rușii au început să se trimită reciproc în vizită, au început să se trimită și în vizită străini pentru ca aceștia să poată fi recunoscuți de către oricine, își avea rădăcina în obiceiurile din secolul al XVI-lea.

În secolul al XVI-lea, când rușii au început să se trimită reciproc în vizită, au început să se trimită și în vizită străini pentru ca aceștia să poată fi recunoscuți de către oricine, își avea rădăcina în obiceiurile din secolul al XVI-lea.

În 1878, Secțiunea a III-a a fost dizolvată, iar sarcinile ei preluate de Ohrana — o secțiune specială a Ministerului de Interioară.

Scopul Ohranei țariste era de a proteja familia imperială și regimul politic țarist. Pentru realizarea scopului propus, Ohrana supraveghea populația Rusiei cu ajutorul unei armate de informatori. Pentru Ohrana a continuat să rămână un simplu locotenent în retragere cu mențiunea

Spre sfârșitul secolului al XIX-lea, când numărul revoluționarilor, al studenților cu idei radicale și al emigranților în țara granțelor Rusiei a crescut enorm, Ohrana nu mai putea spera să suprime vocea revoluției în interior, așa că a fost nevoită să și creeze o rețea foarte largă de informatori și în exterior. Când, în anul 1912, Lenin era la Praga, a fost și el „dotat” cu un asemenea informator, în persoana menajerei sale.

Unul dintre cele mai mari servicii de informații ale secolului al XIX-lea nu aparținea vreunui guvern, ci unei firme particulare. Este vorba de serviciul organizat și finanțat de către casa Rothschild. De fapt, în istoria spionajului nu este pentru prima dată când o casă particulară întreține un asemenea serviciu. Precedentul a fost creat de către familia Fuggers din Augsburg, familie de bancheri ca și cea a lui Rothschild. Casa Fuggers a reușit să creeze în secolul al XVI-lea un adevărat imperiu financiar, ajungând să aibă inserși pe lista clienților suverani, împărați și guverne care, la nevoie, apelau la casa Fuggers. Faptul că Fuggers nu a dat greș niciodată în furnizarea informațiilor, care determina cu precizie gradul de solvabilitate al clientului, chiar dacă acesta purta titluri din cele mai înalte.

Familia Rothschild a reeditat metoda lui Fuggers, s-ar putea spune că a dezvoltat-o chiar, atât în folosul ei propriu cât și în folosul clienților.

Amintim că în 1867, Rothschild și Fuggers au fost înfrunți în lupta pentru controlul companiei de asigurări de viață Rothschild & Fuggers. În 1867, Rothschild și Fuggers au fost înfrunți în lupta pentru controlul companiei de asigurări de viață Rothschild & Fuggers.

a folosi această informație în montarea unei lovituri financiare. Acționarii, care, în general, urmăreau fiecare mișcare a lui, și-au aruncat și ei imediat pe piață, la un preț derizoriu, fast însă cumparate de Rothschild prin intermediarii săi.

Cu sărcoi de ani mai târziu, Lionel Rothschild, descendent al lui Nathan, a devenit un om foarte bogat. Căci el a crescut foarte mult, cea mai mare parte a acestora era deja în mâinile lui Rothschild.

Cu saizeci de ani mai târziu, Lionel Rothschild, descendent al lui Nathan, a devenit un om foarte bogat.

prim-ministrul guvernului de atunci. În timpul mesei, el a spus că el este în posesia unor informații foarte importante. El a spus că el este în posesia unor informații foarte importante. El a spus că el este în posesia unor informații foarte importante.

shedivul Egiptului pune în vânzare pachetele de acțiuni de 100.000 de acțiuni. El a spus că el este în posesia unor informații foarte importante. El a spus că el este în posesia unor informații foarte importante. El a spus că el este în posesia unor informații foarte importante.

Ulterior, Lionel a transmis acțiunile guvernului englez, însă de această dată în condițiile dictate de el.

El a spus că el este în posesia unor informații foarte importante. El a spus că el este în posesia unor informații foarte importante. El a spus că el este în posesia unor informații foarte importante.

Amintim în amănunt că în 1870, Rothschild și Fuggers au fost înfrunți în lupta pentru controlul companiei de asigurări de viață Rothschild & Fuggers. În 1870, Rothschild și Fuggers au fost înfrunți în lupta pentru controlul companiei de asigurări de viață Rothschild & Fuggers.

Marșalul de la Reich, care a fost înfrunțat de Rothschild și Fuggers, a spus că el este în posesia unor informații foarte importante. El a spus că el este în posesia unor informații foarte importante. El a spus că el este în posesia unor informații foarte importante.

Serviciul de informații militare al Franței suferea din plin din cauza faptului că el era în posesia unor informații foarte importante. El a spus că el este în posesia unor informații foarte importante. El a spus că el este în posesia unor informații foarte importante.

Serviciul german, care, sub conducerea lui Steiner a ajuns la o organizare foarte eficientă, după înlocuirea acestuia a ajuns într-o situație de incapacitate de-a dreptul deplorabilă, datorită aroganței și încrederii de sine caracteristice serviciului respectiv.

Rușii tocmai realizaseră în această perioadă una dintre loviturile lor cele mai mari, prin recutarea colonelului Alfred Redl, ofițer superior din statul major general al armatei austriece, căzut în 1913. Despre acest agent valoros voi mai avea de altfel multe de spus într-unul din capitolele următoare. Prin el rușii au intrat în posesia planurilor de război austro-ungare, lucru ce a fost exploatat de ei în desfășurarea atacurilor pe frontul de război în timpul războiului. Prin el rușii au intrat în posesia planurilor de război austro-ungare, lucru ce a fost exploatat de ei în desfășurarea atacurilor pe frontul de război în timpul războiului.

naiv transmiteau în cadrul unităților pe cîmpul de luptă, în
sî diverse alte comunicări în clar, necifrate. După război, au
germanii intrau în mod gratuit în posesia unor informații
litare deosebit de valoroase.

Austriecen au putut contrabalansa într-o oarecare măsură neajunsurile produse de trădarea lui Redl prin activitatea destul de fructuoasă a unora dintre agenții lor proprii, și în special prin agentul Altschiller, prieten intim al ministrului de război țarist, Vladimir A. Sukhamlinov, și al soției acestuia. Sukhamlinov, unul dintre favoriții fanușei imperiale, era un om incapabil, încrezut și dur, care avea obiceiul să lase peste tot uitate documente militare dintre cele mai valoroase.

pierea familiei Sukhamilinov, în persoana colonelului Mrașoe-
Sukhamilinov. Acesta însă a căzut și a fost spânzurat de ruși în
1945.

Activitatea de informații care s-a desfășurat în timpul pri-
et război mondial

ambelor părți a avut drept timp de acțiune nu numai us-
catul, ci și marea. Această activitate se desfășura mină în
mină cu forțele armate ale

pulea spune, fără nici o exagerare, că de multe ori au fost sugerate elemente ce au făcut ca în zilele cele mai neure ale războiului englezilor să

... mai reușite, datorită lipsei noastre de pregătire și in-
tenției unor contramăsuri.

Pe lângă război mondial, pe lângă rezultatele lui militar, România a îmbogățit și celea personalității noi și arsenalul ei național.

Una din aceste noi posibilități a fost folosirea radioului

[illegible]

...a fost un reprezentant al Orientului îndepărtat — Serviciul de informații japonez — care în anul imediat următor a devenit un organ deosebit de eficient și periculos.

În perioada dintre cele două războaie mondiale serviciile de informații din lumea întreagă au cunoscut o creștere a importanței lor și astfel, în mod implicit, o creștere a fondurilor și a personalului. Pentru noile regimuri dictatoriale ca cele din Germania, Italia și Japonia, serviciile de informații au devenit principalul instrument menit să furnizeze datele necesare pentru planurile lor de expansiune.

În același timp, celelalte țări, și dintre acestea în special Anglia, s-au văzut obligate să ia o serie de măsuri de întărire a organelor lor informative în fața pericolului pe care-l prezentau tendințele expansioniste ale țărilor enumerate mai sus.

Războiul ce se desfășura în liniște între serviciile de informații ale ambelor părți oferă numeroase exemple de cazuri, dintre care la unele am să mă refer și eu în cele ce urmează. Dar, arhaica și simplă metoda de a prezenta o succesiune de exemple dintr-un război între servicii de informații, un lucru fără precedent în istorie, dar care s-a arătat în practică foarte de util și bine venit.

În timpul războiului, lucrând în O.S.S. am avut prilejul de a lucra împreună cu serviciul britanic, cu care ocazie mi-am creat o serie de relații personale și de serviciu deosebit de valoroase, care au fost apoi dezvoltate după război.

În Elveția am luat contact cu un grup francez care au păstrat tradițiile Biroului 2 francez și care au contribuit ulterior din plin la organizarea serviciului secret al lui De Gaulle și al Franței libere.

Către sfârșitul războiului am stabilit legătura cu serviciile Serviciului secret italian, care aderase la războiul de l'immancue. De asemenea, am lucrat cu un grup de colaboratori germani.

Acest grup din cadrul Abwehr-ului complicită în secret împotriva lui Hitler. Șeful Abwehr-ului, extraordinarul Canaris, a fost lichidat după descoperirea atentatului împotriva lui Hitler, în 1944, când au ieșit la iveală și legăturile lui cu acest grup.

Această colaborare din timpul războiului a contribuit cred, într-o mare măsură, și la menținerea colaborării după război.

EVOLUȚIA SERVICIULUI DE INFORMAȚII AMERICAN

Până la cel de-al doilea război mondial, în Statele Unite activitatea de informații oficială, ca o activitate guvernamentală, s-a desfășurat într-o formă foarte primitivă. Activitatea de informații a fost redusă la minimum ca personal și fonduri. Datorită acestei greșeli, în timpul fiecărei crize lucrătorii de informații erau nevoiți să ia totul de la început, experiența acumulată în anii de activitate intensă fiind uitată și pierdută.

În această perioadă, activitatea de informații era bazată numai pe necesitățile imediate ale conducerii militare și de stat. Activitatea de informații a fost redusă la minimum ca personal și fonduri. Datorită acestei greșeli, în timpul fiecărei crize lucrătorii de informații erau nevoiți să ia totul de la început, experiența acumulată în anii de activitate intensă fiind uitată și pierdută.

Acest procedeu a asigurat într-o bună măsură securitatea acțiunilor, ele fiind cunoscute numai de „beneficiari”, ceea ce a permis în perioadele următoare, când rapoartele de informații au fost înlocuite și distribuite la un număr mare de oficialități, din care unele nu aveau nici o legătură cu procesul activității informative.

La sfârșitul războiului, guvernul american a creat un serviciu de informații, înfrumusețat cu dezvoltarea și cu

petră.

Un alt spion-erou american, despre care lăară îndoieli este care elev de școală a citit în manualele sale școlare, a fost Nathan Hale.

Tristă este că la numai 22 de ani după moartea lui, Hale a fost dat uitării.

Hannah Adams scrie: „Foarte puțini dintre noi știu că a existat un asemenea caracter”.

În afară de meritul de a inspira și educa noua generație în spiritul curajului și loialității, cartea lui Hannah Adams mai dezvăluie și unele adevăruri și învățăminte, plătite cu viața lui Hale.

Nathan Hale a fost un voluntar, un amator pătruns de misiunea sa de spionaj. Vestea morții lui și a conditului în care aceasta s-a produs ajungând la generalul Washington, a demonstrat necesitatea creării unor organe informative profesionale și bine pregătite. După pierderea lui Hale, Washington a hotărât înființarea unui birou secret de informații, pentru conducerea căruia a ales pe unul dintre obșerii săi cei mai capabili, pe maiorul Benjamin Tallmadge, care, pe lângă calitățile lui personale, fusese și un apropiat prieten al lui Hale, lui Tallmadge a fost numit un oarecare Robert Townsend.

Townsend a condus una dintre cele mai complexe și eficiente rețele de spionaj pe care a avut-o America în timpul războiului de independență. El a fost cel care a dus la cunoștința lui Tallmadge.

Obiectivul lui principal a fost orașul New York, localitatea care găzduiește și sediul guvernului. Căci în timpul războiului

... și a fost un obiectiv deosebit de important. El a fost cel care a dus la cunoștința lui Tallmadge că în New York se aflau multe persoane care erau loiale regelui britanic. El a fost cel care a dus la cunoștința lui Tallmadge că în New York se aflau multe persoane care erau loiale regelui britanic.

Într-o scrisoare scrisă personal de Washington către Tallmadge, acesta îi scria: „Am văzut că ai fost foarte activ în New York. Într-una din scrisorile tale, ai spus că ai văzut multe persoane care erau loiale regelui britanic. Am văzut că ai fost foarte activ în New York. Într-una din scrisorile tale, ai spus că ai văzut multe persoane care erau loiale regelui britanic.

... u în timp util. Mai târziu, în timpul războiului, a fost vădit că New York pe coasta de nord a Long Island-ului, de unde erau trimise multe informații către englezi. Într-una din scrisorile tale, ai spus că ai văzut multe persoane care erau loiale regelui britanic. Am văzut că ai fost foarte activ în New York. Într-una din scrisorile tale, ai spus că ai văzut multe persoane care erau loiale regelui britanic.

... une de spionaj bine cunoscută din timpul revoluției. Într-una din scrisorile tale, ai spus că ai văzut multe persoane care erau loiale regelui britanic. Am văzut că ai fost foarte activ în New York. Într-una din scrisorile tale, ai spus că ai văzut multe persoane care erau loiale regelui britanic. Acești doi gentlemen puteau să nu fie descoperiți niciodată, în care caz ar fi putut aduce prejudicii incalculabile cauzei patrioților, dacă nu erau Townsend și Tallmadge, care se pare că au fost la fel de bine pregătiți în problemele de contrainformații cit și în cele ale obținerii de informații multiple.

Una dintre variantele care circulă despre această afacere spune că Andre făcuse o vizită unui major englez cartiruit în casa lui Townsend. În timpul acestei vizite, Andre și Townsend au discutat despre situația din țară. Mai târziu însă, când Andre a încercat să treacă peste liniile americane, fiind însoțit de Arnold, americanii au săvârșit o greșeală. Arnold, care a observat că sint urmăriți, l-a împușcat pe colegul său și a reușit să scape.

Într-o scrisoare scrisă personal de Washington către Tallmadge, acesta îi scria: „Am văzut că ai fost foarte activ în New York. Într-una din scrisorile tale, ai spus că ai văzut multe persoane care erau loiale regelui britanic. Am văzut că ai fost foarte activ în New York. Într-una din scrisorile tale, ai spus că ai văzut multe persoane care erau loiale regelui britanic. Într-o scrisoare scrisă personal de Washington către Tallmadge, acesta îi scria: „Am văzut că ai fost foarte activ în New York. Într-una din scrisorile tale, ai spus că ai văzut multe persoane care erau loiale regelui britanic. Am văzut că ai fost foarte activ în New York. Într-una din scrisorile tale, ai spus că ai văzut multe persoane care erau loiale regelui britanic.

... în acele timpuri, în timpul războaielor, erau să se aștepte informații din partea englezilor. Harriet, ca și sora ei, Elizabeth, este fortificată, ușa ei este închisă și cîte tunuri au loc în aceste fortificații...

Această scrisoare constituie un model de procedură în vederea unei acțiuni informative: se arată precis ce sînt informațiile necesare, arătîndu-se în același timp și metodele prin care poate intra în procesul acțiunii.

Se pare că în culegerea de informații despre englezi, în New York, Dickatobi a fost foarte activ. El a fost un om foarte inteligent, din librării, proprietar de localuri de noapte și, în general, toți acei care aveau posibilitatea de a realiza într-un fel sau altul contact cu ofițerii englezi, să se împrietenească cu ei, să asculte conversațiile lor și, pînă la urmă, să obțină încrederea lor deplină. Faptul că puteau să folosească cu încredință aceste metode este de neîgăduit. Acest lucru de altfel se întîmpla ori de cîte ori într-un conflict armat între două părți ale aceleiași națiuni, deci cu lui și trăsături absolute comune. Trebuie să arătăm, de asemenea, că în astfel de condiții serviciile de contrainformații au de înfruntat greutăți imense.

Un asemenea patriot, rămas necunoscut în istorie, a fost un marecine Heracles Mulligan, un croitor din New York, cu o dezvoltată clientelă în rîndul englezilor. Vecinii lui îl considerau în timpul războiului un conservator, sau cel puțin un păzitor convins al conservatorilor, și din acest motiv au folosit orice ocazie ca să-i lăcă viața amărâtă. După terminarea războiului însă, la prima zi cînd Washington a intrat în oraș, mare a fost mirarea acestor vecini văzîndu-l pe Washington în vizită la croitor, cu care a luat masa împreună.

Abia acum legăturile au devenit clare. Ilustrul croitor din discuțiile purtate cu clienții săi englezi — în cea mai mare parte ofițeri —, a reușit să obțină și să furnizeze lui Washington, prin rețeaua lui Townsend, informații de importanță vitală.

Activitatea informativă deosebită în timpul revoluției nu a fost însă limitată numai la obținerea de informații militare și coror. Paralel cu acțiunile ostile s-au petrecut și în spațiul frontal, în cercurile diplomatice și străine. Aceasta, activitate a avut un rol primordial.

Astfel, nu a fost străin față de această activitate nici Benjamin Franklin, care îndeplinea în perioada războiului funcția de șef de misiune diplomatică în Franța. Scopul principal al activității lui Franklin a fost asigurarea ajutorului francez de partea coloniștilor. Acest lucru era bine cunoscut și de englezi, care erau vital interesați să afle ce ajutor vor acorda francezii coloniștilor. Cîți spioni englezi îl înconjurau pe Franklin și cîți agenți avea el însuși în Anglia, probabil nu vom afla niciodată. În general, el era un om foarte prudent, cu atît mai mult că se afla într-o țară străină. De altfel, nici mai tîrziu nu a publicat prea mult despre această perioadă a vieții sale. Totuși, se cunosc destul de multe fapte despre acest om care ar putea să pară un trăgător de stori în politica americană. Dar a fost el oare? Iată întrebarea!

Dr. Edward Bancroft, care s-a născut în colonii, în Westfield, Massachusetts, a fost crescut în Anglia. Fiind trimis ca secretar al Misiunii Americane la Paris, a devenit în scurt timp colaboratorul apropiat și protejatul lui Franklin, destul de puțin pentru munca sa un salariu foarte mic. El a reușit să simuleze timp îndelungat pe americanul devotat și nu și-a manifestat niciodată nemulțumirea pentru salariul lui redus, pentru că, primind paralel și de la englezi suma de 500 dolari pe an, nu avea nici un motiv să se plîngă. El, avînd acces la toate negocierile secrete ale lui Franklin, a fost fără îndoială un agent de valoare pentru englezi.

Bancroft transmitea rapoartele sale către Ambasada engleză din Paris într-o sticlă ascunsă în scorbura unui copac din parcul Tuilleries. Rapoartele lui erau scrise cu cerneală simpatică printre rîndurile unei scrisori de dragoste sau, cînd avea de transmis mai multe informații decît volumul permis de sticlă, făcea pur și simplu o vizită la Londra, bîcîntîndu-se cu stîrea și consimțămîntul lui Franklin, pentru care aceste vizite

erau prevăzute ca avînd scopul de a culege informații despre forțele armate britanice și despre activitatea lor în America. Într-una din scrisorile lui Franklin către Bancroft, acesta a scris: „Am văzut că englezii au început să se gîndească la o mișcare în America și că au început să se gîndească la o mișcare în America. Nu știu dacă este adevărat, dar dacă este, este un lucru foarte grav și care ar putea să ducă la o război între noi și ei. Este foarte important să știm ce se petrece și să fim pregătiți în cazul în care ar fi necesar să acționăm.”

Pentru a spulbera orice îndoielă asupra lui Bancroft, englezii au înscenat chiar arestarea lui o dată pe cînd acesta părăsea Anglia. Scopul acestei acțiuni a fost acela de a-l împiedica să se întoarcă în America și să demonstreze că el este un trădător și un spion. Franklin, demonstrîndu-i loialitatea și devotamentul lui Bancroft prin pericolul la care acest „patriot american” se expunea.

Abilitatea lui Bancroft a fost atât de eficientă încît mai tîrziu, eludînd astfel prezenta lui Franklin probele materiale ale duplicității omului de încredere, acesta a refuzat să creadă.

Poate însă că în realitate Franklin cunoștea situația, dar nu a vrut să se compromită și de aceea a preferat să nu dea în vedere ceea ce știa.

În 1777 Franklin a scris unei doamne de origine americană care trăia în Franța (Juliana Rikche) și care îl prezenta ca fiind un om de încredere și care îl prezenta ca fiind un om de încredere și care îl prezenta ca fiind un om de încredere. Într-una din scrisorile lui Franklin către Bancroft, acesta a scris: „Am văzut că englezii au început să se gîndească la o mișcare în America și că au început să se gîndească la o mișcare în America. Nu știu dacă este adevărat, dar dacă este, este un lucru foarte grav și care ar putea să ducă la o război între noi și ei. Este foarte important să știm ce se petrece și să fim pregătiți în cazul în care ar fi necesar să acționăm.”

Într-una din scrisorile lui Franklin către Bancroft, acesta a scris: „Am văzut că englezii au început să se gîndească la o mișcare în America și că au început să se gîndească la o mișcare în America. Nu știu dacă este adevărat, dar dacă este, este un lucru foarte grav și care ar putea să ducă la o război între noi și ei. Este foarte important să știm ce se petrece și să fim pregătiți în cazul în care ar fi necesar să acționăm.”

Cînd acțiunile întreprinse de un om sînt drepte și amabile, cu cît se cunoște mai multe lucruri despre el, cu atât este mai ușor să-l înțelegem și să-l apreciem. Într-una din scrisorile lui Franklin către Bancroft, acesta a scris: „Am văzut că englezii au început să se gîndească la o mișcare în America și că au început să se gîndească la o mișcare în America. Nu știu dacă este adevărat, dar dacă este, este un lucru foarte grav și care ar putea să ducă la o război între noi și ei. Este foarte important să știm ce se petrece și să fim pregătiți în cazul în care ar fi necesar să acționăm.”

Într-una din scrisorile lui Franklin către Bancroft, acesta a scris: „Am văzut că englezii au început să se gîndească la o mișcare în America și că au început să se gîndească la o mișcare în America. Nu știu dacă este adevărat, dar dacă este, este un lucru foarte grav și care ar putea să ducă la o război între noi și ei. Este foarte important să știm ce se petrece și să fim pregătiți în cazul în care ar fi necesar să acționăm.”

Într-una din scrisorile lui Franklin către Bancroft, acesta a scris: „Am văzut că englezii au început să se gîndească la o mișcare în America și că au început să se gîndească la o mișcare în America. Nu știu dacă este adevărat, dar dacă este, este un lucru foarte grav și care ar putea să ducă la o război între noi și ei. Este foarte important să știm ce se petrece și să fim pregătiți în cazul în care ar fi necesar să acționăm.”

Cu această ocazie, Franklin și-a exprimat părerea că informațiile respective trebuie să fi fost furnizate de către cineva foarte apropiat de el, însă, din cele cunoscute, nu a luat nici o măsură practică.

Englezii, de asemenea, aveau motivele lor să-l suspecteze pe Bancroft. Se pare că George al III-lea nu numai că nu a fost ferm convins de loialitatea lui Bancroft și avea unele rezerve față de informațiile acestuia, dar chiar l-a silit pe Bancroft să-și investească capitalul său, adunat cu „multă trudă”, într-o afacere în care o eventuală victorie a americanilor să ducă la pierderea banilor.

Duplicitatea lui Bancroft nu a fost precis stabilită pînă în 1880, cînd au fost publicate unele documente ale arhivelor britanice, referitoare la perioada revoluției. Printre aceste documente a fost publicată și o scrisoare adresată lordului Carmarthen, secretar de stat pentru afaceri externe, și în care Bancroft mărturisește o serie de aspecte din activitatea sa de agent englez. Se pare că, la un moment dat, englezii au încetat să-l mai plătească pe Bancroft pentru serviciile sale și acesta s-a văzut obligat să reamintească guvernului meritele sale din trecut. El își încheie scrisoarea cu următoarele cuvinte: „Nu ridic pretenții pentru pensia permanentă de 500 dolari pe an, pe care guvernul mi-a acordat-o, dar pe care adesea a uitat să o plătească și pentru care mi-am sacrificat aproape opt ani din viața mea...”

Propriii agenți ai lui Franklin se pare că au fost plasați în Anglia în locuri cheie. Încă în 1778 Franklin cunoștea conținutul unui raport al generalului Cornwall, pe care acesta îl

Din păcate însă, Webster a avut în
bătălie într-o acțiune prost inspirată a lui
exercitat.

Mai târziu îl întâlnim pe Pinkerton lucrând direct cu
ralul McClellan, în statul major al acestuia, unde se ocupa
cu probleme de informații militare. Pinkerton avea idei
clare asupra informațiilor militare și acestea se rezumă
scuț la următoarele: să numere herate ostas mame, apoi să
repede numărarea pentru a se încredința că nu a greșit prima
odă.

Ca și în cazul lui McClellan, Pinkerton a

de asemenea, în cazul lui McClellan, Pinkerton a
fost un mare ajutor în stabilirea unei strategii
și a planului de luptă. Într-un raport, Pinkerton
a scris: "Am văzut că generalul McClellan
a avut o idee foarte bună asupra modului în care
se poate câștiga o victorie decisivă asupra
inamicului. Am văzut că generalul McClellan
a avut o idee foarte bună asupra modului în care
se poate câștiga o victorie decisivă asupra
inamicului."

În acest caz a stabilit și precedentul oficial ca
guvernul nu poate fi răspunzător pentru neplata agenților și

se poate spune că Pinkerton a avut o mare
influență asupra lui McClellan. Într-un raport, Pinkerton
a scris: "Am văzut că generalul McClellan
a avut o idee foarte bună asupra modului în care
se poate câștiga o victorie decisivă asupra
inamicului. Am văzut că generalul McClellan
a avut o idee foarte bună asupra modului în care
se poate câștiga o victorie decisivă asupra
inamicului."

Pinkerton a avut o mare influență asupra
lui McClellan. Într-un raport, Pinkerton
a scris: "Am văzut că generalul McClellan
a avut o idee foarte bună asupra modului în care
se poate câștiga o victorie decisivă asupra
inamicului. Am văzut că generalul McClellan
a avut o idee foarte bună asupra modului în care
se poate câștiga o victorie decisivă asupra
inamicului."

În acest caz a stabilit și precedentul oficial ca
guvernul nu poate fi răspunzător pentru neplata agenților și

amintim din aceste regiuni și să ra
într-un timp
în, culegând și, din timp în timp,

unitățile staționate în aceste cazărmi și culegând în aceste
aceste ocazii informații care s-au dovedit a fi cinstite și
feroase. Mai târziu acesta a ajuns general și a putut să
de a conduce poliția națională de detectivi, un fel de
al Serviciului secret de astăzi.

Dacă Pinkerton a excelat în materie de contraspiunaj,
a avea însă și calitățile unui bun lucrător de informații, în cazul
lui Baker lucrurile stăteau totmai pe dos. Baker și-a dovedit
plin posibilitățile sale în meseria informațiilor, dar inco-
tența sa în calitate de șef al serviciului secret a costat p-
rea una din cei mai mari proșeliști ai S.U.A. Nici până
tăzi nu se știe unde erau oamenii lui Baker în noaptea de 14
aprilie 1865, când A. Lincoln privea din fotoliul său presiden-
țial — complet nepăzit — un spectacol la teatrul Ford. De-
altfel, nici în capturarea lui Booth și a complicilor săi Baker
nu a avut nici un amestec, cu toate că își asunase acest merit.

Vorbind despre agenți voluntari, nu putem să nu amin-
tam și de Elizabeth van Lew care, în calitate de rezidentă în
orasul Richmond, a rămas la postul ei tot timpul războiului
și se poate spune despre ea, fără exagerate, că a fost cel mai
valoros agent pe care statele din Nord l-au avut vreodată. In-
soși Grant a declarat că în timpul războiului cele mai valo-
roase informații le-a trimis ea din Richmond.

În condițiile războiului civil, orice „pătrundere” într-un
stat major important constituia întotdeauna una dintre cele
mai periculoase acțiuni posibile, care putea duce laarte
a un demerit.

Se greșea în această activi-
reuză să introducă pe unul dintre servitorii săi negri ca ospa-
tar în casa lui Davis. Informația pe această cale
dintre cele mai valoroase, pe care le-a transmis apoi
mr. Sharpe la Washington.

Prințul organ informație militar permanent a f-
to S.U.A. în timp
când
vreme.

Diviziunea a 2-a
de
informații
particulara Marinei).

În
aceleasi decade au fost acreditați și primii ata-
șati militari navali ai S.U.A. în cadrul ambasadelor și lega-
turilor noastre din străinătate, unde ei își desfășurau activi-
tatea în calitate de observatori militari și ofițeri de informații.

În 1903, o dată cu crearea Cartierului General al Armatei,
a
organ central cu denumirea de „Diviziunea a 2-a” de unde
provine și denumirea tradițională de „G-2”, care s-a menținut
până astăzi pentru desemnarea organelor și elementelor de in-
formații din armata S.U.A.

Acest istoric „G-2” ajunsese însă după scurt timp pe punc-
tul de a fi desființat datorită lipsei de interes și responsabili-
tate, așa că declanșarea primului război mondial ne-a găsit
din nou fără un organ de informații cu un potențial real.

Războiul se desfășura în atara grunțelor noastre și în-
treaga perioadă că trupele noastre au fost angajate în mod
direct nu a depășit un an. Nu mai aveam timp pentru a relace
lucrărilor
lucrărilor, întrucât ne puteam servi de organele de informații mili-
tare engleze și franceze.

Totodată însă, în această perioadă am învățat și noi. Am
învățat mult și repede. Din colaborarea cu serviciile de infor-
mații engleze și franceze s-a format un grup al nostru pro-
prețiosă la îmbunătățirea organului nostru. Dintre acești ofi-
țeri, fără îndoială, figura cea mai de seamă a fost colonelul
Ralph H. Daman, care este considerat de către mulți oameni
ca principala forță motrice în reorganizarea serviciului de in-
formații militar american. Munca lui este descrisă în cartea lui
Richard Wilmer Rowan „Istoria serviciului secret”, carte pe
care personal o consider ca fiind cea mai bună în această spe-
cialitate dintre cele scrise de autori americani.

În timpul primului război mondial și eu însumi, cu colonelul Daman când eram la Berna și pot atesta alături de el că am efectuat cu el și cea a succesorilor săi, generalul L. E. Nolan și generalul Marlborough Churchill, muncă pentru organizarea serviciului nostru de informație militară astăzi.

Organice noastre au acumulat o bogăție de experiență.

ce în realitate: posibilitatea descifrării comunicărilor diplomatice și navale.

Așa cum am arătat
a fost elamiat

Alina
în timp de pace între activi-

... în timpul primului război mondial și eu însumi, cu colonelul Daman când eram la Berna și pot atesta alături de el că am efectuat cu el și cea a succesorilor săi, generalul L. E. Nolan și generalul Marlborough Churchill, muncă pentru organizarea serviciului nostru de informație militară astăzi.

Organice noastre au acumulat o bogăție de experiență.

ce în realitate: posibilitatea descifrării comunicărilor diplomatice și navale.

Așa cum am arătat
a fost elamiat

Alina
în timp de pace între activi-

organizată după modelul binecunoscutului organ englez „Secția operațiilor speciale” (S.O.E.) și lucrând în strânsă colaborare cu acesta, în special în cadrul teatrului de acțiune european, a început să lanseze echipe speciale în Franța, Italia și...

Ideea centrală în aceste acțiuni era de a susține, organiza și pregăti mișcările de rezistență deja existente în spatele

frontul și sau, unde nu existau asemenea elemente, erau creați și trimiși pe partizanii voluntari în unități electiv de luptă.

Dintre aceste grupuri, cele mai faimoase au fost "Black Panthers"-i, așa cum au fost denumite cele lansate în Irlanda, precum și delăsamenții 101 din Burma.

Ulterior, O.S.S. a creat unități speciale pentru propagandă neagră (propagandă subversivă -- N.T.) pentru acțiuni contrainformative și o serie de sarcini speciale (holat, diverse) care cereau cunoștințe și talente neobișnuite, ca legături de distrugere sub apă sau diverse sarcini cu caracter tehnic în sprijinul activității de luptă.

Pentru pregătirea acestor elemente, O.S.S. a creat școli speciale.

Catre sfârșitul războiului, când armatele noastre actuale pe teritoriul Germaniei, au fost create numeroase servicii speciale pentru descoperirea și arestarea criminalilor de război, pentru descoperirea lucrărilor valoroase de război, precum și pentru găsirea acelor elemente care "au rămas în viață" la nazii în speranța de a restitui mai târziu regimul nazist în Germania.

După terminarea războiului, toate serviciile din O.S.S., mai puțin cele de informații secrete și cel de analiză-evaluare, au fost din nou dizolvate și, la un moment dat, chiar și acestea două erau gata să fie dizolvate.

Pentru un timp relativ scurt după victorie se părea că S.U.A. își vor retrage cu mai grabă trupele lor de ocupație de pe teritoriile ocupate de germani și japonezi și se vor întoarce la viața normală.

De asemenea, se credea că activitatea informativă să fie și ea complet dizolvată.

În timpul celui de-al doilea război mondial, a fost deosebit de strângem lăcășele lătinse în lumea noastră.

În timpul celui de-al doilea război mondial, a fost deosebit de strângem lăcășele lătinse în lumea noastră.

În timpul celui de-al doilea război mondial, a fost deosebit de strângem lăcășele lătinse în lumea noastră.

În timpul celui de-al doilea război mondial, a fost deosebit de strângem lăcășele lătinse în lumea noastră.

În timpul celui de-al doilea război mondial, a fost deosebit de strângem lăcășele lătinse în lumea noastră.

Mai târziu a devenit și mai evident faptul că O.N.L., paralizat prin dreptul de veto al rușilor, nu va putea îndeplini rolul de apărător al păcii. De asemenea, devenise clar că țara noastră va avea de înfruntat perioada grea a unei crize, cu toate consecințele ei. În aceste condiții guvernul nostru a fost nevoit să ia o serie de măsuri, transformând cuvintele în fapte. Una dintre primele măsuri de acest gen a fost restructurarea sistemului nostru de apărare națională prin unificarea celor trei arme sub conducerea unui secretar al apărării și crearea Consiliului de Securitate Națională.

Aproximativ în același timp cu reorganizarea forțelor armate, care a avut loc în primii ani după război, președintele Truman, bazându-se pe un memorandum al generalului Donovan, bazându-se pe un memorandum al generalului Donovan, ca organ guvernamental permanent, Congresul republican a aprobat în unanimitate proiectul prezentat și astfel a luat naștere C.I.A., având ca certificat de naștere actul de securitate națională din 1947.

C.I.A. a fost creată ca un organ al Comisiei Executive Guvernamentale, legiferat pe deplin și în mod deschis, cu toate că printre atribuțiile lui a figurat de la început un număr însemnat de sarcini cu caracter secret.

Încă de la înființarea C.I.A., președintele Truman a vădit în aceasta un organ menit să sprijine eforturile guvernului.

Un număr dintre specialiștii O.S.S. au fost preluați de C.I.A. și au activat în continuare în diverse domenii.

informații anterior sau contemporan din alte țări. S-a structurat a fost într-un anumit sens unică, prin aceea încorporat sub aceeași conducere atât culegerea și prelucrarea informațiilor obținute pe cale legală, cât și coordonarea tuturor activităților cu diverse tipuri de operațiuni ilegale, organizate și desfășurate în același scop. De asemenea, noul organ informațional era chemat să îndeplinească golurile existente în activitatea, fără a exista vreun alt organ secret existent în cadrul Departamentului de Stat sau în Departamentul Apărării și țară a se angaja în competiții profesionale cu acestea.

Într-adevăr, se înțelege clar că Departamentul de Stat, care sub aspectul informației se limita numai la rapoartele instituțiilor sale diplomatice...

... și activitatea de informare asigurată de atașaturile militare, nu puteau cuprinde toată mărimea informației care era necesară din ce în ce mai mult, datorită calităților lor oficiale.

De asemenea, utilizarea acestor aparate cu un număr mic de ofițeri de informații nu putea oferi soluția cea mai adecvată și mai eficientă. Datorită...

... sisteme care executau evaluarea informației...

Una dintre caracteristicile...

... gale de către alte organe și...

... spontanul american a fost unificarea celor două diferite instituții Agenția de informații a armatei, D.I.A. (Defense Intelligence Agency) sub conducerea și controlul direct al Departamentului Apărării.

Ca director general al acestui nou organ a fost numit ge-

neralul de informații. Directorul adjunct al D.I.A., generalul locotenent William W. Quinn, a lucrat cu mine într-o strînsă colaborare...

Quinn îndeplinea cu succes funcția de șef al informațiilor (G-2) în Armata a 7-a, comandată de generalul Alexander M. Patch.

În acele zile, în vara și toamna anului 1944, mă întâlneam...

... și în special asupra planurilor lui Hitler după retragerea acestor...

... asemenea un ofițer de informații...

... D.I.A....

(organele trupelor de uscat, ale forțelor aeriene, marine și a marii — N.T.).

Astfel, contrar obiceiurilor noastre de pînă acum, să se sa în paragină serviciile noastre de informații o înțelegem în cea războiului, de această dată au fost create toate condițiile de a construi și dezvolta un organ competent, cu o mare, mare complexitate a responsabilităților tuturor elementelor.

Formarea unor agenți ca C.I.A. și D.I.A. este rezultatul eforturilor noastre de a acorda informațiilor importanță vitală în structura securității naționale a S.U.A.

Desigur, există întotdeauna posibilitatea ca două asemenea organe puternice și bine finanțate ca C.I.A. și D.I.A. să devină la un moment dat rivale. Aceasta, într-o anumită măsură, poate fi chiar un lucru bun și sănătos; competiția peste mări

este un stimul pentru dezvoltarea activității și pentru creșterea eficienței.

În același timp, trebuie să ne amintim că, în timp ce noi dezvoltăm aceste servicii, adversarii noștri fac același lucru.

Prin urmare, în timp ce noi dezvoltăm aceste servicii, trebuie să ne amintim că, în timp ce noi dezvoltăm aceste servicii, adversarii noștri fac același lucru.

Prin urmare, în timp ce noi dezvoltăm aceste servicii, trebuie să ne amintim că, în timp ce noi dezvoltăm aceste servicii, adversarii noștri fac același lucru.

Prin urmare, în timp ce noi dezvoltăm aceste servicii, trebuie să ne amintim că, în timp ce noi dezvoltăm aceste servicii, adversarii noștri fac același lucru.

CERINȚELE DE INFORMAȚII ALE UNEI SOCIETĂȚI

Există o anumită similitudine între cerințele unei societăți

și cerințele unei armate. În ambele cazuri, cerințele sunt

definite de nevoile de apărare și de dezvoltare. În cazul unei

societăți, acestea sunt nevoile de trai și de progres. În cazul unei

armate, acestea sunt nevoile de luptă și de victorie.

În ambele cazuri, cerințele sunt definite de nevoile de apărare

și de dezvoltare. În cazul unei societăți, acestea sunt nevoile

de trai și de progres. În cazul unei armate, acestea sunt

nevoile de luptă și de victorie.

În ambele cazuri, cerințele sunt definite de nevoile de apărare

și de dezvoltare. În cazul unei societăți, acestea sunt nevoile

de trai și de progres. În cazul unei armate, acestea sunt

nevoile de luptă și de victorie.

În ambele cazuri, cerințele sunt definite de nevoile de apărare

și de dezvoltare. În cazul unei societăți, acestea sunt nevoile

de trai și de progres. În cazul unei armate, acestea sunt

nevoile de luptă și de victorie.

În ambele cazuri, cerințele sunt definite de nevoile de apărare

și de dezvoltare. În cazul unei societăți, acestea sunt nevoile

de trai și de progres. În cazul unei armate, acestea sunt

nevoile de luptă și de victorie.

În ambele cazuri, cerințele sunt definite de nevoile de apărare

și de dezvoltare. În cazul unei societăți, acestea sunt nevoile

de trai și de progres. În cazul unei armate, acestea sunt

nevoile de luptă și de victorie.

În ambele cazuri, cerințele sunt definite de nevoile de apărare

și de dezvoltare. În cazul unei societăți, acestea sunt nevoile

nițelor noastre, iar experții lor în aceste probleme de in-
timitate și de viață au o valoare extraordinară de r-
eșea noastră. Într-o țară în care se trăiește în
târziul nostru.

De către organele legislative și executive ale guvernului nostru a fost un categoric „Nu”.

Majoritatea covârșitoare a obiectivelor activității noastre informative se află tocmai pe teritoriile țărilor comuniste. Acestea sînt instalațiile militare, industriale și nucleare care constituie sursă de putere comunistă, potențialul lor.

Pentru a acoperi toate aceste obiective, munca de informații desfășurată prin mijloace „deschise” de către organele Departamentului de Stat și Departamentului Apărării — ambele de mare valoare — nu poate fi suficientă. Tehnica specială, unică, pentru a putea obține informații secrete de valoare crescută este necesară.

...ment ale diplomaților sau militarilor din țară.

citeva decenii în urmă, nimeni n-ar fi putut prevedea că în jurul anului 1960 forțele noastre armate vor staționa în Coreea sau că vor fi angajate din plin în Vietnamul de sud, că Cuba va deveni un periculos stat comunist, strâns legat de Moscova, sau că un stat cum este Congo va ocupa un loc atât de important în politica noastră externă. Toate acestea sînt fapte reale, incontestabile astăzi. Tot așa, anii ce urmează vor aduce lăra îndoielă alte evenimente, la fel de surprinzătoare.

În această era a armamentului rachete, Arctica sau Antarctica pot deveni teritorii de mare importanță strategică. În timp ce factorul distanță a pierdut mult din semnificația lui anterioară, factorul timp, în termeni strategici este socotit astăzi în ore sau chiar minute.

ibilitate mărută, el trebuie să dea dovadă de mult mai multă atenție. Nu putem aștepta momentul cind din dezlanțuirea acestor ostile împotriva țării noastre să deducem hotărîrea a guvernului nostru să ne lovi. Guvernul nostru trebuie să fie în orice moment prevenit și pregătit.

Situația devine mai complicată cind se joacă în joc, ca și în cazul Coreei sau Vietnamului, atacul nu este îndreptat direct împotriva S.U.A., ci împotriva unor teritorii aflate la o oarecare distanță, peste mări, dar a căror pierdere ar putea amenința în mod direct și securitatea noastră proprie. În serviciul de informații în continuă alertă, bine organizat, care trebuie să fie în stare să găsească și să exploatăm în timp util timpul oportun și să ne informăm în timp util asupra minților și informațiilor, trebuie să fie cea mai sigură împotriva.

Faptul că există un serviciu de informații bine pus la punct și prin aceasta o posibilitate continuă de prevedere, constituie una dintre cele mai eficiente arme prin care un inamic probabil poate fi determinat să-și piardă polta de a ataca.

De aceea, faptul că o asemenea armă de luptă poate fi creată, nu înseamnă că nu trebuie ținut în secret, ci, dimpotrivă, trebuie făcut bine cunoscut, chiar dacă principiile și mijloacele de luptă vor rămîne secrete. Problema informațiilor nu trebuie să rămîna și să constituie un subiect tabu. Căci, în orice caz, este cel mai eficient serviciu de informații care izam de multă vreme — cel mai eficient serviciu de informații.

Pe lângă procurarea de informații, o problemă la fel de importantă o constituie și modul cum acestea urmează să fie analizate, prelucrate și folosite. Cred că există argumente importante și convingătoare pentru a încredința responsabilitatea organizării și conducerii acestei activități unui organ central, guvernamental, care nu are alte atribuții în problemele politice sau în alegerea celor mai adecvate sisteme de armament și tactică. Este foarte natural ca politicienii să fie tentați să folosească

informații obținute de serviciul de informații al armatei, dar acest lucru nu este suficient. De altfel, în Statele Unite, de altfel, din America și din Europa, există o mulțime de oameni care pot și ar putea să ofere informații schimbări în lumea politică existentă sau ar putea să ofere sub un aspect sau altul a evaluării puterii militare. De altfel, noi am comis asemenea greșeli în trecut și în prezent. Într-una din munca de informații, trebuie să fie în stare să găsească și să exploatăm în timp util timpul oportun și să ne informăm în timp util asupra minților și informațiilor, trebuie să fie cea mai sigură împotriva.

În această privință, părerea mea este că noi toți, inclusiv lucrătorii de informații din C. I. A., fiind oameni, sîntem expusi prejudecăților, însă încredințînd sarcina coordonării întregii activități informative organismului nostru central de informații, care nu ia parte în nici un fel la politică și nu este legat de nici un domeniu special sau de planuri militare, putem asigura pe deplin exploatarea în modul cel mai obiectiv a informațiilor culese.

În zilele Pearl Harbour-ului, multe oficialități atât din țară cât și din străinătate au fost convinse că japonezii, chiar dacă vor ataca, își vor desfășura acțiunile în sud, împotriva teritoriilor coloniale slab apărate ale Angliei, Franței și Germaniei. Posibilitatea ca japonezii să facă prima născare de șab împotriva adversarului lor cel mai periculos — Statele Unite — nici nu a fost luată în considerare. Alacurile în Hawaii și Filipine, precum și greșelile noastre grave în domeniul informativ, au avut o influență determinantă mai tîrziu, cind guvernul nostru a luat hotărîrea de a organiza pe baze noi întreaga activitate informativă a S. U. A.

Dacă informațiile furnizate guvernului înainte de dezlanțuirea atacului japonezilor nu au fost suficient de clare pentru a fi în stare să atragă atenția asupra pericolului iminent în Pacific, și obiectiv, puteau să atragă atenția asupra pericolului iminent în Pacific.

Dacă cineva ar avea cea mai mică cunoștință de istorie, ar ști că una dintre cele mai obiective lecții pe care istoria ne-o oferă este că, de-a lungul timpului, oamenii au făcut multe greșeli. Unele dintre acestea sunt greșeli care au costat milioane de vieți și au lăsat urme adânci în istoria omenirii. Una dintre aceste greșeli este cea care a dus la izbucnirea celui de-al doilea război mondial. În 1914 Franța și a fost convinsă că violarea neutralității Belgiei era necesară pentru a evita o război militară — acceptând cu ușurință că Anglia nu va intra în război — a fost prevenită de neiertat, cu toate că a fost prevenită de formați politice.

În primul rând, Hitler, dizlându-l cel de-al doilea război mondial, a comis o serie de greșeli de calcul. El a ignorat puterea și posibilitățile englezilor, iar mai târziu, în iunie 1941, a deschis al doilea front împotriva Rusiei cu consecințe ireparabile. Când în 1942 a fost informat asupra planului anglo-american de debarcare în Africa de Nord, a refuzat să acorde atenție acestei informații. Mie mi s-a spus atunci că s-a exprimat textual astfel: „Nu au ei nave cu ce s-o facă”.

Cu tot succesul obținut de japonezi la Pearl Harbor, evenimentele ulterioare au demonstrat că guvernul lor a comis cea mai mare greșală de calcul posibilă, subestimând potențialul american. Hitler, dislându-l cel de-al doilea război mondial, a comis o serie de greșeli de calcul. El a ignorat puterea și posibilitățile englezilor, iar mai târziu, în iunie 1941, a deschis al doilea front împotriva Rusiei cu consecințe ireparabile. Când în 1942 a fost informat asupra planului anglo-american de debarcare în Africa de Nord, a refuzat să acorde atenție acestei informații. Mie mi s-a spus atunci că s-a exprimat textual astfel: „Nu au ei nave cu ce s-o facă”.

Un alt exemplu de greșală de calcul este cea care a dus la izbucnirea celui de-al doilea război mondial. În 1914 Franța și a fost convinsă că violarea neutralității Belgiei era necesară pentru a evita o război militară — acceptând cu ușurință că Anglia nu va intra în război — a fost prevenită de neiertat, cu toate că a fost prevenită de formați politice.

Nici o altă țară din lume nu a ajuns până acum la nivelul de dezvoltare al...

Acum, după ce s-a deschis cel de-al doilea război mondial, este clar că, de-a lungul timpului, oamenii au făcut multe greșeli. Unele dintre acestea sunt greșeli care au costat milioane de vieți și au lăsat urme adânci în istoria omenirii. Una dintre aceste greșeli este cea care a dus la izbucnirea celui de-al doilea război mondial. În 1914 Franța și a fost convinsă că violarea neutralității Belgiei era necesară pentru a evita o război militară — acceptând cu ușurință că Anglia nu va intra în război — a fost prevenită de neiertat, cu toate că a fost prevenită de formați politice.

Faptul că în ultima perioadă au fost descoperite într-o serie de țări N.A.T.O. este un fapt care nu trebuie considerat întâmplător. Este bine ca toată lumea să știe ceea ce sovieticii știu, și anume că țările noastre și-au creat organe contrainformative bine puse la punct, care în ultimii ani și-au demonstrat din plin eficacitatea lor crescând în descoperirea și lichidarea spionajului. Dacă N.A.T.O. sau din celelalte organizații, noi avem un interes direct în organizarea securității interne a tuturor acelor țări care sunt membre ale N.A.T.O. Dacă un document N.A.T.O. este sustras sau copiat de către comuniste țările aliate, acest lucru aduce aceleași consecințe ca și în cazul când documentul ar fi fost al nostru. Aceasta creează o enormă importanță pentru o cooperare internațională în munca contrainformativă.

Un alt exemplu de greșală de calcul este cea care a dus la izbucnirea celui de-al doilea război mondial. În 1914 Franța și a fost convinsă că violarea neutralității Belgiei era necesară pentru a evita o război militară — acceptând cu ușurință că Anglia nu va intra în război — a fost prevenită de neiertat, cu toate că a fost prevenită de formați politice.

din timp tot ce ne-ar putea interesa. Este bine ca toată lumea să știe ceea ce sovieticii știu, și anume că țările noastre și-au creat organe contrainformative bine puse la punct, care în ultimii ani și-au demonstrat din plin eficacitatea lor crescând în descoperirea și lichidarea spionajului. Dacă N.A.T.O. sau din celelalte organizații, noi avem un interes direct în organizarea securității interne a tuturor acelor țări care sunt membre ale N.A.T.O. Dacă un document N.A.T.O. este sustras sau copiat de către comuniste țările aliate, acest lucru aduce aceleași consecințe ca și în cazul când documentul ar fi fost al nostru. Aceasta creează o enormă importanță pentru o cooperare internațională în munca contrainformativă.

...este un pericol comun cu noi.

...nu-am dat seama, supără pe foarte mulți cetățeni americani. Este oare necesar — întreabă ei — ca Statele Unite cu înălțările și tradițiile lor, să se întrecă în atareri de spionaj, să trimită U2-uri deasupra teritoriilor altor popoare, să...

...resaptele codificate ale altor țări?

Trebune oare să spionăm prietenul sau aproapele nostru, lăcnuț acest lucru numai pentru că o altă țară mai puțin morală și scrupuloasă ne spionează pe noi? Cu nu consider asemenea întrebări ca fiind improprii sau pacifiste și nici că prin ridicarea lor s-ar dovedi o lipsă de încredere.

Personal, aș găsi puține scuze pentru activitatea de spionaj desfășurată în timp de pace asupra prietenilor sau aliaților nostri. Făcând abstracție de considerentele morale, acest lucru nu ar fi justificat și pentru faptul că avem în față obiective mult mai importante pentru care să fie folosite resursele întotdeauna limitate ale serviciilor de informații. De asemenea, există suficiente alte posibilități de a obține informațiile de care avem nevoie. Într-adevăr, după cum s-a văzut în ultimii ani, există multe metode de a obține informații care arată că în anumite situații și prietenii ne pot deveni adversari, așa cum s-a întâmplat în Germania, Italia și Japonia. De aceea, este întotdeauna util să avem „în cutiuță” un om mare care să ne ajute să obținem cele mai bune informații deosebit de secrete — despre toate țările din lume.

Într-o altă ocazie, în timpul războiului, s-a văzut că...

...să dăruiește...

Răspuns...

Fără îndoială, colectarea și sortarea unor astfel de informații, culese din întreaga lume, este o sarcină absolută, însă ea este îndeplinită cu succes, deoarece munca este bine organizată, iar atribuțiile repartizate în mod echitabil.

Înmărire emisiunilor posturilor de radio străine care ar putea prezenta interes pentru noi constituie o altă parte a volumului de muncă. Numai în țările comuniste se realizează o muncă și se transmite pe calea eterului informații deosebit de valoroase, atât pentru țările noastre, cât și celor din străinătate.

În țările noastre, în special în România, se realizează doar boabe de măcinat pentru moara informațiilor. Și, mai mult decât atât, aceste boabe nu sunt nici macar curate. Se cere un număr foarte mare de persoane calificate pentru a le alege și a găsi grăuntele de grâu în munte de pleavă.

De exemplu, în toamna anului 1961 am fost preveniți în câteva ore asupra intenției sovieticilor de a relua experimentele nucleare dintr-o foarte vagă știre transmisă de la Moscova prin radio, pentru a fi publicată într-un ziar provincial. O tinăra doamnă care lucra la serviciul la un post de ascultare a reluat această informație, a analizat-o corect și a transmis-o imediat la Washington. Astfel, prin vigilența și perspicacitatea ei, a reușit să separe o informație foarte importantă din torentul de vorbărie ascultat zilnic.

În țările noastre culegerea de informații deschise are o valoare particulară și aceasta este de un folos direct și în elaborarea politicii noastre. În țările noastre, în special în România, obiectul aceluiași gen de culegere de informații. Sovieticii obțin o mare parte din informațiile lor cele mai valoroase despre noi chiar din publicațiile noastre, în special din revistele noastre tehnice și științifice, din textele publicate ale dezbaterilor din Parlament, din articolele publicate în presa noastră. În țările noastre, în special în România, informațiile de acest gen sunt culese și din publicațiile noastre. În țările noastre, în special în România, informațiile de acest gen sunt culese și din publicațiile noastre.

Informații, de asemenea, se pot obține și prin relațiile ofi-

ce se pot obține și prin relațiile oficiale. În țările noastre, în special în România, informațiile de acest gen sunt culese și din publicațiile noastre.

Desigur, aceste informații pot conține fapte, tendințe sau aluzii care devin interesante și valoroase mai ales când sunt completate cu informații obținute și din alte surse. De exemplu, dacă ambasadorul statului X vizită să accepte o propunere a S.U.A.

Acste informații pot conține fapte, tendințe sau aluzii care devin interesante și valoroase mai ales când sunt completate cu informații obținute și din alte surse. De exemplu, dacă ambasadorul statului X vizită să accepte o propunere a S.U.A.

Acste informații pot conține fapte, tendințe sau aluzii care devin interesante și valoroase mai ales când sunt completate cu informații obținute și din alte surse. De exemplu, dacă ambasadorul statului X vizită să accepte o propunere a S.U.A.

Acste informații pot conține fapte, tendințe sau aluzii care devin interesante și valoroase mai ales când sunt completate cu informații obținute și din alte surse. De exemplu, dacă ambasadorul statului X vizită să accepte o propunere a S.U.A.

Acste informații pot conține fapte, tendințe sau aluzii care devin interesante și valoroase mai ales când sunt completate cu informații obținute și din alte surse. De exemplu, dacă ambasadorul statului X vizită să accepte o propunere a S.U.A.

Acste informații pot conține fapte, tendințe sau aluzii care devin interesante și valoroase mai ales când sunt completate cu informații obținute și din alte surse. De exemplu, dacă ambasadorul statului X vizită să accepte o propunere a S.U.A.

Acste informații pot conține fapte, tendințe sau aluzii care devin interesante și valoroase mai ales când sunt completate cu informații obținute și din alte surse. De exemplu, dacă ambasadorul statului X vizită să accepte o propunere a S.U.A.

Acste informații pot conține fapte, tendințe sau aluzii care devin interesante și valoroase mai ales când sunt completate cu informații obținute și din alte surse. De exemplu, dacă ambasadorul statului X vizită să accepte o propunere a S.U.A.

Acste informații pot conține fapte, tendințe sau aluzii care devin interesante și valoroase mai ales când sunt completate cu informații obținute și din alte surse. De exemplu, dacă ambasadorul statului X vizită să accepte o propunere a S.U.A.

Acste informații pot conține fapte, tendințe sau aluzii care devin interesante și valoroase mai ales când sunt completate cu informații obținute și din alte surse. De exemplu, dacă ambasadorul statului X vizită să accepte o propunere a S.U.A.

Acste informații pot conține fapte, tendințe sau aluzii care devin interesante și valoroase mai ales când sunt completate cu informații obținute și din alte surse. De exemplu, dacă ambasadorul statului X vizită să accepte o propunere a S.U.A.

Dacă nu cunoști nimic despre reacțiile nucleare, în general, nu poți fi în stare să descoperi prea mult dintr-un reactor stand lângă un asemenea reactor.

Dar chiar și în rarele ocazii când se poate realiza patrunderea în asemenea obiective a unor persoane competente din punct de vedere tehnic, observăm că acestea nu pot satisface cerințele informațiilor tehnice moderne.

delată a reactorului respectiv. De aceea, ar fi realist să credem că turiștii din S.L.A., sau din alte țări occidentale, vizitând U.R.S.S., ar putea fi de mare folos în munca informa-

De o durată și valoare mai mare decât simpla acțiune de recunoaștere este „patriurderea” realizată de un agent, ceea ce înseamnă că, într-un mod oarecare, acesta are posibilitatea de a intra în interiorul obiectivului și a rămâne acolo timp îndelungat.

...altre caile prin care se poate realiza o asemenea acțiune, considerăm prin diferite combinații în mediul oficialităților sau în cercurile de elită ale țării adverse, în felul

formațiile dorite prin persoane care îi devin apropiate și îi acordă încrederea, neavând nici cea mai mică bănuială asupra celui care îl trădează. Într-un asemenea caz, metoda de acțiune este numită „plantare” și constituie una dintre cele mai vechi și mai clasice metode ale spionajului. Cazul lui Leveson este un exemplu clasic de „agent plantat”.

O patrundere de acest gen cere și manifestarea sub toate
aspectele din partea celor interesați, care să se realizeze în
concordanță cu prevederile legale, care au în toate cazurile
este încercată și verificată.

chiar la rîndurile adverse au o vîntoare comunitate de limbă sau comunitate geografică.

Astăzi însă, când granițele ce separă o națiune de alta și

La toate acestea s-a adăugat faptul că, în condițiile în care, în prezent, nu se poate menține timp mai îndelungat cu mult mai dificil, mai ales în condițiile unor variații minuoase. Acest factor nu trebuie pierdut din vedere.

[illegible]

...ajungând până la urmă să devină și el diplomat, acreditat la secția presă a ambasadei. Această funcție nu i-a oferit numai o excelentă acoperire a activității sale secrete în conducerea agenturii sovietice, alcătuită din japonezi autohtoni, dar l-a creat și lui însuși posibilități și surse directe de informare privind în special atitudinea nazistilor și relațiile lor cu Japonia.

Pentru a ajunge în această situație, Sorge a trebuit să joace rolul unui nazist convins, lucru ce se pare că i-a reușit, cu toate că în realitate el detesta regimul nazist și pe conducătorii acestuia. Singurul gestapoului din ambasada, precum și ambasadorul și toți atașatii oficienilor îi erau buni prieteni.

Dacă gestapoul ar fi efectuat la Berlin investigații cît de simțare asupra trecutului lui Sorge, așa cum a făcut în 1941, cînd japonezii au descoperit activitatea acestuia, ar fi putut descoperi că Sorge a fost un agent și agitator comunist în Germania în jurul anului 1920 și că a petrecut cîțiva ani și la Moscova.

Curînd după răsăditorul caz al lui Sorge, Occidentul a avut de încercat o experiență asemănătoare din partea spio-
agenților comunisti Bruno Pontecorvo și Klaus Fuchs. Și în

lui valoare consta în acest fapt. Nu este vorba de o recunoaștere prin observare, călătorii sau plantări de droguri sau de altă natură egala recrutarea lui. El era deja în obiectiv. Nu era vorba de a rămâne altceva decât să fie identificat, contactat și convins să poată aduce o contribuție importantă la cauza în care se angajase.

Metodele „deschise” și „clandestine” ale muncii de informare, în măsura în care sunt aplicate corect, nu epuizează în întregime subiectul. Ele pot satisface toate cerințele actuale de informații. Aceste metode sunt completate prin alte posibilități ca folosirea realităților științei și tehnicii, folosirea „voluntarilor” și prin alte mijloace despre care voi vorbi mai pe larg în cele ce urmează.

SARCINA CLEGERII, PRELUATA DE MASINI SI APARATE

Să presupunem că serviciul de informații are nevoie de un om care să vorbească limbile rusă și franceză, să fie inginer chimist, necăsalorit, să aibă vîrsta peste 30 de ani, dar să nu fie mai înalt de 1,68 m. Apesi pe un buton și, în mai puțin de 10 secunde, o mașină, asemănătoare cu cele folosite curent în munca de contabilitate, îți va spune dacă există un asemenea om, și în acest caz îți va pune la dispoziție toate datele suplimentare care se cunosc despre el. Mașini similare sînt folosite și la sortarea și asamblarea datelor informatice în serviciile noastre.

Ceea ce realizează acum o astfel de mașină nu este ceva nou, nimeni nu ar fi luat înaintea unui specialist sau chiar la mai mult de o săptămână întregă de muncă.

Acești oameni reprezintă însă ceva cu totul secundar pe lângă ceea ce pot realiza mașinile electronice și diferitele aparate speciale în însăși culegerea de informații. Nu mă refer la mașini de calcul electronice sau alte tipuri de mașini comerciale, ci la acele realizări tehnice care au rolul de a observa și înregistra fapte și evenimente, înlocuind într-un anumit sens ochiul și mîna omenească sau a prelua în întregime sarcina culegerii de informații în locuri inaccesibile posibilităților umane.

Natura și caracterul tehnic al multor ființe și obiective actuale ale muncii informative au determinat și accelerat crearea unor aparate și instalații capabile să le observe.

Dacă tînta emite un sunet oarecare caracteristic pîndă
ei poate fi determinată cu ajutorul unor instalații acustice
adevrate. Dacă obiectivul urmărit produce unde de șoc, acele-
lea vor putea fi detectate și înregistrate de către o aparatură
seismică sensibilă.

Am mult de citit, chiar necesitatea de a observa și masura efectele propriilor noastre experiențe nucleare, precum și experimentarea armamentului racheto-nuclear au dus la perfecționarea echipamentului tehnic și construirea unor aparate sensibile care, cu anumite modificări neesențiale, pot fi folosite și pentru urmărirea experiențelor nucleare efectuate de către alte țări.

Printre metodele tehnice de culegere a informațiilor rolul preponderent îl joacă radiolocația și fotografierea la mare distanță. O altă metodă constă în colectarea și analiza unor probe luate de sondajele de mare adâncime, care sunt trimise la suprafață și analizate în laboratoarele de cercetare. În prezent, se realizează și o radiolocație la mare distanță, care permite determinarea poziției și înălțimii obiectelor aflate la mare înălțime, cu ajutorul avioanelor.

În 1948, guvernul nostru a instituit un serviciu de patrulare a autostrăzilor pentru a detecta și lua în considerare experiențele cu

De la atomia. Cu ajutorul aparatului de detectare de la Los Alamos, în 1949 a fost detectată prima explozie nucleară experimentală de sovietici pe continentul asiatic. Această informație a produs o mare surpriză în America, deoarece se credea că Statele Unite erau singurele care aveau arma atomică. În prezent, pe lângă Statele Unite, Rusia, China, India și Pakistanul vor avea arma atomică încă câțiva ani. Perfectionarea aparaturii a permis ulterior nu numai detectarea exploziilor efectuate, ci și determinarea caracteristicilor instalațiilor sau ale diferitelor tipuri de armament nuclear experimentale.

Aceste realizări, cum era și de așteptat, au făcut ca adversorul, după ce și-a dat seama că experiențele lui sînt urmărirea, să ia contramăsuri, de asemenea, la un nivel înalt al tehnicii. Astăzi este posibil ca atât experiențele subterane cât și cele efectuate în atmosferă să fie în așa fel „asemănătoare” încît e greu să se poată determina caracteristicile principale ale explozivilor. Următorul pas va fi fără îndoială realizarea de către tehnicienii serviciilor de informații a unor aparate și mijloace sensibile, capabile să pătrundă prin contramăsurile adversarului.

Negocierile prelungite ce au avut loc recent cu sovieticii pe tema dezarmării și încetării experiențelor cu arma nucleară, care s-au desfășurat în cadrul negocierilor de la Geneva, privind posibilitățile de detectare a explozivilor, au dus până la urmă la dezvăluirea din partea ambelor părți a rezultatelor cercetărilor secrete efectuate până atunci în acest sens.

Tehnologia modernă încearcă să supravegheze și să observe experiențele militare și științifice efectuate de alte țări.

Cercetarea aeriană și spațială prezintă și ea o serie de
probleme, pe care le vom discuta în altă parte. De exam-
ple, având în vedere că în prezent se lucrează la creșterea
vitei de înțăruri interesante și transmise în timp real, cu
ajutorul unor sisteme de comunicații, este evident că în viitor
se vor putea realiza și alte lucruri interesante.

care țară ea, în cazul cînd posedă o aparatură corespunzătoare, să intercepteze aceste mesaje.

Scopul reciproc al interceptărilor este de a găsi în ce constau experiențele partenerului și care sunt rezultatele acestora. Singura modalitate de rezolvare a problemei este doar interpretarea corectă a semnalelor respective. Multe dintre aceste semnale sunt de natură statică și nu-și trădează poziția sau natura activității. Prin urmare, acestea ar putea fi interceptate sau urmărite.

Interceptarea și interpretarea acestor semnale prin care și-ar putea trăda existența.

Pentru a putea intercepta și interpreta aceste semnale trebuie să ajungi ori direct la ele, ori deasupra lor la foarte mari înălțimi, înarmat fiind cu aparate speciale de fotografiat cu mare balast.

Acesta a fost după cum se știe și scopul avioanelor U-2 care puteau culege informații pe această cale cu o viteză, precizie și independență cum nu poate realiza nici un agent aflat la sol.

Într-un anumit sens, realizările acestor avioane ar putea fi comparate numai cu achiziționarea de documente tehnice direct de la oficialitățile sau laboratoarele sovietice.

U-2 a marcat o realizare deosebită în munca informativă, prin mijloacele tehnice cu care era dotat. Thomas S. Gates, secretarul de stat pentru apărare al S.U.A., pe timpul incidentului cu U-2, de la 1 mai 1960, a mărturisit acest lucru în fața Comitetului pentru relații externe al Senatului, la 2 iunie 1960.

„Prin aceste zboruri, noi am obținut informații asupra aerodromurilor, industriei de aviație, rachetelor, experiențelor racheto-nucleare, depozitelor de armament special, producției atomice pentru aviație și submarine... toate fiind categorii de informații vitale. Aceste rezultate au fost luate în considerare în formularea programelor noastre militare.

Desigur, noi am fost beneficiarul principal al acestor informații și era, în primul rînd, în interesul nostru...”

Mai recent, în octombrie 1962, tot prin zborurile de recu-

... în timpul amplasării lor, după termi-
... not, constituind un peric-
... De asemenea, acest caz constituie un bun exemplu de com-
... prin mijloace tehnice. Mai mulți agenți și refugiați din Cuba
au raportat efectuarea unor lucrări asemănătoare cu bazele de
rachete, pe suprafețe încreștate cu o pază severă; aceste in-
formații au dus la trimiterii avioanelor U-2 pentru recunoas-
tere, care au confirmat și completat datele raportate de agenți.

(1) marturie elocventă asupra valorii mijloacelor tehnice și
simplității de culegere a informațiilor, dovedită, de altfel, de
sute de ori și în război, este dată de Winston Churchill, în lu-
crarea sa „Istoria celui de-al doilea război mondial”.

În această carte, autorul descrie utilizarea de către en-
glezi a radarului în bătălia din septembrie 1940 și povestește,
de asemenea, modul cum au fost interceptate, falsificate și am-
plificate semnalele de conducere transmise prin radio de la
Berlin pentru avioanele atacatoare.

Churchill a denumit această acțiune „războiul scamețori-
lor” și, concluzionînd, a arătat: „Fără superioritatea științei
britanice asupra celei germane și fără resursele ascunse ale
științei noastre, în această luptă dusă pe viață și moarte pa-
team fi ușor învinși și, învinși fiind, distrusi”.

Știința este considerată astăzi ca o armă vitală a tuturor
națiunilor. Este deosebit de importantă în zilele noastre
în special a Uniunii Sovietice. Trebuie să depunem toate vo-
luntățile noastre pentru a ne asigura că în viitor nu vom fi
într-o zi acest lucru va putea avea pentru noi o importanță
vitală, așa cum a avut radarul pentru Anglia în 1940.

INTERCEPTAREA AUDIO

[illegible]

*in appropriate.

Pentru sovietici nu prezintă dificultăți deosebite să convingă pe acești oameni să colaboreze cu serviciul lor de securitate, care pot trimite în orice moment în lagărele de detenție orice persoana pentru a căuta să se răzbune.

În Rusia Sovietică, precum și în orașele mai mari ale țărilor comuniste, există, dacă nu chiar hoteluri, în orice caz camere de hotel speciale, destinate vizitatorilor străini; camerele fiind dinainte „pregătite” cu instalații permanente, se evită montarea în grabă a microfoanelor cînd sosesc un străin „interesant”.

Toate hotelurile sînt proprietate de stat și au în cadrul lor un serviciu special de securitate. Dacă acest serviciu prezintă litate constă în aceea că oaspeții străini să fie instalați în camere „corespunzătoare”.

Cînd cancelarul Adenauer a făcut faimoasa sa vizită la Moscova în 1955, pentru a discuta reluarea relațiilor diplomatice între Rusia și R. F. a Germaniei, el a călătorit cu un tren oficial german. Cînd a sosit la Moscova, spre uimirea lor, sovieticii au aflat că venerabilul cancelar — care încă nu avea în U.R.S.S. o ambasadă unde s-ar fi putut instala și care să-l asigure un minim de securitate personală — și-a exprimat intenția de a locui în trenul lui oficial pe durata misiunii sale la Moscova și nu a acceptat „ospitalitatea” sovietică sub forma a o serie de hoteluri de stat pentru străini, recomandate cu multa căldură.

De asemenea, înainte de a părăsi Germania, trenul cancelarului a fost prevăzut de către tehnicienii germani cu ultimele realizări împotriva interceptării audio.

În atara granițelor țării sale, un serviciu de informații trebuie să aibă în vedere repercusiunile posibile, dacă se descoperă pînă rînderea ilegală într-o instituție oficială.

Într-un caz recent, un agent de securitate sovietic a fost condamnat la închisoare pentru că, în timpul unei misiuni de a procura astfel, pe acest motiv moral sau pecuniar.

Într-un caz petrecut recent într-o țară neutră, sovieticii au fost surprinși că au parate de ascultare sub lapetul ce

era pe lîngă un agent de securitate sovietic care se afla în posesia unui document important. Acest document a fost găsit în posesia agentului sovietic care a fost condamnat la închisoare pentru că a fost găsit în posesia unui document important.

Într-un alt caz, un agent de securitate sovietic a fost condamnat la închisoare pentru că a fost găsit în posesia unui document important.

De asemenea, în unele țări, se folosesc tehnici de ascultare care pot fi detectate și neutralizate, dar uneori se folosesc chiar împotriva celor care au conceput aceste dispozitive, cînd aceste instalații sunt descoperite, de obicei profitabil ca ele să fie lăsate pe loc în scopul de a

de a se asigura că acestea nu sunt folosite pentru scopuri ilegale. De asemenea, în unele țări, se folosesc tehnici de ascultare care pot fi detectate și neutralizate, dar uneori se folosesc chiar împotriva celor care au conceput aceste dispozitive, cînd aceste instalații sunt descoperite, de obicei profitabil ca ele să fie lăsate pe loc în scopul de a

De aceea, ei de obicei refuză serviciile de orice natură ale meseriașilor autohtoni, mai ales cînd este vorba de instalarea unui telefon sau chiar repararea și întreținerea instalației electrice obișnuite.

Pentru a efectua aceste operațiuni, ei trimit de obicei din țară instalatori și tehnicieni cu acoperirea de „diplomați” în misiuni temporare.

Odată, bănuind existența unor asemenea instalații de ascultare în clădirea unei ambasade comuniste, ei au trimis în

ambasadă un agent de securitate sovietic care a fost condamnat la închisoare pentru că a fost găsit în posesia unui document important.

Într-un alt caz, un agent de securitate sovietic a fost condamnat la închisoare pentru că a fost găsit în posesia unui document important.

De asemenea, în unele țări, se folosesc tehnici de ascultare care pot fi detectate și neutralizate, dar uneori se folosesc chiar împotriva celor care au conceput aceste dispozitive, cînd aceste instalații sunt descoperite, de obicei profitabil ca ele să fie lăsate pe loc în scopul de a

de a se asigura că acestea nu sunt folosite pentru scopuri ilegale. De asemenea, în unele țări, se folosesc tehnici de ascultare care pot fi detectate și neutralizate, dar uneori se folosesc chiar împotriva celor care au conceput aceste dispozitive, cînd aceste instalații sunt descoperite, de obicei profitabil ca ele să fie lăsate pe loc în scopul de a

De asemenea, în unele țări, se folosesc tehnici de ascultare care pot fi detectate și neutralizate, dar uneori se folosesc chiar împotriva celor care au conceput aceste dispozitive, cînd aceste instalații sunt descoperite, de obicei profitabil ca ele să fie lăsate pe loc în scopul de a

de a se asigura că acestea nu sunt folosite pentru scopuri ilegale. De asemenea, în unele țări, se folosesc tehnici de ascultare care pot fi detectate și neutralizate, dar uneori se folosesc chiar împotriva celor care au conceput aceste dispozitive, cînd aceste instalații sunt descoperite, de obicei profitabil ca ele să fie lăsate pe loc în scopul de a

De asemenea, în unele țări, se folosesc tehnici de ascultare care pot fi detectate și neutralizate, dar uneori se folosesc chiar împotriva celor care au conceput aceste dispozitive, cînd aceste instalații sunt descoperite, de obicei profitabil ca ele să fie lăsate pe loc în scopul de a

recunoască și el importanța covârșitoare a informațiilor, înche-
siv a „informațiilor transmișiunilor”, cum numim noi astăzi
această ramură specială. „Cind soarta unui naționale și viața
soldatului sunt în joc, atunci trebuie să se facă tot posibilul să se
creeze o cale de comunicație care să fie sigură”, scria Stimson

Desigur, în orice situație de război, comunicarea este
natura ei, dar în pace, ea este o activitate de rutină, o activitate
care trebuie să fie în permanență activă, în scopul de a
furniza informații necesare pentru a se putea lua decizii în
timpul unei crize. Astăzi, comunicarea este o activitate
care este în permanență activă, în scopul de a
furniza informații necesare pentru a se putea lua decizii în
timpul unei crize. Astăzi, comunicarea este o activitate
care este în permanență activă, în scopul de a
furniza informații necesare pentru a se putea lua decizii în
timpul unei crize.

Fiecare guvern ia o serie de măsuri atât pentru elabora-
rea unor sisteme de comunicații inaccessibile inamicului cit și
pentru a proteja o dată cu aceste sisteme și personalul care le
folosește.

În același timp însă, fiecare guvern face tot ce-i stă în
putință pentru a avea acces la comunicațiile altor state ale că-
ror acțiuni și lupte politice promovate prezintă interes. De am-
bele părți există argumente convingătoare care nu necesită
nici un fel de alte comentarii.

Conținutul mesajelor oficiale guvernamentale în probleme
de securitate este în permanență în schimbare. Este
un domeniu în care se schimbă foarte repede. Este
un domeniu în care se schimbă foarte repede. Este
un domeniu în care se schimbă foarte repede.

În domeniul criptării și codificării există o foarte mare de-
osebire între cei care sunt în contact direct cu acest domeniu
Prin amatori înțeleg, eventual, și lucrătorii de informații care
nu au contact direct cu acest domeniu.

De aceea, mi-ar fi foarte greu să mă las antrenat în multe
detalii (dacă aş folosi termeni profesionali, nu m-ar înțelege
amatorii și invers). Deci, am să fiu scurt.

În sistemul denumit „codificare” un cuvânt, un simbol sau
un grup de simboluri este înlocuit cu un grup de simboluri

care are o anumită semnificație. Acest proces este
denumit criptare. În cazul criptării, cuvântul este înlocuit
cu un grup de simboluri care are o anumită semnificație.
Acest proces este denumit criptare. În cazul criptării,
cuvântul este înlocuit cu un grup de simboluri care are
o anumită semnificație. Acest proces este denumit criptare.
În cazul criptării, cuvântul este înlocuit cu un grup de
simboluri care are o anumită semnificație. Acest proces
este denumit criptare. În cazul criptării, cuvântul este
înlocuit cu un grup de simboluri care are o anumită
semnificație. Acest proces este denumit criptare.

În cazul criptării, cuvântul este înlocuit cu un grup de
simboluri care are o anumită semnificație. Acest proces
este denumit criptare. În cazul criptării, cuvântul este
înlocuit cu un grup de simboluri care are o anumită
semnificație. Acest proces este denumit criptare. În
cazul criptării, cuvântul este înlocuit cu un grup de
simboluri care are o anumită semnificație. Acest proces
este denumit criptare.

limba navajo, limba unui trib indian, care nu are o formă
și care nu a fost studiată niciodată în nici o școală din lume.
Acesta este un exemplu de criptare. În cazul criptării,
cuvântul este înlocuit cu un grup de simboluri care are
o anumită semnificație. Acest proces este denumit
criptare. În cazul criptării, cuvântul este înlocuit cu
un grup de simboluri care are o anumită semnificație.
Acest proces este denumit criptare.

În cazul criptării, cuvântul este înlocuit cu un grup de
simboluri care are o anumită semnificație. Acest proces
este denumit criptare. În cazul criptării, cuvântul este
înlocuit cu un grup de simboluri care are o anumită
semnificație. Acest proces este denumit criptare. În
cazul criptării, cuvântul este înlocuit cu un grup de
simboluri care are o anumită semnificație. Acest proces
este denumit criptare.

transformare a unui text „în clar” într-unul „ascuns”.
În cazul criptării, cuvântul este înlocuit cu un grup de
simboluri care are o anumită semnificație. Acest proces
este denumit criptare. În cazul criptării, cuvântul este
înlocuit cu un grup de simboluri care are o anumită
semnificație. Acest proces este denumit criptare.

distinse: criptografa, care se ocupa cu descifrarea mesajelor, iar criptanaliza, care se ocupa cu descifrarea mesajelor fara ajutorul cheii. Problema este numai de a putea decifra aceste mesaje.

Alteva exemple:

prin radio. De asemenea, organele guvernamentale au folosit in special in timpul perioadelor de criza, sa ia copii dupa telegramele expediate de diplomatii straini prin serviciul telegrafic obisnuit. Problema este numai de a putea decifra aceste mesaje.

Unele coduri si cifruri pot fi deslucate prin operatiuni de analiză matematică a traficului, adică prin criptanaliză, sau pur si simplu prin obtinerea unor copii dupa listele de coduri sau cheile cifrurilor si masinile de cifrat folosite de inamic ori, eventual, prin combinarea acestor metode.

In primele zile de existență a serviciilor noastre diplomatice, in perioada premergătoare primului război mondial, problema codurilor a fost tratată într-un mod mai mult sau mai puțin cavaleresc, bineînțeles uneori cu rezultate destul de nefericite. In legătură cu aceasta, îmi aduc aminte de o întâmplare din timpul celui de-al doilea război mondial, când un funcționar al serviciului extern, pentru a face din ea un exemplu de securitate, a scris:

In zilele frumoase si relativ linistite ale anului 1913, cand se vorbea de o pace durabila, un diplomat român a scris:

...cu mult succes in Europa centrală si în Rusia, unde diplomația exterioară si astfel nu s-a putut evita problema cifrurilor si codurilor.

...artele de coduri, pe care am să o numesc, să zicem, „codul roz”, cu toate că nu pentru culoarea copertelor s-a ales această denumire. Eu, personal, am petrecut sute de zile de muncă, aplecat asupra acestei cărți, pe care n-am mai văzut-o de vreo 10 de ani, totuși îmi aduc aminte că pentru cuvântul „perioadă” am avut șase sau șapte variante codificate. Una din aceste variante era PIVR, iar alta MINU. Celelalte patru sau cinci expresii nu mi le mai amintesc. Teoria (si încă o teorie destul de naivă) era că având șase sau șapte simboluri pentru un cuvânt, folosirea lor va induce in eroare pe inamic, acesta neputând să determine de unde începe si unde se termină frazele noastre codificate.

In orice caz, ministrul nostru în România a plecat din Washington cu „codul roz” într-un enorm plic sigilat si a ajuns cu bine la București. In mod normal, codul urma să fie păstrat într-un loc absolut sigur, în oficiu. Ministrul însă, care, așa cum vă spuneam, nu prea era deprins cu asemenea treburi, a găsit de cuvință să plaseze cartea cu pricina sub salteaua patului conjugal din dormitorul său.

După câteva luni de zile, spre marea panică a ministrului, cartea — singurul cod al legăției — a dispărut fără urme. Unde, cum, când? Nimeni nu știe.

Ministrul se găsea într-o situație foarte penibilă, pe care însă, ca politician, a rezolvat-o cu o ingeniozitate remarcabilă.

...Astfel știind lucrurile, ministrul s-a orientat și s-a dus la Viena, unde folosind „codul roz” al legăției noastre de la Viena...

...spre Viena, pentru a face o vizită regelui său...

număr de telegrame pe care încă nu a avut timp să le decodifice, așa că făcea apel la amabilitatea colegului său de a pune la dispoziție codul. (În acele vremuri bune, aproape toate cifrele noastre din exterior aveau același cod.)

Am văzut că în timpul războaielor mondiale, vizitele, se întorcea la București, de unde expedia răspunsuri codificate. Pentru un timp destul de îndelungat „sistemul” a dat rezultate și secretul pierderii codului a fost păstrat în bune condițiuni, până când, în august 1914, a început să curgă zilnic un număr mare de comunicări de la Washington, comunicări legate de evenimentele care au dus la izbucnirea primului război mondial.

În această situație, vizitele scurte la Viena nu mai erau suficiente, așa că ministrul s-a văzut nevoit să declare pierderea codului și să se întoarcă la Washington.

Pe timp de război, unetri, accidentele sau dezastrelor ce intervin ca elemente nelipsite, pot expune materialul criptografic al unor țări specializate țării noastre.

Fără să știe majoritatea din avangardă poate fi atacat, iar în febra retragerii unele materiale pot fi uitate și parșite. Foarte multe împrejurări de acest gen au fost exploatate de englezi pentru a pune armata mai târziu ca o privire în interiorul scenei germane, unde se puneau la cale diverse combinații și planuri militare sau diplomatice.

Câteodată, operațiunile militare bazate pe decodificarea sau descifrarea mesajelor inamicului îl pot avertiza pe acesta asupra situației existente. Astfel, nemții au sesizat la un moment dat că submarinele lor sunt interceptate și lovite cu o frecvență mult prea mare față de posibilitățile normale. Bineînțeles că, odată acest lucru observat, nu a fost prea greu să meargă mai departe și să realizeze că se afla în fața unei activități de decodificare. Măsura luată a fost drastică, dar pentru ei eficace: au schimbat imediat toate codurile și cifrurile existente în uz.

Iată că există aici o problemă general valabilă pentru toate serviciile privind exploatarea informațiilor, asigurarea pro-

teasta, în timp ce în timpul războaielor mondiale, vizitele, se întorcea la București, de unde expedia răspunsuri codificate. Pentru un timp destul de îndelungat „sistemul” a dat rezultate și secretul pierderii codului a fost păstrat în bune condițiuni, până când, în august 1914, a început să curgă zilnic un număr mare de comunicări de la Washington, comunicări legate de evenimentele care au dus la izbucnirea primului război mondial.

În mod normal, astăzi chiar dacă se hotărăște exploatarea informațiilor, aceasta se face în mod deschis numai în cazul când aceasta se face în scopul evitării unor daune deosebit de mari.

În mod normal, astăzi chiar dacă se hotărăște exploatarea informațiilor, aceasta se face în mod deschis numai în cazul când aceasta se face în scopul evitării unor daune deosebit de mari.

Grupul american, care era constituit la început din câteva amatori entuziaști și inteligenți, a fost condus de un oarecare Herbert Yardley, un fost operator radiotelegrafist. Acest grup a devenit în 1918 primul organ american profesional de criptanaliză.

Unul dintre cele mai mari succese raportate de acest organ a fost decifrirea, în perioada postbelică, a codurilor diplomatice japoneze.

În timpul războaielor mondiale, vizitele, se întorcea la București, de unde expedia răspunsuri codificate. Pentru un timp destul de îndelungat „sistemul” a dat rezultate și secretul pierderii codului a fost păstrat în bune condițiuni, până când, în august 1914, a început să curgă zilnic un număr mare de comunicări de la Washington, comunicări legate de evenimentele care au dus la izbucnirea primului război mondial.

În mod normal, astăzi chiar dacă se hotărăște exploatarea informațiilor, aceasta se face în mod deschis numai în cazul când aceasta se face în scopul evitării unor daune deosebit de mari.

diminuează câ adversarul tău este gata să se retragă. Este o strategie secundară, dacă împrejurările impun.

Prin descifrarea mesajelor diplomatice din Tokyo și Peking, englezii și americani au fost în măsură să pregătească să accepte propunerea noastră, dacă se va lăsa nota; și, fiind în deplină cunoștință de cauza, noi am și făcut acest lucru, fără a risca un eventual eșec al conferinței, ceea ce ar fi fost de nedorit pentru noi.

„Camera neagră” a funcționat fără întrerupere până în 1929, când secretarul de stat Stimson a refuzat să se mai folosească de serviciile acestui organ. McGeorge Bundy, care a publicat biografia lui Stimson, scria despre această hotărâre următoarele:

„...Stimson a adoptat ca linie de conduită generală în politica sa externă principiul pe care încerca să-l promoveze și în relațiile sale particulare, spunând că, pentru a-ți forma un prieten de încredere, acordă-i mai întâi încrederea ta. În virtutea acestui principiu, el a luat hotărârea — pentru care de altfel a fost mai târziu aspru criticat — de a destitui asasinul „camerei negre”. Personal, Stimson nu a regretat niciodată luarea acestei măsuri. El, în calitate de secretar de stat, s-a comportat întotdeauna ca gentleman lângă de ministri trimisi ca gentlemani de către țările prietene...”

Deași lăsată în urmă, problema criptanalizei a fost preluată de forțele armate care, începând din 1920, și-au creat și dezvoltat un organ al lor propriu de descifrare, preocupările lor principale fiind îndreptate tot spre Japonia, considerată ca fiind potențialul cel mai periculos pentru S.U.A. în acele vremuri.

Până în anul 1941 — anul născut al Pearl Harbor-ului — criptonalștii noștri au reușit să descifreze o serie de mesaje diplomatice și navale japoneze importante, astfel că adeseori am fost în posesia unor date precise privind unele acțiuni japoneze în Pacific, înainte ca acestea să fi avut loc.

Bătălia de la Midway din iunie 1942, care a constituit un punct de întoarcere în războiul din Pacific, s-a soldat cu un succes pentru noi, formând baza pentru o serie de victorii ulterioare în Pacific. Într-o scrisoare adresată lui Roosevelt, în noiembrie 1942, am scris:

„...atunci când toate acestea s-au întâmplat în Mexic, am văzut că stădărații și aștia care au fost în posesia noastră pe lângă o serie de avantaje, ci și de informații.”

Un alt exemplu special, care a apărut în anii de după Pearl Harbor, era aceea de a putea menține în secret faptul că descifrăm în mod curent majoritatea comunicărilor navale japoneze. Această problemă a apărut în special în 1944, pe timpul alegerilor electorale, când candidatul Thomas E. Dewey, care s-a prezentat în calitate de adversar al lui Roosevelt, a spus că, în timpul războiului, guvernul nostru a descifrat toate mesajele japoneze.

Această posibilitate ar fi creat foarte mari neplăceri pentru întregul stat major al armatei. Până la urmă, generalul Marshall s-a adresat personal pentru o scrisoare lui Dewey, arătându-i că japonezii nu cunosc realizările noastre în domeniul descifrării mesajelor lor, iar acest fapt a creat și creează o serie de avantaje pentru securitatea noastră națională. Dl. Dewey, într-adevăr, nu a menționat niciodată în public realizările noastre.

Una dintre cele mai spectaculoase lovituri realizate în domeniul informațiilor culuse prin descifrare aparține englezilor.

În ianuarie 1917, când S.U.A. se aflau deja în faza pregătirii războiului, organele de informații engleze au reușit să descifreze vestita telegramă „Zimmerman”. Această realizare a fost obținută de către camera 40, cum era denumit organul de descifrare al marinei britanice.

Telegrama era trimisă de către secretarul pentru afacerile externe din Berlin, Zimmerman, și adresată ministrului german în Mexico City.

În telegramă era expus planul german de a declanșa la 1 februarie 1917 războiul nelimitat cu submarine. De asemenea, se făcea referință la o posibilă alianță între Germania și Mexic.

„...Verdunul... ca Mexicul să intre în război de partea Germaniei.”

În urma acestei planuri, Germania ar fi pierdut ca Texas, New Mexico și Arizona. Într-o scrisoare adresată lui Roosevelt, în noiembrie 1942, am scris:

În prezent, asemenea sisteme criptografice complexe sunt utilizate nu numai de către guverne, ci sunt la dispoziția chiar și a agenților pentru transmiterea informațiilor. De exemplu, agenții sovietici foloseau un sistem de cifrare dos-bet foarte complicat.

Ca în orice alte domenii, și în domeniul criptografic, odată ce s-a îmbunătățesc metodele de lucru, cu atât se dezvoltă contramăsurile luate pentru a străpunge secretul nemicul, protejat prin mijloacele noi.

PLANIFICARE ȘI CONDUCERE

Deoarece oamenii care interesează un serviciu de informații sunt foarte puțini și foarte roase și variate, încl este absolut necesar să fie organizat un proces de importanță în procesul culegerii informațiilor. În logică, aceasta cade în sarcina conducerii serviciului de informații. Acest lucru este normal, deoarece numai conducerea poate să organizeze și să controleze activitatea.

În situații din lumea întreagă și pot cunoaște în orice moment cerințele de informații ale guvernului.

Întrucât oamenii care lucrează în serviciul de informații sunt foarte puțini și foarte roase și variate, încl este absolut necesar să fie organizat un proces de importanță în procesul culegerii informațiilor. În logică, aceasta cade în sarcina conducerii serviciului de informații. Acest lucru este normal, deoarece numai conducerea poate să organizeze și să controleze activitatea.

Întrucât oamenii care lucrează în serviciul de informații sunt foarte puțini și foarte roase și variate, încl este absolut necesar să fie organizat un proces de importanță în procesul culegerii informațiilor. În logică, aceasta cade în sarcina conducerii serviciului de informații. Acest lucru este normal, deoarece numai conducerea poate să organizeze și să controleze activitatea.

Întrucât oamenii care lucrează în serviciul de informații sunt foarte puțini și foarte roase și variate, încl este absolut necesar să fie organizat un proces de importanță în procesul culegerii informațiilor. În logică, aceasta cade în sarcina conducerii serviciului de informații. Acest lucru este normal, deoarece numai conducerea poate să organizeze și să controleze activitatea.

borarea acestora de dificultățile întâmpinate în procesul cule-
gerii. De asemenea, trebuie să se stabilească o or-
dinea de prioritate a obiectivelor și cerințelor informative, ținând cont, în primul rând, de urgența și importanța acestora.
De exemplu, problemele legate de rachetele sovietice vor avea
prioritate față de problemele privind producția lor de oțel.

Numai după ce ordinea de urgență a sarcinilor a fost stabilită, se trece la examinarea problemei obstacolelor și dificultăților de procurare.

Dacă informația cerută poate fi obținută din surse deschise sau pe linie diplomatică obișnuită, bineînțeles ca nu se va recurge la angajarea forțelor limitate ale serviciului de informații în acțiuni operative speciale. Dimpotrivă, dacă se stabilește că problema va trebui rezolvată prin forțele și mijloacele organelor speciale, aceasta în mod implicit înseamnă că, de la început, se contează pe obstacole serioase în atingerea obiectivului propus.

În vederea elaborării directiveilor de detaşare pentru misiunea şi teritoriile date, conducerea serviciului de informaţii va avea în vedere, în primul rând, factorii politici, geografici, precum şi prezenţa pe teritoriul respectiv a unor persoane care eventual ar putea avea acces — direct sau indirect — la informaţiile dorite.

De obicei, suprafețele adiacente și limitrofe ale imensului teritoriului comunist servesc ca terestre de patrundere în aceste țări. Uneori, prezența unor delegații ale țărilor comuniste în Vest oferă o altă posibilitate de culegere de informații asupra blocului înamic. De asemenea, cetățenii țărilor periferice celor din răsărit, de obicei, nu întâmpină aceleași dificultăți pe care le ar avea de întâlnit un american la pătrunderea în țările comuniste. Aici cetățenii se bucură în mod obișnuit de o libertate de mișcare și acțiune și sunt mai puțin suspectați decât un american.

Să presupunem că guvernul nostru are nevoie de anumite:

... legate și de natura informațiilor cerute. Astfel, s-ar putea să se găsească să fie studiate și folosite teritoride din naționala Chinei comuniste, teritorii care în mod obișnuit primesc refugiați chinezi.

De asemenea, s-ar putea ca în acest scop să fie exploatare posibilitățile oferite de o altă țară, chiar îndepărtată de țintă, dar care menține relații diplomatice sau comerciale cu China și astfel reprezentanții lor pot călători pe teritoriul respectiv.

În nici un caz nu se va începe acțiunea de pe un teritoriu care nu îndeplinește aceste condiții și nu se va recurge nici la trîmbirea în această direcție a unui număr mai mare de lucrători de informații, pentru a pune în na cu orice risc pe informațiile dorite.

Când, la cel de-al XX-lea Congres al P.C.U.S. din februarie 1956, Hrușciov și-a ținut cuvântarea sa secretă în care a denunțat pe Stalin și stalinismul, din comentariile presei comuniste și din alte surse a rezultat în mod clar că undeva trebuie să existe un text al acestei cuvântări. Textul era prea lung și mult prea detaliat pentru a presupune că a fost o improvizație de moment a lui Hrușciov, cu toate calitățile lui binecunoscute de a improviza pe loc cuvântări kilometrice.

Intrucil cunvintarea nu a fost publicată în întregime aici-
odată în U.R.S.S., iar pentru noi conținutul acestora era de
„păta în ochii sovietici”. După cum se vede din textul „vânzător”
pă acest document secret. Până la urmă textul a fost găsit
la sute de mii de depărtare de Moscova și a fost procurat *). În

• După afirmația publicistului american Sanchis de Grammont, textul a fost preluat de ...

acest caz, pentru conducerea serviciului de protecție a societății este necesară mobilizarea mai multor surse pentru a fi siguri că nu există.

Personal am considerat această acțiune ca una dintre loviturile de proporții mai mari realizate de C.I.A. în perioada cîi i-am fost director. Întrucît textul a fost publicat în S.I.A. în întregime, desigur că au fost luate și măsurile necesare pentru a nu se divulga și metodele folosite.

De obicei, alegerea mijloacelor și metodelor de procurare a unei informații, din moment ce această sarcină a fost trasată, rămâne la latitudinea lucrătorului de informații care a primit misiunea și depinde în cea mai mare măsură de ingeniozitatea acestuia.

Sursa mea din cadrul Ministerului de Externe german, despre care am mai vorbit, nu-a adus sau mi-a trimis în mod secret, în perioada 1943—1945, un număr de aproximativ două mii de comunicări telegrafice diplomatice și militare dintre cele mai importante și mai secrete. Din anumite considerente tehnice agentul nu putea să-mi furnizeze totalitatea comunicărilor ce îi treceau prin mână, el numai o parte din acestea, astfel că alegerea și selecționarea materialului trebuia să rămână la latitudinea lui.

Pe măsură ce războiul din Europa devenea din ce în ce mai evident, posibilitatea conflictului nostru cu Japonia se apropia și se transforma și ea din ce în ce mai mult în realitate. Astfel, la un moment dat, conducerea noastră mi-a solicitat să dirijez agentul în special spre comunicările posturilor diplomatice germane din Orientul Îndepărtat. Îndemnați din Tokyo să mă ocup de această problemă, am vădit că trebuia să eu semn mei privind necesitatea de a deschide mai larg ferestrele spre Orientul Îndepărtat. În acest scop, am început să practică acest lucru atât de rapid.

Agentul meu se afla în Berlin, iar eu în Elveția. El putea să părăsească Germania numai în caz de urgență. Dacă nu se putea, trebuia să rămână acolo și să se ocupe de problemele noastre. Într-o zi, când am fost în Berlin, am avut o discuție cu el. El mi-a spus că nu știa încă dacă am comunicat între noi.

...cărui japoneze, însă datorită restricțiilor de război aceste jucări nu mai pot fi importate. Având în vedere relațiile bune dintre Germania și Japonia, „domnișoara” întreba dacă nu cumva s-ar putea procura asemenea jucării din Germania pentru magazinul sa nu dea faliment.

Sursa mea, știind că toate comunicările „Golter” din El
sunt din partea mea, a înțeles despre ce este vorba, așa
prima tranșă de copii ale telegramelor diplomatice pe care
le-a furnizat conștient aproape în exclusivitate informații
privind forțele navale și forțele aeriene militare japoneze, co-
municate de către diplomați germani de la Tokio.

Citeodată, din considerente diplomatice sau datorită altor împrejurări, conducerea unui serviciu de informații poate distinge „instrucțiuni negative”, adică ordine și indicații privitoare la ceea ce nu trebuie făcut în momentul respectiv. S-ar putea întâmpla ca tocmai în această perioadă cile un lucrător de informații să fie în contact cu un agent străin, care să-l informeze prin corespondență cu conducerea serviciului său de acțiune în privința unei anumite probleme. În acest caz, lucrătorul de informații trebuie să se refere în cazul respectiv. Uneori se pot spune lucrătorului de informații considerentele care au stat la baza acestei hotărâri, alteori nu se spune nimic. În ambele cazuri însă hotărârea este obliga-

Generalul Marshall. In scrisoarea sa către guvernatorul

kian se întore în țară, probabil s-ar fi putut da semnalul de alarmă la C.I.A. în timp util.

Cu câțiva ani în urmă, când plenarele C.C. al P.C.U.S. erau convocate și ținute în mare secret, se știa puțin de tot, înșiși prevăzute de noi observând deplasarea la Moscova a unor diplomați din exterior, care erau membri ai C.C. Mai degrabă, rile oficialităților sovietice constituiau principalul indiciu că la Moscova se pune ceva la cale. Din această cauză, lucrătorii regionali aveau ca sarcină permanentă urmărirea acestor deplasări.

Conducerea de către organul central a întregii activități este un lucru absolut necesar, însă ea nu poate înlocui inițiativa lucrătorilor de informații pe teren, așa cum a demonstrat acest lucru cazul din Arizona.

CITEVA ASPECTE DIN TEHNICA SOVIETICĂ — REZIDENTURI LEGALE ȘI ILEGALE

Într-unul din capitolele precedente am mai amintit notoriul „agent ilegal”, un gen de oameni plantați peste granițe. În practica sovietică nu numai agenții, ci chiar și ofițerii din conducerea centrală a serviciului de informații pot fi trimiși în străinătate, pentru munca ilegală.

În operațiunile de spionaj, agenții sovietici au avut de suferit multe neplăceri din cauza organelor de poliție locale.

Considerente economice sau politice, să menționăm cu unele țări, ca Anglia și Franța, relații bune, au hotărât rechemarea din cadrul ambasadelor a personalului serviciului de informații.

În această perioadă a apărut astfel tendința de a trasa o linie

de demarcație între spionaj și diplomatie, în avantajul primei activități. Ca urmare a acestei tendințe, s-a apărut

de a se crea un aparat de spionaj dublu în toate țările.

Se putea fi menționat în continuare un anumit număr

de activități de informații, activitatea cărora totuși era sub

controlul strict, exceptând cazurile neprevăzute sau deose-

bit de urgente, precum și acțiunile „curate”, des-

fășurate în mod regulat, vorbesc ceva mai puțin, fiind mai multe

Acest sistem este denumit în limbajul sovieticilor „rezidentură legală”.

În alara ambasadei, sub masca unor preocupări cu totul comune ca, de exemplu, sub hrma unei librării de mina a doua sau a unui atelier fotografic, se dezvoltă un alt organism, cu totul deosebit față de primul, un organism destinat deslășurării acțiunilor clandestine. Acesta constituie „rezidentura ilegală”, alcătuită în special din ofițeri de informații, care în decurs de câțiva ani s-au transformat în persoane în care este aproape imposibil de recunoscut originea rusă și, cu atât mai puțin, apartenența lor la serviciul de informații. Un asemenea „legal” are variante dinaintele pregătite pentru a „se lăsa la fund” în cazul când, datorită trădării vreunui agent sau din alte cauze, siguranța lui este periclitată.

Într-o rezidentură, în general, nu se va putea găsi nici cel mai mic indiciu care să ducă la compromiterea ambasadei și lucrătorilor acesei.

Principiul care guvernează în aceste două feluri de rezidenturi, deși este substanțial între ele, este ca numai „centrul” are dreptul să cunoască activitatea lor. Bineînțeles, așa cum am spus, excluzând situațiile neprevăzute sau excepționale, când lucrătorii operativi din cadrul ambasadei — la indicația centrului — pot lua anumite măsuri privind și rezidenturile ilegale.

Fiecare din aceste rezidenturi își are propriile sale canale de comunicații cu Moscova.

Rezidentura legală folosește mijloacele de comunicații diplomatice pe care le are la dispoziție. Cei din rezidentura ilegală au și ei rașishii lor proprii, precum și aparatura radio necesară, care, în treacăt fie spus, este unul dintre aranjamentele cele mai periculoase și mai dificile.

Un număr de agenți sovietici au căzut în timpul războiului, așa cum vom vedea mai târziu, tocmai datorită acestor comunicații radio secrete.

Un număr de agenți sovietici au căzut în timpul războiului, așa cum vom vedea mai târziu, tocmai datorită acestor comunicații radio secrete. Un număr de agenți sovietici au căzut în timpul războiului, așa cum vom vedea mai târziu, tocmai datorită acestor comunicații radio secrete.

... statele baltice, care au fost ocupate de sovietici în timpul războiului. După eliberarea acestor state, mulți dintre agenții sovietici au fost găsiți și arestați. Acest lucru este dovedit prin actele sale, prin limba și obiceiurile pe care le are.

Lucrul cel mai important în vederea scopului urmărit este că agentul este acum de nerecunoscut ca un om originar din Rusia sau Europa de est, în general. El s-a transformat într-un cetățean din Germania, țările scandinave sau America de Sud. Acest lucru este dovedit prin actele sale, prin limba și obiceiurile pe care le are.

Într-ori, pentru a furniza agentilor ilegal, documente autentice, sovieticii fac uz de actele personale ale unor familii care, dintr-un motiv sau altul, au fost lichidate în întregime.

De exemplu, după eliberarea statelor baltice în primul război mondial, foarte mulți americani de origine lituaniană sau letonă pe meleagurile natale împreună cu soțiile și copiii lor. Ca două decenii mai târziu, când statele baltice au fost ocupate de sovietici, mulți dintre acești oameni au fost prinși și arestați în cursul acțiunilor de lichidare a rezistențelor anticomuniste. Documentele lor, inclusiv certificatele de naștere ale copilor lor născuți în America, au căzut astfel în minile politiei sovietice. Mai târziu, K.G.B.-ul a „gasit” aceste documente ca fiind deosebit de utile pentru legalizarea agenților lor *).

*) Conform legislației americane în vigoare, orice persoană fizică, nașcută pe teritoriul S.U.A., este cetățean american.

... le ca s-a născut pe teritoriul S.U.A. Acesta este un fapt deosebit de important pentru copiii cetățenilor americani care s-au născut în țările baltice.

Autorul se referă aici tocmai la această posibilitate de legalizare.

Datorită camuflajului aproape perfect și în consecința dificultăților imense în depistarea lor, agenții „ilegali” constituie cel mai grav pericol pentru securitatea țărilor împotriva cărora lucrează.

Există toate motivele pentru a se credea că se va intensifica la plantarea de agenți ilegali într-un ritm ridicat în perioada de după ce va fi abolită robia. Într-una din țările în care se credea că vor fi utilizate mai mult în funcții de conducere (rezidenți) în cadrul rețelelor existente și mai puțin pentru sarcini de pătrundere, care ar mari pericolul descoperirii lor.

Cu toate eforturile și grija depuse de sovietici în crearea agenților ilegali, un număr apreciabil dintre aceștia a fost depistat și arestat de către serviciile de contrainformații din Vest, în special în ultimii ani. În 1957 în S.U.A. a fost arestat colonelul Rudolf Abel alias Emil R. Goldfus. El a fost judecat și condamnat, însă după executarea a cinci ani de închisoare a fost schimbat, în 1962, cu pilotul avionului U-2 doborât de sovietici, tranșase Gary Powers. La începutul anului 1961 englezii l-au arestat pe Conon Molody alias Gordon Lonsdale, împreună cu alți patru agenți sovietici, cazul fiind cunoscut sub denumirea de „Cazul de spionaj din marina britanică”.

Louiseale a fost condamnat la douăzeci și cinci de ani închisoare și în prezent execută această pedeapsă *).

Identitatea canadiană a lui Lonsdale a fost creată și perfecționată de-a lungul a câțiva ani, însă sovieticii nu l-au folosit până la urmă în Canada, unde ar fi fost expus unor eventuale îndalțuri întâmplătoare cu oameni din „orașul său natal”, ci în America unde „a” lui Lonsdale, canadianul, putea fi acceptat cu destulă ușurință, fără să devină subiectul unei curiozități geoschile privind trecutul său.

Când un serviciu de informații recurge la pregătirea cu

* La începutul anului 1954, Gordon Lonsdale a fost scutit ca de
ajutorul englez Greville Wynne, condamnat în U.R.S.S. pentru activitate
de spionaj, în legătură cu cazul „Penkovski”. (N.T.)

...acestea mi-i vor însoți...
...transformați...
...Copiii vor fi în mod necesar limitate și realizate prin canale...

Legătura colonelului Abel cu familia consta in scrisorile care le primea periodic de la soția si fiica sa. Abel era la postul sau de nouă ani cind a fost arestat si nu există nici un indiciu care să ne facă să credem că nu și-ar fi putut conti-nestingherit misionarea încă mulți ani, dacă nu ar fi fost trădat de către unul din colaboratori săi ilegali, care s-a pre-dat voluntar autorităților din S.A.A.

Fără îndoială, sint situații când acoperirea ambasadei sau a unei agenții comerciale oferă o serie de „avantaje legale”, avantaje care constau în unele posibilități de accesibile lucrătorilor ilegali. Sub masca unor „atașeri” oficiale, se pot realiza unele relații de afaceri, care sunt în interesul țării noastre. În unele cazuri, însă, se pot realiza și unele relații de afaceri care sunt în interesul țării străine. În aceste cazuri, accesul „ilegalilor” la relații de afaceri în țara noastră este în interesul țării străine.

Dacă, de exemplu, sovieticii doresc să-și găsească într-o țară apuseană un om care să le furnizeze informații dintr-o anumită ramură industrială interesantă, agenția lor comercială a manifestat interes la început în achiziționarea unor produse fabricate de această industrie sau de o companie care este producător sau reprezentant lor comerciali sau de trasi de posibilitatea încheierii unei afaceri și, în cele din urmă, vor începe să viziteze clientul sovietic pentru a-i prezenta oferta contractelor.

sunțite date de fabricație, comerciale, industriale, personale etc., la început nelegate de producția sovietică.

Toate aceste date se strâng și se slucăvesc în cadrul imensașii de către lucrătorii de informații din agitația ambasadă.

Dacă unul din candidați, datorită unor trăsături personale, a fost în trecut un agent sovietic, sau dacă el este un agent santaj, prezintă perspectivă, sovieticii vor trece la cultivarea și continuare a relațiilor cu acesta.

Deocamdată nimic despre spionaj, nimic ce ar putea contraveni legii.

În mod similar, dacă lucrătorii de informații sovietici din cadrul ambasadei, aparținând rezidenților „legale”, cu ocazia vizitelor lor în țară, în contact cu persoane interesante sau influente, vor trece la încheierea și dezvoltarea unor relații de „prietenie” cu acestea, vizând eventual, mai târziu, chiar recrutarea lor.

Sovieticii folosesc în prezent destul de larg metoda menționată, cu toate că printr-o serie de tentative recente de acțiune, deslășurate în special prin lucrătorii lor din cadrul personalului O.N.L., au „dat în bară” foarte erunt. De asemenea, din epoca...

... în scopul de a...

ATRAGEREA ÎN CURSA

Sovieticii adesea folosesc în munca lor principiul că, pentru a obliga un om să facă tot ce vrea, trebuie să-l atragi mai întâi într-o cursă, îndemnându-l să facă ceva care să-l compromită. Dacă un om dă la un lucru care l-ar putea compromite, el este obligat să continue să facă ceea ce a început să facă, pentru a nu fi considerat un trădător în fața superiorilor săi. La locul de muncă, el este obligat să continue să facă ceea ce a început să facă, pentru a nu fi considerat un trădător în fața superiorilor săi.

... avea șanse să ajungă într-o situație compromițătoare. Dacă suficiente posibilități materiale ca hoteluri, locuri de muncă, case conspirative, precum și personalul masculin sau feminin specializat pentru acțiuni provocatoare, tactica atragerii în cursă și a santajului este larg aplicată.

... Vassal, funcționarul Amiralității, care a deslășurat activitate de spionaj în favoarea rusilor timp de ani de zile în cadrul...

... santajului. În propria mea practică profesională am întâlnit...

... scurta filmul Vassal.

... Vassal, lucrătorii operativi ai K.G.B.-ului, după ce...

ar putea fi eventual deosebit de interesant, în acest caz fiind aceste fotografii. Contrar unei speranțe, în cazul în care, lărilor, diplomatul parcă nici nu ar fi auzit „avertismentul” continuând să studieze foarte absorbit și cu încredințare zăsm fotografiile. În cele din urmă a exclamat: „Sunt în instanțele formidabile. V-as fi deosebit de recunoscător...”

„... din aceasta... două din aceasta... etc.”. Ori că el a fost într-adevăr adeptul unor moravuri discutabile, ori, ceea ce este mai probabil, știa foarte bine cum să se apere față de șantaj.

Un alt gen de șantaj, cu totul deosebit față de cele arătate până acum, este acela exercitat de serviciile sovietice asupra relațiilor sau expatriatilor care au rude apropiate în statele comuniste. Un refugiat în Vior se poate trezi într-o bună zi primind vizita unui individ necunoscut care îi va face într-un mod el se poate de clar propunerea: „Colaborează cu noi, sau, în caz contrar, par oți, frați, soția sau copiii d-tale vor avea de suferit”.

Dacă refugiatul șantajat va putea avea suficient curaj pentru a apela la ajutorul autorităților, care vor găsi posibilitatea să-l iacă pe agent să și schimbe gândurile, treburile vor decurge într-un mod cu mult mai puțin tragic decât s-ar aștepta victima.

Dar se poate întâmpla ca refugiatul să primească, în loc de vizită, numai o scrisoare din partea rudelor sale apropiate din țara comunistă. În scrisoare, într-un mod voalat i se adresează cunoștință că autoritățile poliției locale se interesează de persoana sa și sunt de așteptat unele neplăceri pentru rudele acestuia. Scrisoarea poate fi o simplă contralacere, autorul ei fiind serviciul de informații respectiv, mai ales în cazul când se cunoaște că legăturile prin corespondență între rude nu sunt prea frecvente.

Făcând bine înșă scrisoarea poate fi perfect autentică ca și consecința reală a unei vizite a poliției locale. În ambele situații este înșă...

... vor răspunde, sub îndrumarea poliției, că lucrurile...

... înșă...

... serviciul de informații are posibilitatea de a selecționa și a cazurile cele mai promițătoare în vederea recrutării...

... spirarea metodelor folosite în cazurile care nu prezintă...

SCHIMBAREA METODELOR IN ACTIUNILE SOVIETICE

rate de serviciu de informații sovietice, ceea ce a permis la care a reușit uneori să penetreze nimic mai bine ilustrate decât prin acțiunile în timpul celui de-al doilea război mondial, unele au devenit ulterior cunoscute. Într-o măsură, trebuie să presupunem că au mai fost încă unele care nu au fost descoperite și astfel ele au rămas secrete. Totuși, chiar și numai cazurile sunt suficiente pentru a ilustra posibilitățile de acțiune sovietice în stabilirea și menținerea contactelor cu unii agenți deosebit de valoroși, plasați în poziții ale înarmării și în dirijarea acestor agenți în luptă ca să poată răspunde principalelor cerințe ale lor.

În multe din aceste acțiuni cașta nu te referă la oamenii atrași în rețeaua de informații și în pozițiile importante pe care le ocupă în organizațiile noastre guvernamentale.

În unele cazuri, agenții au fost atrași în care sovieticii au exploatat din plin aceste metode. Într-un caz, agenții deosebit de importanți din America și An-

tarziu, sovieticii nu mai reușeau să găsească colaboratori numai pe bază ideologică. Astfel, ei sunt forțați să se orienteze din ce în ce mai mult, în special spre folosirea metodei de recrutare pe bază de antiaj sau pe bază materială.

În timpul războiului mondial pot fi împărțite în două categorii: cele organizate și deslășurate împotriva inamicilor și cele îndreptate împotriva „aliaților” lor.

În ambele domenii, spionajul sovietic avea de îndeplinit directiva lui Stalin privind procurarea de documente și patrunderea în forurile cele mai înalte, unde se luau hotărâri importante.

În țări ca Germania și Japonia, chiar înainte de începerea războiului, scopul principal al spionajului sovietic era de a afla ce fel de pregătiri militare se desfășoară care ar putea afecta apărarea U.R.S.S.

În Japonia, principala rețea sovietică era condusă de către Richard Sorge, care fiind alcătuită aproape în întregime din înalte oficialități japoneze și ziaristi cu relații în cercurile guvernamentale, majoritatea lor având simpatii comuniste încă din anii studenției.

Cea mai importantă realizare a rețelei lui Sorge a fost aceea că în vara anului 1941 l-a informat pe Stalin asupra faptului că japonezii nu au intenții militare față de U.R.S.S., și că acesta își concentrează forțele în regiunile Pacificului și în apropierea bazei Pearl Harbor-ului.

Această informație a valorat pentru Stalin pentru a multe, deoarece a permis să se evite o posibilă surpriză japoneză. Sorge, însă nu a făcut nimic pentru a-l salva când acesta a fost descoperit și executat. Stalin a avut dreptate, dar a avut de luptat pe două fronturi.

De asemenea, Stalin a avut de luptat pe două fronturi. El a avut de luptat pe două fronturi. El a avut de luptat pe două fronturi. El a avut de luptat pe două fronturi.

devreme sau mai târziu, datorită neglijențelor lor comise. Rețeaua, foarte vastă, de altfel, era constituită dintr-o mulțime de agenți cu orientare antinazistă sau procomunistă, prin ministerele, forțele armate și aristocrația germană.

Schulze-Boysen era obșter de informații în cadrul Ministerului de Interne. El era americană, a lucrat ca funcționar superior în Ministerul Economiei. Contactele foarte răspândite ale acestor doi au fost foarte folositoare sovieticilor. Dintre sursele de informații furnizate de aceasta rețea în perioada 1939-1942, mai importante erau cele conținând informații detaliate asupra dispozițiilor forțelor armate germane, producției de avioane, mișcărilor de trupe și hotărârilor înaltului comandament.

Într-o încercare de a întrerupe directă împotriva acestuia Gestapoul, care până la urmă a descoperit această rețea, Schulze-Boysen și alții cu alte rețele din Europa occidentală, i-a dat denumirea de „Capela Rosie” sau „Orchestra Rosie”.

În urma căderii rețelei, pe la sfârșitul anului 1942, sovieticii au reușit să-și creeze o formidabilă sursă în Elveția, prin persoana lui Hans Thoma. Prin intermediul lui Thoma, care nu au devenit cunoscute nici până astăzi, acest agent a furnizat sovieticilor o mulțime de informații din înaltul comandament german, pe o bază continuă și adeseori într-un timp foarte scurt. El a furnizat o serie de informații care au avut un impact deosebit pe frontul de răsărit, în mai puțin de 24 ore. Rossler,

diplomatice bune, așa cum se proceda în anii dinaintea
bolului și chiar în timpul războiului, a devenit de necesitate
după 1947.

În schimb, au început să fie luate și la noi, ca și în alte state occidentale, o serie de măsuri pentru securitatea organ

slințite, împotriva penetrării în acțiunea a unor agenți recrutați sau agenți potențiali sovietici *).

toți puterini pe care îi puteau exploata la de asemenea ca
mezi.

În primul rând, aceștia faceau parte (pe baza înțelegerii tuturor forțelor aliate) din categoria acelor care „se arestază pe loc”. În timpul guvernării militare în Germania, noi am

scare o activitate de spionaj în schimbul favorului acordat?

tuturii soluseze adeseori noțiunea de "agenți potențiali" pentru
legare de persoane care dădăm și în acest caz

(c) ... depunând cereri
... al căror obiectiv
... pe baza datelor din dosarul
... dubioși" din punct de vedere

mali etc. (N.T.)

de sovietici în Germania
procesului de denațional-

De altfel, aceștia nici nu voiau să recunoască că recrutarea lor ar fi constituit vreo trădare, gândindu-se că au fost recrutați împotriva unei puteri de ocupație străine, față de care nu simțeau nici o obligație directă de loialtate.

În absențența caz a fost cel al lui Heinz Felle, un ofițer superior din serviciul de informații vest-german, descoperit de către colegii și superiori săi în noiembrie 1961, după ce acesta dezvăluise sovietelor tot ce știa despre munca lor și experiența lui câștigată în cei zece ani petrecuți în cadrul acestui serviciu. În 1945, Felle era un tânăr și nelăseminat ofițer al serviciului de securitate și informații naziste. După

sex slave, was a convicted prisoner at a local in-

mine în Germania de Vest.

servicio, singurul gen de muncă la care se primea, la

См. также «Современная».

In 1945, Elze devine agent sovietic, fiind re-
cu ocazia unei călătorii efectuate în mod clandestin în
orasul său natal, în Germania de est. Omul care i-a adus pe

sovietici pe urmele lui Felle era și el un S.S. și ar fi
ceplase tirgul cu sovieticii ceva mai în urmă. Felle, un
săn, a recomandat și ei alți oameni de încredere. Astfel
recrutări se realizau foarte ieftin pentru sovietici. În
aceste condiții, pentru ei, situația era
trăitorilor. Pentru toți acești oameni însă situația
era ca și cum ar fi fost o sabie lui Damocles și ei șiau că această sabie va
cădea asupra lor, dacă vor încerca să trădeze pe stăpînii so-
vietici.

Rușii au adunat pe toți vechii S.S.ști pe care îi puteau
găsi. Majoritatea lor erau niște indivizi ambiposi și lipsiți de
scrupule. În acest sens, trecutul lor constituia o garanție su-
ficiență.

Cazul Felle a fost una dintre recrutările sovietice care aveau
la bază trecutul nazist. K.G.B.-ul a folosit în același mod și
reversul monedei respective: dacă un om care a avut chiar în
trecutul său, mai îndepărtat, amănute legături sau simpatii co-
muniste, iar astăzi a ajuns în Vest într-o poziție înaltă, atunci
în depinde de ascunderea acestui amănunt din biografia sa,
sovieticii, folosind cunoștința despre această situație, îi au pre-
getat să o folosească în scop de șantaj.

Așa s-au petrecut lucrurile, de exemplu, în binecunoscu-
tul caz Frenzel, un membru prominent al Parlamentului vest-
german, în care a fost ales pentru prima dată ca deputat în
1953. Timp de cîeva ani el și-a desfășurat activitatea într-un
comitet al Parlamentului, care se ocupa cu problemele de apărare
a R. F. a Germaniei și în această poziție avea acces la
informații referitoare la construcțiile și echipamentul forțelor
armate ale R. F. a Germaniei, precum și la unele planuri
strategice ale acestei țări.

Frenzel era originar din regiunea sud-estului din Cehoslovacia.

În timpul războiului, el a fost membru al organizației
„Hitlerjugend” și a fost trimis în lagărul de concentrare
de la Buchenwald. După război, el a fost eliberat și a
fost trimis în Cehoslovacia, unde a rămas până în 1948, când
a fost deportat în Germania de Vest.

În timpul războiului, el a fost membru al organizației
„Hitlerjugend” și a fost trimis în lagărul de concentrare
de la Buchenwald. După război, el a fost eliberat și a
fost trimis în Cehoslovacia, unde a rămas până în 1948, când
a fost deportat în Germania de Vest.

El era candidat ideal pentru recrutare, fiind un om
cu o poziție înaltă în viața politică a țării, cu un tre-
cut comunist recunoscut și nebănuț de către prietenii săi. De-
mascarea acestui trecut ar fi însemnat pentru Frenzel ruinarea
sigură a carierei sale. Aici, ca și în cazul Felle, comuniștii
erau puțini cîeri ajutor financiar și protecție. Timp de cîeva ani,
pînă la arestarea lui în octombrie 1950, Frenzel a lucrat pen-
tru serviciul cehoslovac, și prin acesta pentru sovietici, iar
seu lui pe lîne de spionaj au avut grijă ca el să producă
„bunurile” care, prin valoarea lor, să compenseze protecția și
favorurile acordate.

Asemenea cazului Felle, în Germania de Vest au mai fost
altele situații cînd sovieticii au trecut la recrutare pe baza
cunoașterii unor amănute din trecutul candidaților care man-
te de a ajunge în R. F. a Germaniei au trait în Est. Un astfel
de caz a fost și cel al Rozalhei Kuntz, secretara generală
Wagner, șeful adjunct al marșei germane, care și ea a fost
recrutată de sovietici.

Dar aceste tipuri de oameni constituie doar una din cate-
goriile de candidați pe care sovieticii le au în atenție. Într-

neamul, pe cei care au dificultăți materiale,
neurastenie, homosexuali și alcoolici. Asemenea

stăruie pentru a cădea în practica trădării. Uneori și
este un element necesar, alături de

Sovieticii sînt, desigur, pe
soarele cu slabiciuni morale
agenții cei mai buni, de aceea
acolo unde nu există altceva mai bun.

Comuniștii pret că oamenii recti
și caută în primul rînd asemenea oameni.

CONTRAINFORMAȚIILE

de azi, conștienta de necesitatea activității in-
greuna, cît mai mult posibil, obținerea de către țara sau țările
adverse a informațiilor dorite, luînd în acest scop o serie de
obiective importante, precum și personalul acestora lădă de
penetrarea inamicului.

Desigur, o țară care dorește să se apere în mod eficace
iva nenecetăților planului ale serviciilor de informații
se va putea mulțumi numai cu supravegherea cu
aza obiect

scop ale aparatului de stat. Ea va trebi
ne informații și obiective interesează scri-
care sînt metodele de muncă ale serviciului sau
ce fel de mijloci folosește în munca lor
în acestia.

avînd aceste scopuri distincte aparțin domeniului
național, iar informațiile ce derivă din activitatea
denumirea de contrainformații.

are în mod inerent un caracter protectiv
ul lui scop este să zădărnicească spio-

Dată fiind natura scopurilor țării noastre, scopurile noastre sunt de a descoperi acțiunile secrete ale adversarilor noștri, de a le neutraliza, de a le împiedica. Pentru aceasta, trebuie să luăm în considerare toate sursele de informații, inclusiv cele „informații pozitive”, folosite în mod nemijlocit de noi în formularea politicilor sale, contrainformațiile adeseori atenția asupra scopurilor urmările de adversar, determinând domenii unde este necesar a li luăm anumite măsuri concrete din partea noastră.

Atribuțiile pe linie de contrainformații sunt încredințate unor agenți americani, fiecare din ele având anumite domenii speciale, bine delimitate. Astfel, de exemplu, F.B.I.-ului este teritoriul S.U.A., unde, printre altele, asigură luarea unor contramăsuri și organizează pa-za împotriva agenților străini care operează pe teritoriul nostru. Pe linie de contrainformații, C.I.A. este organul care răspunde, în primul rând, de acțiunile duse în alara grantele S.U.A. împotriva agenților străini. C.I.A. urmărește descoperirea acțiunilor secrete ale agenților străini.

De asemenea, fiecare din cele trei categorii ale forțelor noastre de contrainformații are anumite atribuții.

trarea iminentului

Eficacitatea acestei diviziări a activității contrainformaționale depinde de modul de coordonare a agenților separați și de transmiterea rapidă de la un organ la altul a informațiilor obținute.

O asemenea coordonare a activității contrainformaționale este asigurată de către șeful serviciului de contrainformații, care este șeful serviciului de contrainformații.

În anul 1977, D. R. L. a fost numit șeful serviciului de contrainformații.

sa raportul de activi-

Europa occidentală. Hayhanen s-a prezentat ca un agent de spionaj și a contactat un re-ferent al CIA, care se cu un pasaport american. Povestea de spionaj relatată de Hayhanen a dus la obținerea fondurilor secrete, care au fost folosite pentru a plăti unele referitoare la el imediat transmise la Washington și comunicate F.B.I.-ului.

Povestea relatată de Hayhanen s-a dovedit a fi rea în cele mai mici detalii. El s-a întors apoi în S.U.A. și a devenit martorul principal al acuzării în procesul lui Abel.

Întrucât de Hayhanen a alina lămuriri noastre, problema lui a fost transferată în atenția F.B.I.-ului, în timp ce C.I.A. a continuat să urmărească agenții din rețea, aflați în dramăle.

Scopurile clasice ale contraspionajului constau în localizarea, identificarea și neutralizarea matricului.

„Neutralizarea” poate însemna formele cele mai variate.

; la fel poate fi urmărit prin lege și un funcționar

dispune de imunitate diplomatică.

Un spion nu mai poate prezenta prea multă utilitate. El este un agent de spionaj și istoria activității lui sunt publicate în ziare.

Cu toate acestea, scopul contraspionajului este de a descoperi planurile

de a descoperi planurile serviciilor de informații străine înainte ca punerea în apli-

care a acestor planuri să urcăm a pr
contrainformații încearcă să patrundă în cercurile servici
proprii lor agenți de contrainformații.

succes a serviciului de contrainformații în organul advers, și
mă la un nivel, a fost cazul colonelului Alfred Redl, fost
șeful contraspiionajului din cadrul serviciului secret militar al
imperiului austro-ungar, iar mai târziu reprezentantul acestor
servicii la Praga.

Din datele de care dispunem rezulta că din 1902 pînă în
1913, cînd a fost descoperit, Redl a fost un agent al rusilor, re-
crutat încă de la începutul carierei sale în munca de informa-
ții, datorită a două slabiciuni — homosexualitatea și vanitatea
lui excesivă.

De asemenea, acesta a mai valorificat unele informații,
vînzându-le concurenților italienilor și francezilor. Dar aceasta
nu a fost totul. Ca ofițer superior, deținînd o funcție înaltă în
timp și membru al Statului Major General al armatei austro-
ungare, în care calitate a avut acces la planurile de război ale
statului major, pe care, de asemenea, le-a trimis rusilor.

În cîndă faptului că Redl a fost descoperit cu puțin înă-
tru a preveni izbucnirea unui scandal.

Nici chiar împăratului nu i s-a adus la cunoștință cazul
lui Redl, decît mult mai tîrziu.

Ironia destinului: Redl a fost prins datorită unei măsuri
contrainformative — cenzura postală — pe care el însuși a
traspionaj.

suspiciunea organelor de contrain-
Timp de aproape trei luni de zile poliția austriacă a
rile. În cele din urmă și-a făcut apariția Redl, iar res-
apartine istoriei. Cu toate acestea, cazul Redl înseamnă și
i pe specialiștii în materie de contrainformații prin negli-
a inexplicabilă de care au dat dovadă rîni în transmiterea
r către agentul lor, mai ales într-o acțiune atît de impor-
pentru ei, pînă la urmă și de faptul că cenzura postală
dintre măsuri de contrainformative favorabile ab

Din păcate este absolut necesară recrutarea șefului ser-
Redl. Secretarul lui, dacă acesta a avut
facă treaba la fel de bine. De fapt, în condiție
aproape imposibilă cunoașterea de către șef a

numai atît, centralele serviciilor de informații de azi sînt
de impenetrabile, pe cît le poate concepe o minte omenească
agată, destinată să realizeze această impenetrabilitate. În

organele operative executivă sînt accepta-
bile. Aceste obiective vor putea fi adesea
ile pe care serviciile de informații le mențin
Cum este bine cunoscut, asemenea organe ope-
e, care pot ușa informații de
protecția unității diplomatice, ci și în orice grad

ce și-a propus? Prin ce mijloace poate găsi acesta nece-
sarul unui serviciu de informații străin? Una din-
posibile pentru realizarea acestui scop este de a se

prezenta la oameni presupuși sau
pectiv și a le oferi informații, fiind bine cunoscut
date secrete false, dar bine tăcute.

Intrucât în istoria recentă multe dintre cele ma
te informații au fost obținute tocmai de la oameni care
sisi au avut de-a face cu activitatea informativă
unora lași către inamic, nici un lucrător de informa
putea refuza cu ușurință și categoric o ofertă avantajoasă.

Fără îndoială, atât în țările comuniste, cât și în cele ma
în postura unor vizitatori neinvitați.
în postură unor vizitatori neinvitați.

o fac, acestia au mari șanse să întâlnească un refuz. Pina la
urma însă, în funcție de abilitatea agentului de a pune picior
în usa ochiului pentru a nu i se închide în nas și în funcție de
valoarea aparentă a informațiilor oferite, succesul poate fi as
gurat. Pentru fiecare serviciu de informații, ori de câte ori se
prezintă o asemenea ofertă de către un vizitator nepolit, se
pune problema de a putea deosebi un voluntar de bună credin
ță de un agent provocator trimis de partea adversă. Și acest
ia nu este o problemă tocmai ușoară.

reprezenta adversarului, are tot dreptul
sa aștepte din partea acestuia informații din ce în ce mai va
loroase.

relugianților din Est era atât de mare, încât a devenit necesară
interogarea celorlalți. Sovieticii au hotărât să exploateze

si interogarea celorlalți. Sovieticii au hotărât să exploateze

si interogarea celorlalți. Sovieticii au hotărât să exploateze

si interogarea celorlalți. Sovieticii au hotărât să exploateze

si interogarea celorlalți. Sovieticii au hotărât să exploateze

se limita numai la informarea poliției asupra identității și ac
tăților membrilor organizației, ei îi invita pe acestia la ac
tățile acțiuni care puteau constitui pretexte pentru arestarea

salutelor membrilor sau principilor conducători. În asemenea
situații, agentul informa exact poliția asupra timpului și locu
lă unde urma să aibă loc acțiunea, astfel ca poliția nu-i mă
râmba decât să procedeze la efectuarea arestărilor.

Acțiunile de acest gen deseori deveneau deosebit de sub
tile, complicate și mai înfocătoare aveau un sfârșit tragic. Cel
mai năfami dintre agenți provocatori ai Ubrabei țariste cores
pundeau într-un fel caracterelor descriși de Dostoevski.

În scopul de a incita un grup revoluționar la întreprin
rea de acțiuni care să-l poată duce la siguranța în dubele po
liției, provocatorul însuși avea de jucat rolul unui revolu
ționar convins sau chiar rolul unui conducător sau terorist în

rol. Cînd poliția dorea să pună mîna pe un număr mai mare
de persoane pe baza unor acuzații serioase, era necesar ca gru
pul revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

poliția revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

poliția revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

poliția revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

poliția revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

poliția revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

poliția revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

poliția revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

poliția revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

poliția revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

poliția revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

poliția revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

poliția revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

poliția revoluționar să săvîrșască ceva mai grav decît simpla

Cel mai notoriu dintre toți provocatorii țaristi, agentul

Azeli, a fost acela care a conceput
tarului — marele duce Serghei — și
Plahve.

Săvîrșirea acestor asasinat a creat apoi
posibilitatea dezlănțuirii unor măsuri represive
împotriva teroristilor.

Astăzi, cînd citiți în ziare știri privind expulzarea din-
tr-una din țările comuniste a unui diplomat american, aceasta
poate fi adeseori rezultatul unei acuzații absolut arbi-
trare, ca o măsură de răspuns la expulzarea din S.U.A. a unui
lucrător de informații sovietice prins asupra faptului, și nu ra-
zoni rezultatul unei provocări.

Incidentele se petrec aproximativ în felul următor:

Într-o zi, un străin aliat într-o țară comunistă, de pre-
ferință diplomat, este cautat acasă la telefon, înfilit la un res-
taurant, pe stradă, sau chiar la oficiul său, de către unul din
membrii unei organizații „subversive” sau o persoană oarecare,
„nemonștrala” de regimul comunist, care îi oferă informații
importante diplomatului apăsător.

„Obiectivul” poate accepta oferta și continuă să lîntu-
nească pe informator. În acest caz, mai degrabă sau mai tîr-
ziu, la una din aceste utilizări își face apariția poliția locală și
el „arestează” pe informator pentru delictul de spionaj în fa-
vora țării străine. După ce a fost arestat, el este
pus în libertate după două zile numele în ziare împreună cu „marturi-
ri”.

„protest” energetic din partea ministerului de externe al țării
amici.

Într-o zi, un agent provocator dirijat de poliție.

Cu toate că aceste incidente sînt în număr
parcă o mare parte a opiniei publice
țării încearcă să o influențeze în acest
va putea cunoaște substratul real.

Agentul dublu este cel

... de a-l dirija pe agent, permițându-i
să raporteze stăpînului său informativ meditative, oferite chiar de
un. Ideea de acțiune este aceea că sovieticii îi vor trasa apoi
un sarcini și îi vor da noi directive care ne pot arăta ce ar
dori să cunoască și cum încearcă ei obținerea acestor informații.
Într-un caz este posibil ca un asemenea agent să conducă la un
alt agent sau chiar la un ofițer de informații aliat în
Vest. În asemenea situații există posibilitatea de a-l urmări pe
viator în speranța că acesta ne va conduce și el pe urmele a-
lter agent și ascunși în Vest, sau se poate proceda la arestarea
în care caz, bineînțeles, acțiunea operativă se poate considera

persoane care a lucrat în favoarea mamei.

... și un cetățean

... al unui serviciu de informații advers pentru a îndeplini

... Avantaajele, în acest caz, sînt evidente.

... aduce la cunoștința autorităților cele petrecute, probându-

... va fi în acest

caz, de obicei, statuit de către organ
transformații proprii să accepte oferta
sovieticii, raportind în același timp toate
antrenat și toate sarcinile ce i se încredințază.

De asemenea, el este alimentat cu informații
cer sovieticii. Acest joc poate fi continuat
incep să-și suspecteze „agentul” lor sau până când, din anumite
motive, agentul nu mai poate juca mai departe rolul său
dublu.

Cazul lui Boris Morros, directorul Hollywoodului, a fost
un asemenea exemplu. Prin Morros, care a colaborat cu F.B.I.
 timp de mai mulți ani, sovieticii au condus o rețea alcătuită
din agenți extrem de importanți în S.U.A., majoritatea acestora
fînd recrutați din cele mai înalte cercuri politice și diplo-
matice. Această operațiune a condus în cele din urmă la are-
starea dr. Robert Soblen și a unui număr apreciabil de alți
agenți.

Supravegherea este o expresie profesională, care desem-
nează o acțiune de observare sau urmărire. Ca orice acțiune
contrainformativă, ea trebuie executată cu maximum de grijă
pentru a evita ca cel urmărit să scape de această urmărire.

Ceea ce acesta ar putea face într-o asemenea situație,
pentru a ieși de sub supraveghere timp mai îndelungat, ar fi
să găsească o ascunzătoare cât mai bună. Un agent de informa-
ții însă, o dată ce a fost alarmat că este urmărit, va lua mă-
suri pentru a părăsi cât mai grabnic țara și se va bucura în
acel sens de sprințul deplin al șelilor sale.

Scopul supravegherii în activitatea contrainformativă este

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

*) a fost urmărit de Scotland Yard, și a fost văzut

înse într-o stradă puțin populată din Londra cu un alt

alcan necunoscut poliției. Într-una însă a fost atît de scr-

taît nu s-a putut observa precis dacă aceștia au schimbat

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

Datorită însă faptului că ambii au manifestat o atenție

deosebită, verificându-se cu multă grijă, organele engleze au

convins că sînt pe drumul cel bun. Imediat Scotland

Yardul și-a împărțit oamenii special pregătiți pentru urmărire

în două echipe, care au continuat supravegherea separată a

celor doi suspecți. După mai multe zile de supraveghere ne-

obosită, bine organizată și acoperită, mergînd pe urmele celor

doi, ambele echipe s-au întîlnit la o librărie de mîna a doua,

proprietatea unei perechi de oameni modești, în aparență ab-

solut nevinovați, care erau de origine americană. Rolul ace-

stora de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

de a urmări un agent inamic, prin urmărirea îndepărtată

4-5 operatori. De asemenea, în unele cazuri, au fost folosite și mai multe operatori, dar în considerare.

S-au putut realiza și alte lucrări, dar acestea nu sunt în discuția noastră. Într-o perioadă mai scurtă de un an, din toamna anului 1941 și până în vara anului 1942, serviciile genio ale Abwehrului au reușit să stabilească locul a trei dintre cele mai importante stații de radio clandestine ale sovieticilor, arătând că acestea erau situate în apropierea următoarelor orașe, ei erau dispersate pe un teritoriu de nu de km.p.

Într-o perioadă mai scurtă de un an, din toamna anului 1941 și până în vara anului 1942, serviciile genio ale Abwehrului au reușit să stabilească locul a trei dintre cele mai importante stații de radio clandestine ale sovieticilor, arătând că acestea erau situate în apropierea următoarelor orașe, ei erau dispersate pe un teritoriu de nu de km.p. Unați prin surprindere chiar în timpul emisiilor. Două dintre stații se aflau în Belgia, iar una în Franța. O dată ce operatorii au început să vorbească — și trebuie să spunem că unii dintre ei, datorită „insistențelor” naziste, au dat detaliu foarte importante despre membrii rețelelor — serviciul de contrainformații nazist a putut găsi relativ ușor numele care duceau spre agenți și informatori ale căror informații au putut accede la stații radio atât de aglomerate.

Cu ajutorul unuia dintre operatori (radiști) arestați în Belgia, germanii au reușit să pună mina pe grupul Schulze-Boysen-Harnack, descris în capitoul precedent.

Ca și în cazul operației „Northpole”, germanii au menținut active unele din stațiile radio sovietice o anumită perioadă de timp, dar acestea nu au mai putut fi folosite pentru a transmite informații. Într-o perioadă mai scurtă de un an, din toamna anului 1941 și până în vara anului 1942, serviciile genio ale Abwehrului au reușit să stabilească locul a trei dintre cele mai importante stații de radio clandestine ale sovieticilor, arătând că acestea erau situate în apropierea următoarelor orașe, ei erau dispersate pe un teritoriu de nu de km.p. Unați prin surprindere chiar în timpul emisiilor. Două dintre stații se aflau în Belgia, iar una în Franța. O dată ce operatorii au început să vorbească — și trebuie să spunem că unii dintre ei, datorită „insistențelor” naziste, au dat detaliu foarte importante despre membrii rețelelor — serviciul de contrainformații nazist a putut găsi relativ ușor numele care duceau spre agenți și informatori ale căror informații au putut accede la stații radio atât de aglomerate.

Intrucât sovieticii nu aveau reprezentanță diplomatică în Elveția, ei au fost nevoiți să se adreseze la guvernul elvețian pentru a obține noi baze de comunicații în Elveția.

ultimile progrese realizate în domeniul administrării și în mecanizarea parțială a sistemului de evidență, sistem care permitea rapidă și precisă a tuturor datelor contrainformaționale legate de un anumit caz sau o anumită persoană.

Activitatea zilnică descrisă de laborioasă, variată și complexă a organelor de contrainformații s-ar putea compara cu de săli între giganti, unde tabla de sah este constituită

APPENDIX

1. The first part of the appendix contains a list of the names of the persons who have been elected to the office of Mayor of the City of New York since the year 1784. The names are arranged in chronological order, and each name is followed by the year in which he was elected. The list is as follows:

Name	Year
John Jay	1784
James Duane	1785
John Jay	1786
James Duane	1787
John Jay	1788
James Duane	1789
John Jay	1790
James Duane	1791
John Jay	1792
James Duane	1793
John Jay	1794
James Duane	1795
John Jay	1796
James Duane	1797
John Jay	1798
James Duane	1799
John Jay	1800
James Duane	1801
John Jay	1802
James Duane	1803
John Jay	1804
James Duane	1805
John Jay	1806
James Duane	1807
John Jay	1808
James Duane	1809
John Jay	1810
James Duane	1811
John Jay	1812
James Duane	1813
John Jay	1814
James Duane	1815
John Jay	1816
James Duane	1817
John Jay	1818
James Duane	1819
John Jay	1820
James Duane	1821
John Jay	1822
James Duane	1823
John Jay	1824
James Duane	1825
John Jay	1826
James Duane	1827
John Jay	1828
James Duane	1829
John Jay	1830
James Duane	1831
John Jay	1832
James Duane	1833
John Jay	1834
James Duane	1835
John Jay	1836
James Duane	1837
John Jay	1838
James Duane	1839
John Jay	1840
James Duane	1841
John Jay	1842
James Duane	1843
John Jay	1844
James Duane	1845
John Jay	1846
James Duane	1847
John Jay	1848
James Duane	1849
John Jay	1850
James Duane	1851
John Jay	1852
James Duane	1853
John Jay	1854
James Duane	1855
John Jay	1856
James Duane	1857
John Jay	1858
James Duane	1859
John Jay	1860
James Duane	1861
John Jay	1862
James Duane	1863
John Jay	1864
James Duane	1865
John Jay	1866
James Duane	1867
John Jay	1868
James Duane	1869
John Jay	1870
James Duane	1871
John Jay	1872
James Duane	1873
John Jay	1874
James Duane	1875
John Jay	1876
James Duane	1877
John Jay	1878
James Duane	1879
John Jay	1880
James Duane	1881
John Jay	1882
James Duane	1883
John Jay	1884
James Duane	1885
John Jay	1886
James Duane	1887
John Jay	1888
James Duane	1889
John Jay	1890
James Duane	1891
John Jay	1892
James Duane	1893
John Jay	1894
James Duane	1895
John Jay	1896
James Duane	1897
John Jay	1898
James Duane	1899
John Jay	1900

Termenul de „translug” este adesea folosit în uzual în relațiile internaționale sau de către servitorii pentru a descrie o persoană oficială sau cu cunoștințe deosebit de importante, de obicei din țara sa pentru a veni în Vest. Pentru oamenii care renunță o societate pe care o părăsesc în a găsi o altă.

Personal, mi se pare că toți așa-numiți translugi au venit în Vest datorită unor motive ideologice. Unii dintre ei vin pentru că au săvârșit o greșală în munca lor, alții se tem de regim, iar o parte este pur și simplu tentată de atracțiile materiale ale Vestului. Există însă și un număr de oameni care au venit la noi din cele mai mari locuri condusi de convingeri ideologice. De aceea, eu utilizez în acest termenul de translug cu o oarecare rezervă.

„... să-l numim „voluntari”.

Un om care vine la noi a aparținut țării sale și el va putea să cunoască bine atât țara ei și partide slabe regimului. Dacă persoana în cauză este un specialist, el cunoaște realizările obținute în domeniul respectiv.

Voluntarii pot fi militari, diplomați, oameni de știință, ingineri, oameni de artă, sportivi și lucrători de informații.

De un foarte mare folos practice au fost unii translugi diplomați sau lucrători de informații sub acoperire diplomați.

Uneori, sovieticii recurg la montarea cîte unei „trădător” care deși constituie o cale destul de critică pentru pl de agenți, uneori poate prezenta și anumite avantaje.

Falsul „translug”, fiind interogată în țara unde a sosit, își poate da seama de anumite stări de lucruri, care fiind constituie pentru el informații, în special privind date cunoscute și cele necunoscute despre țara sa. Un pas și final în cazul unor asemenea translugi este, de obicei, „trădător”.

Unii translugi au călătorit în țara din Vest și, prezentându-se la ambasada țării sale, i exprima dorința de a se întoarce în patrie, chiar cu ris a fi „pedepsit” pentru lăptă comisă anterior. Acest

... că reprezintă un mijloc de propagandă eficace împotriva țării gazdă, constituie și o posibilitate destul de convenabilă pentru „translugul” respectiv, care în realitate a fost un agent, de a se întoarce în țara sa și a raporta informațiile culese. Totuși, în ultimii ani sovieticii se pare că au renunțat la această metodă, care cred că nu le-a adus întotdeauna rezultatele dorite. De obicei, a fost posibil să se des-

... din vreme dacă omul respectiv era sau nu de bună credință. În unele cazuri chiar agenții respectivi și-au declarat de bună voie calitatea lor reală.

Desigur, căderea voluntară a unui lucrător de informații dintr-unul din serviciile adverse, reprezintă pentru organele de contrainformații realizarea unei breșe serioase în dispozitivul inamic. Prin informațiile obținute în acest fel, faptul este echivalent cu o patrundere directă în centrul serviciului de informații inamic, pentru o lungă perioadă de timp. Un asemenea lucrător de informații „voluntar” poate literalmente paraliza pentru cîteva luni întreaga activitate a serviciului pe care l-a părăsit. El va putea descrie organizarea internă și externă a serviciului respectiv, activitatea și caracterul multora dintre colegii săi din centrul serviciului. El va putea identifica personalul serviciului de informații aflat în străinătate sub acoperire și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

... și, ceea ce este mai important, va fi în măsură să furn-

avea un rol deosebit de important. Dar obiectul său principal
fuzia istoria lui în cartea „The Secret World” (Lumea Secretă).

Cu cîțiva ani în urmă, două cazuri în care au lucrat
lucrători ai serviciului de informații sovietice, au devenit
cunoscute. Unul dintre ofițeri implicați în aceste acțiuni
a fost trimis la începutul anului 1954 de la Moscova în Ger-
mania de vest, pentru a pune la cale asasinarea unui
conducător emigrant, luptător antisovietic, George
Khoklov s-a prezentat la Okolovici, i-a relatat acestuia muș-
nele sale, apoi s-a predat autorităților. În 1957, la Munch
agenți sovietici au încercat, fără succes, otrăvirea lui Kh.
În toamna anului 1961, Bogdan Stashinski, un alt agent so-
vietic, s-a predat în R. F. a Germaniei și a marturisit că el a
acela care, la ordinul sovieticilor, a asasinat la Munch
cîțiva ani în urmă, doi conducători veritabili în exil, R. B.
Bandera.

Recent, un alt diplomat sovietic a rămas în Vest,
vandru Kazacev, a rămas în Germania.

Deși Kazacev nu lăcea parte în mod nemijlocit din
eiul de informații sovietice, el a lucrat în calitate de „colab-
tor”, fiind folosit pentru îndeplinirea unor sarcini în care
ziția lui de diplomat nu implica un risc atât de mare, în
descoperirii, ca pentru un lucrător de informații nediploma-
tic. În cartea sa, apărută de curînd, el descrie ce se petrece în
basama sovietică din Rangoon.

Nu toți „voluntarii” de valoare din serviciile de in-
formate erau sovietici. Numeroși diplomați sau ofițeri sau
ori translugi au provenit din celelalte țări comuniste. Ac-
te de asemenea, și-au adus contribuția cu informații nu nu
doar în interesul URSS, ci și în interesul altor țări.

Unii dintre țările comuniste din Europa s-au demona-
strat în mod deosebit de activ în activitatea de informații.
Unul dintre ei, URSS, care are o mare agenție de informații
în Europa de Vest ca „translugi”, ei constituie cîte o
sursă de informații și planurile Kremlinului.

Joseph Squato, care s-a predat la Berlin, în 1954, a

s-a predat din serviciul secret polonez, care su-
ferea de o deficiență în activitatea sa. El cunoștea foarte bine toate scandalurile legate de
activitatea sovietică în Europa de Vest.
plene.

Pavel Monat a fost atașatul militar al Poloniei la Wa-
shington între anii 1955-1958, după care s-a întors la Varșo-
via, unde a fost pus la conducerea activității de informații
desfășurate de atașatul militar polonez în întreaga lume.
El a rămas în acest post aproape doi ani, pînă la sfîrșitul
anului 1959, cînd a trecut de partea Vestului.

Francisek Tisler a cerut azil politic în Washington, unde
în perioada 1955-1959 fusese acreditat ca atașat militar al
Cehoslovaciei. Oțetul din poliția secretă maghiară Bela La-
szlo s-a predat în Germania de Vest, după aceea asasinat prin
un atac la Viena, pentru a fi la scurt timp după aceea asasinat prin
un atac la Viena. El a rămas în acest post aproape doi ani, pînă la sfîrșitul
anului 1959, cînd a trecut de partea Vestului.

Translugul chinez Chao Fu, care a lucrat ca ofițer de se-
curitate în China, s-a predat în Stockholm.

Unul dintre cei mai importanți sau mai recent fugari
din serviciul de securitate chinez, publicat. Și mai sînt
mulți alții.

Unii dintre cei mai importanți sau mai recent fugari
(voluntari) nu pot fi detașate numiți aici pentru că, alții
în interesul securității publice, ei își aduc
să rămînă detașate necunoscute publicului. Ei își aduc
contribuția la securitatea sovietică, arătînd că
informații și de securitate sovietică, arătînd că
prin care

În timpul perioadei de pace războiul s-a dus în se-
impotriva noastră forme variate de dezinformare și
informarea politică. De exemplu, dezinformarea uestărilor
sovietici a luat o formă deosebit de subtilă atunci când U.R.S.S.,
în timp ce continua să nege orice complicitate pe linie militară
cu Cuba, ascundea în mod subtil în această țară rachete cu raz-
medie de acțiune, rachete de tip ofensiv.

Ca manevră strategică, dezinformarea cere, de obicei, o
îndelungată și atentă pregătire.

În primul rând, planurile de dezinformare trebuie să
se bazeze pe o înțelegere profundă a psihologiei și a
moralității populației țării țintă. De asemenea, trebuie să se
țină seama de dimensiunile și natura planurilor despre care
inamicul știe că ar putea fi puse în aplicare în mod real. Infor-
mația falsă o dată ticluită, trebuie găsite căile cele mai corespun-
plămădite pe care să se poată realiza în mod eficient și în mod ap-
rent cel mai normal. Succesul acestor operațiuni depinde în
cea mai mare măsură de colaborarea strinsă între serviciul de
informații și comandantul militar respectiv, interesat în acți-
oană.

În al doilea rând, trebuie să se țină seama de faptul că
Atenția Națională a Statelor Unite a fost foarte atentă la
cauza noastră. Într-un război, se știe că războiul nu se
ma se putea; unde? Într-un război, se știe că războiul nu se
strategie pentru cel de-al doilea pas al ofensivei a devenit
devenit necesar ca ei să depună toate eforturile pentru a nu-și
descoperi intențiile față de germani și italieni, creându-le aceas-
tora impresia că trupele aliate vor ocupi Sicilia.

Nu se putea pune problema de a-i convinge pe germani
că ofensiva aliaților se va opri în Africa sau că aceasta va fi
reluată și continuată prin Spania, deoarece aceste manevre nu
puteau fi credute de nimeni. Dezinformarea trebuia să arate
nemților ceva asemănător cu așteptările lor.

Pentru plasarea rapidă și eficientă a unei dezinformări di-
rect în mințile comandantului suprem inamic, existau foarte
puține posibilități și ele puteau fi numai accidentale. Un ase-

... a fost...
... a fost...
... a fost...
... apropierea coastelor
... a fost...

... centura nefericitului ofițer era livată o
... curier din piele, conținând o corespondență oficială
... generalului Alexander în Tunis. Din studiu atot al

pregătirea unui plan pentru invadarea Europei de sud pe di-
... Sicilia.

... că germanii au crezut în întregime în veridicitatea acestor „in-
formații” și au luat măsuri în consecință. Astfel, Hitler a ex-
pediat de urgență o divizie de blindate în Grecia, în timp ce
garnizoana italiană din Sicilia a rămas nemișcată.

Aceasta a constituit poate cea mai reușită acțiune de dez-
informare executată în istoria recentă, cu o singură mișcare
bine gândită și minucios pregătită. Acțiunea denumită „Ope-
rația Minicement” și întreaga desfășurare a evenimentelor a
fost în detaliu povestită de unul dintre principalii ei execu-
tanți — Ewen Montagu — în cartea sa „Omul care n-a exis-
tat nicodată”^{*)}. A fost o acțiune desfășurată pe baza unui
plan care prevedea cele mai mici amănunte, o acțiune care a
fost posibilă datorită condițiilor războiului modern, a științei
și tehnicii moderne. Nu era nimic neferosul în faptul că un
avion care ducea la bord un ofițer curier cu documente impor-
tante asupra lui să se prăbusească în mare, iar corpul aces-
tuia să ajungă, datorită fluxului, pe coastele spanole.

În realitate, pentru această operațiune s-a folosit cada-
vrul unui cetățean civil, decedat cu puțin timp înainte în An-
glia. Acesta a fost îmbrăcat în uniformă unui ofițer englez
prevăzută cu însemnele gradului de maior; în buzunarele uni-
formei se găseau toate documentele de identitate ale ofițerului,
legitimații speciale, o agendă cu numere de telefon și absolut
tot ce era necesar pentru a autentifica identitatea lui ca fiind

^{*)} Ewen Montagu „The man who never was”, Ed. Evans Brothers, 1953.

unul din "Mermaid" care fusese transportat pe "Vigla" și a rămas pe o tăvălă spașiată pe bord. Unul se învârtise în jurul navei și se arăta din punct de vedere, dar nu a putut să ajungă la bord. Altele două din cele 8 intr-adevar, a ajuns.

În pregătirea invaziei comune a aliaților în Normandia, în iunie 1944, de asemenea, s-a lăcut uz din plin de acțiuni de dezinformare. De această dată însă, nu printr-o singură acțiune izolată, ci printr-o varietate de manevre false, executate în mod cel mai strins unele cu altele. După cum se cunoaște, în urma acestor manevre, germanii au "reușit" să ghicească locul "exact" unde urma să aibă loc debarcarea aliaților.

Astfel, în rândurile trupelor noastre proprii au fost răspândite zvonuri false, pentru ca agenții germani care operau în Anglia să poată culege aceste "informații" și să le raporteze superiorilor lor.

În același scop, au fost folosite și canalele de comunicații radio ale unor rețele de agenți englezi din Franța, transmițându-le acestora ordine și dispoziții cu caracter dezinformator și cerându-le să fie pregătiți pentru retragere după efectuarea debar-

cării de către aliați. Se cunoștea în mod sigur că unii dintre acești agenți acționează sub control german și că ei vor raporta toate mesajele primite serviciului de informații german. Astfel, acești agenți au putut fi folosiți chiar și după căderea lor, ei constituind un canal de comunicare directă cu serviciul de informații german. Pentru a-i face pe germani să creadă că debarcarea aliaților va avea loc în regiunea Le Havre, agenților, despre care se cunoștea că au căzut și au devenit agenți dubli, li se cerea să facă anumite observații în această regiune, indicând astfel comandamentului suprem german un interes crescut al aliaților față de fortificațiile și de traficul rutier și feroviar din falsul raion de debarcare. Mai târziu au fost efectuate și acțiuni de recunoaștere aeriene false de către aviația militară. Numărul acțiunilor de recunoaștere aeriană în Normandia a fost mult mai mic față de cele executate asupra Le Havre-ului și a regiunilor învecinate.

Alte metode de dezinformare au fost utilizate în timpul invaziei. Unele dintre acestea au fost foarte simple, dar au avut efecte deosebite.

Una dintre metodele simple este de a lăsa în urmă

urmă lăsa cea mai posibilă. Una dintre acestea este de genul "pus la cale de englezi în Spania". Asemenia acțiunile sunt totdeauna plauzibile, deoarece ele apar în general ca rezultate inevitabile ale războiului. Istoria cunoaște numeroase cazuri când curieri care transportau documente de importanță deosebită au căzut în minile inamicului.

Cealaltă cale este de a planta un agent în rândul comandamentului inamic, care să raporteze totul despre "planurile" trupelor proprii, cum au procedat cei din Atena în războiul cu Siracuza. Acest agent poate fi un "dezertor" sau, eventual, un individ "neutru". Problema, ca de altfel în toate acțiunile contrainformative, este de a-l face pe inamic să-l creadă pe agent. În nici un caz acesta nu se poate prezenta pur și simplu la serviciul de informații advers cu informații militare deosebit de valoroase și cu pretenția de a fi crezut, fără să explice motivele ce l-au determinat să "trădeze" și modul cum a intrat în posesia informațiilor respective.

O altă cale, mai modernă, de dezinformare a apărut o dată cu folosirea comunicațiilor radio. De exemplu, un parasitist echipat cu un emițător de radio portabil este lansat pe un teritoriu inamic, iar aici capturat. El marturisește că a fost trimis cu misiunea de a stabili mișcările de trupe inamice și a comunica prin radio informații asupra acestora serviciului său. Bineînțeles, un asemenea agent are mari șanse de a fi împușcat înainte de a avea timp să marturisească ceva. Există totuși o probabilitate destul de mare ca cei care l-au capturat să ajungă la concluzia că agentul ar putea fi mai folositor viu decât mort, constituind un canal direct de comunicare cu serviciul de informații care l-a trimis, la scopul urmărit.

Dacă un asemenea agent este capturat și lucrează sub control inamic, va putea

... și a S.U.A. în special, în ochii
... departar. A
... reciproc. În realitate, ambu hurnozori ai informației au acți
nat conform unui plan vast de dezinformare publică, coordo
nat în mod centralizat.

Una dintre cele mai reușite acțiuni de dezinformare de
proporții vaste, deslășurată de comuniști înainte și în timpul
celui de-al doilea război mondial, avea drept scop convinge
rea oamenilor creduli din Vest că mișcarea populară chineză
nu avea un caracter comunist, ci un caracter social-agrar, în
dreptăță spre înfăptuirea unor reforme în acest domeniu.

Această hețune a fost răspândită prin ziariști de orienta
re comunistă plantați în Orientul Îndepărtat, și prin diverse
organizații din Vest în care au reușit să patrundă elemente co
muniste.

Sovietai au centralizat elaborarea planurilor și execu
țiilor de dezinformare într-un departament special, care
a fost deosebit de ocupat cu

... a fost deosebit de ocupat cu
formularea și difuzarea unor materiale care aveau pretenția de
a fi documente oficiale ale S.U.A., Angliei și ale altor țări oc
cidentale.

În toamna 1961, dl. Richard Helens, funcționar cu rang înalt
L.A., a prezentat un raport în fața unui comitet al Congre
sului asupra acestei activități deslășurate în U.R.S.S. Din ma
sa mare de contralaceri pe care le cunoștea, el a ales un nu
mar de 32 exemplare deosebit de concludente, fabricate de so
vietici în perioada 1957-1960.

Dl. Helens a demonstrat că serviciul secret al Rusiei are
o veche tradiție în folosirea documentelor „oficiale”. Astfel,
serviciul secret sovietic a folosit în mod sistematic și eficient
... au devenit continuatorii demni ai tradițiilor stabilite d
...

Falsurile lor fiind astăzi, arata dl. Helens, să...

... și a S.U.A. în special, în ochi
... între anafii apusei și sa
... în rindul populației din țările neocomuniste,
... că guvernele acestor țări ar fi aservite Sta
...

... falsificate cuprind diverse comunicări adre
... S.U.A., scrisori adresate sau primite de se
... stat sau departamentele guvernamentale, inclusiv d
... calitățile serviciilor de informații. Pentru cei inițiali,

... textele respective sunt proș

...

... înșă, toate aceste elemente nu sunt, în ge
neral, evidente și publicului. Documentele sunt concepute, în
primul rind, pentru inducerea în eroare a maselor și nu a eli
tei conducătoare.

De exemplu, unul dintre aceste documente, conceput cu
multă subtilitate și despre care se pretinde că a fost emis de
cabinetul britanic, falsifică în mod tendentios atitudinea S.U.A.
și Angliei față de politica țărilor din Africa.

Un fals caracteristic metodelor sovietice, publicat într-un
ziar de limbă engleză din India, era constituit din două tele
grame despre care se pretindea că au fost trimise de către am
basadorul S.U.A. la Taipei secretarului de stat al S.U.A. și
care cuprindeau o serie de propuneri în întregime fictive, pri
vind unele măsuri față de guvernul lui Cien Kai-și. Pentru a
explica modul cum „telegramele” au ajuns în mâinile lor, so
vieticii au exploatat faptul că, aproximativ cu o săptămână în
urmă, sediul ambasadei noastre din Taipei a fost devastat de
o adunătură a gloatei, sub pretextul unei demonstrații.

Tehnica falsurilor este deosebit de utilă sovieticilor, de
...

sint totuși capabile să pună în timp... boane de oameni orice știre tehnică. Până la de... sului de către organele guvernamentale, de obiect... suficient de îndelungat pentru ca știrile respective să ajungă deja în mase și să înceapă să-și facă efectul lor... mare. Pe de altă parte, demonstrarea caracterului fals al acestor „documente”, prin argumente reale și convingătoare, nu totdeauna se poate realiza atât de rapid de către organele noastre de informații, mai ales în timp de pace, pentru că în abstracție de considerentele etice, exista pericolul de a ne dezinforma noi înșine poporul și presa prin folosirea unor argumente concepute cu pricea și inconsistență.

Când cineva încearcă să inducă în eroare opinia publică, uneori se întâmplă ca falsurile să fie credute nu numai de cei cărora li se adresează, ci chiar și de prieteni, iar mai târziu, după ce falsul se dovedește, lăsarul poate să nu mai fie crezut tocmai fiindcă ar avea mai multă nevoie de aceasta. Cam în această situație se găsesc sovieticii astăzi, după alacerea din Cuba.

Foarte adesea teama de dezinformare a orbit pe un adversar, care a refuzat să recunoască și să exploateze valoarea reală a unor informații ce erau căzute în mină în mod accidental sau chiar prin acțiuni informative.

În acest sens sunt deosebit de semnificative cuvintele lui Walter Scott, care scria: „Oh, ce păienjenis încercat ăsem cînd slătem prînăa celui care țeselăm”.

Cînd un inamic este suspectat că înșală încontinuu, există o mare probabilitate ca aproape orice acțiune pe care o întreprinde să fie... doată chiar informațiile reale obținute despre acesta.

La 10 ianuarie 1940, un avion-curier german, zburînd între două puncte din interiorul Germaniei, s-a rătăcit datorită celei și, consumîndu-și toată rezerva de combustibil de care dispunea, a fost... în Belgia.

Avionul a fost... de... exemplu, în cazul „Cicero”, spre sfîrșitul celui de-al doilea răz-

...diat acest material au ajuns la concluzia că toată afacerea nu era altceva decît o acțiune de dezinformare, pusă la cale de germani. Cum puteau fi germanii atât de proști, încît să permită transportarea unor documente atât de importante cu un avion ușor, nemsoțit, în condiții meteorologice grele, atât aproape de granița cu Belgia?

...diat acest material au ajuns la concluzia că toată afacerea nu era altceva decît o acțiune de dezinformare, pusă la cale de germani. Cum puteau fi germanii atât de proști, încît să permită transportarea unor documente atât de importante cu un avion ușor, nemsoțit, în condiții meteorologice grele, atât aproape de granița cu Belgia?

Această judecată ținea cont însă numai de circumstanțe, nu și de conținutul documentelor.

Churchill scrie în memoriile sale că el s-a opus de la început unei aserțiuni interpretări. Punîndu-se în locul conducătorilor germani, el s-a întrebat care ar fi fost avantajele în momentul respectiv pentru aceștia, dacă reușeau ca, printr-o acțiune de dezinformare, să pună în stare de a armă Belgia și Franța, amenințîndu-le cu o invazie reală. Evident, nu rezulta nici un fel de avantaj.

Așa cum am aflat după război, invazia Belgiei, planificată a se desfășura la 10 ianuarie (cu șase zile mai tîrziu după incidentul cu avionul) a fost amînată de Hitler în primul rînd tocmai pentru faptul că planurile acestea căzuseră în minile aliaților.

Accidentele de acest fel nu constituie singurele împrejurări în care se poate ridica spectrul dezinformării. S-a arătat mai... pentru dezinformare trebuie să se...

...diat acest material au ajuns la concluzia că toată afacerea nu era altceva decît o acțiune de dezinformare, pusă la cale de germani. Cum puteau fi germanii atât de proști, încît să permită transportarea unor documente atât de importante cu un avion ușor, nemsoțit, în condiții meteorologice grele, atât aproape de granița cu Belgia?

„Cicero”, valetul albanez al ambasadorului britanic în

Larcia, a reușit să-și confectioneze un
lar al ambasadorului, având astfel
bit de secrete cu privire la cu-
ale englezilor. Intr-o buna zi el s-a oleru-
camente germanilor si, totodată, să con-
mente asemănătoare din aceeași sursă.

o acțiune de dezinformare. Acest caz este un e-
nt pentru a ilustra la ce prejudicii pot duce
ormatii idene preconcepțite și omisiunea de a nu
a evaluare justă a unor informații reale, chiar dacă ele p-
aspecte. În primul rând documentele furnizate de „Ci-
cero“ puneau în evidență pregătirea din partea aliaților a unei
ofensive de proporții masive, precum și potențialul crescând al
puterilor aliate, informații care erau în contradicție cu iluzii
intrite în cercurile înalte germane.

În al doilea rând, competiția și discordia dintre diferitele
organe ale guvernului nazist au împiedicat analizarea cores-
i surse. Cele două servicii de informații
II

dera o informație bună, Ribbentrop în mod automat o consi-
lera lipsită de valoare sau falsă.

Bineînțeles, despre o analiză obiectivă a datelor informa-
tive obținute nici nu se putea vorbi în condițiile fiind servi-
figarea terenului, poziției sau prestigiului. În cazul
de exemplu, Ribbentrop și serviciul său diplo-
neau o dezinformare. Efectul net al acestor certuri a fost acela
niciodată vreă influență mai apreciabilă asupra strategiei na-
ziste.

CUM SE PUN IN VALOARE INFORMAȚIILE

Informațiile culese de către serviciile secrete sunt cele care, dacă nu sunt deschise răsun fără valoare practică dacă nu ajung în „beneficiarilor”, în mâinile acelor care raspund de promovarea unei politici sau atitudini, într-un domeniu sau altul.

Această transmitere a informațiilor trebuie efectuată prompt, clar, în forma cea mai inteligibilă, pentru ca datele furnizate să poată fi folosite la maximum și în timpul oportun de către

Realizarea practică a acestor cerințe nu este ușoară, având în vedere suma totală deosebit de mare a informațiilor din domeniile cele mai variate. La conducerea C.I.A. sosesc zilnic mii

și Departamentul Apărării.

Deși este evident că

și sau altul, ar putea avea
realizată în practică mai
de către diferitele organe

de culegere, cum sînt prelucrate ele de către Direcția de Stat, Departamentului Apărării sau C.I.A.?

În primul rînd, între aceste trei agenți există o colaborare și deseori automat schimb al datelor informative importante.

Desigur, trebuie să existe cineva care să determine dacă informațiile primite sunt de interes pentru Departamentul de Stat, Departamentul Apărării sau C.I.A.

Acțiunea de culegere a informațiilor informativă (ca și cea de prelucrare) este în primul rîndul personalului nostru oficial din străinătate — lucrător diplomatic, militar sau de informații — va fi în funcție de situația în care se află în momentul primirii informației. Problema priorității însă este, de regulă, stabilită la cea mai joasă treaptă, la nivelul de culegere.

De exemplu, în cazul în care informația are caracter de urgență, de înaltă importanță, referitor la o anumită situație critică și urgentă, cum ar fi, de exemplu, pericolul unor ostilități sau un alt pericol major privind securitatea noastră națională, expeditorul raportului sau mesajului telegrafic va folosi un canal de transmitere care să asigure primirea simultană a raportului său de către Departamentul de Stat, Departamentul Apărării și C.I.A. Aceasta din urmă (C.I.A.), în calitate de coordonator general al reței activității informative desfășurate în exterior, are drept de acces la oricare din departamentele guvernamentale.

Acest drept îi este asigurat prin lege.

În fiecare din cele trei departamente sus-menționate există tot serviciu permanent de alarmare, care examinează informațiile importante primite.

În timpul orelor de program (care în munca de informații înlocuiesc pe cea de serviciu de rutină), lucrătorii numiți pentru a lucra în serviciul de informații intrate, pot să ia în considerare informațiile primite și să ia în calcul unele măsuri urgente.

De asemenea, pe timpul orelor lungi de noapte, în toate cele trei departamente veghează lucrători de serviciu special numiți.

Lucrătorii de serviciu din aceste departamente sunt în permanență în contact cu agenții din străinătate, ajutînd chiar și

pe cei care au fost în contact cu agenții din străinătate, în vederea stabilirii și aprofundării informațiilor primite și a evenimentelor critice în curs de desfășurare. În acest caz, din rațiuni de securitate, informațiile sunt transmise

la autoritatea sau instanța de judecată sau unor evenimente deosebite care pot să aibă consecințe deosebite asupra securității naționale.

În cazul în care informațiile primite sunt de interes pentru Departamentul de Stat, Departamentul Apărării sau C.I.A., acestea sunt transmise la președintele și pînă la funcționarii superiori de resort din Departamentul de Stat, Departamentul Apărării sau C.I.A. în termen de 24 de ore.

În cazul în care informațiile primite sunt de interes pentru Departamentul de Stat, Departamentul Apărării sau C.I.A., acestea sunt transmise la

serviciilor de presă și radio, inclusiv pe cele aparținînd U.R.S.S. și Chinei comuniste. Uneori informații deosebit de importante, dar cu caracter deschis, cum au fost, de exemplu, moartea lui Stalin, producerea unei revolte în Irak, asasinarea unui conducător politic etc., pot fi transmise prin mijloacele de comunicații publice. Organele noastre de informații din exterior dispun astăzi de cele mai rapide mijloace de transmitere a rapoartelor sau comunicărilor din ambasade sau alte oficii pe care le avem în țările respective, însă aceste comunicări trebuie să treacă prin operațiuni de cifrare și decifrare, ceea ce produce o oarecare întârziere, așa că, uneori, anumite stiri se obțin prima dată prin canalele publice.

După ce a avut loc un incident deosebit de important, se poate spune că informațiile primite de către serviciile noastre de informații au fost transmise la Departamentul de Stat, Departamentul Apărării sau C.I.A. în termen de 24 de ore.

Se poate spune că astăzi este posibil să se realizeze cu o înaltă eficacitate au fost exploatate informațiile existente la un moment dat și ce posibilități de prevedere au oferit acestea serviciului de informații. De exemplu, evenimente ca revoluția din Irak din 1958 au necesitat o asemenea analiză, cu toate că ele nu au fost prevăzute în mod clar de către serviciile noastre de

informații. Ca rezultat al acestor
lucrări de prevedere ale serviciilor
bunătățească continuă.

Ora de cîte ori, cu ocazia acestor
surse în transmiterea oportună a in-
formațiilor și valorificarea celor deja existente, se
pentru a se determina cauzele care au produs ace-
ste surse și se depun toate eforturile pentru a se găsi cauzele
cele necesare eliminării acestora în activitatea de viitor.

Preluarea și valorificarea informațiilor primite se în-
cepe, în general, în trei categorii.

Prima categorie cuprinde informația curentă, zilnică și
raportată a departamentelor interesate. Cea de-a doua se referă
la studiul și prelucrarea tuturor informațiilor existente privind
o serie de subiecte de interes major în elaborarea politicii noastre
și ar putea fi numită „informare de bază”. De exemplu,
un grup de specialiști analiști pot prelucra informațiile obținute
asupra economiei sovietice, altele se ocupă cu agricultu-
ra, producția de oțel, dezvoltarea rachetelor, producția bo-
nurilor de consum etc. Cea de-a treia categorie de prelucrare
se referă la întocmirea sintezelor.

Desigur, nu întotdeauna există la dispoziție timpul nece-
sar pentru a supune lucrurile elemente din informația curentă
unei analize aprofundate, înainte de a-l raporta organelor și
persoanelor interesate din conducerea statului. Informațiile
„brute” pot constitui însă un lucru deosebit de periculos dacă
nu se are în vedere ceea ce sunt ele de fapt, rapoarte neprelu-
rate, expediate uneori fără a se avea la dispoziție timpul ne-
cesar pentru verificarea preciziei și veridicității lor.

De aceea, conducătorii politici cărora li se trimite aseme-
nea informații sub formă unor buletine periodice (sau infor-
mații izolate, cînd caracterul și urgența acestora impun rapor-
tarea lor imediată) trebuie să se bazeze pe informații
trîm numai pe baza acestor informații brute.

Buletinele informative, atât cele zilnice cît și cele săptămă-
niare, trebuie să prezinte o imagine clară și obiectivă a
situației actuale, să indice tendințele și să ofere
prevederi de perspectivă.

Informațiile trebuie să fie
veridice, să prezinte o imagine
clară și obiectivă a situației
actuale, să indice tendințele
și să ofere prevederi de perspectivă.

discutarea informațiilor
zilnice. Buletinele zilnice
sunt date ore ale dimineții și
seara, iar aceste informații (cele cuprinse
într-un număr de organele superioare, de regulă, ele
sunt și de un material explicativ referitor la sursă,
la obținere și la gradul de veridicitate a informațiilor,
aceste mesaje sînt de autenticitate sigură, multe in-

raportare informative curente și „confirmarea”
și documente sinteză, întocmite de către
organele de prelucrare ale tuturor serviciilor de informa-
ții departamentale, în strînsă colaborare, folosind în acest
scop totalitatea informațiilor existente asupra unui subiect
anumit, cu o interpretare corespunzătoare. De asemenea,
aceste sinteze, numite și „sinteze de orientare”, conțin o
apreciere a posibilităților și perspectivei din domeniul
respectiv analizat. De fapt, în această etapă ajungem
la una dintre cele mai vitale funcții ale întregii munci in-
formative: cum să ne focalizăm masa informațiilor referitoare
la viitoarele evenimente posibile în așa fel încît ele să ne de-
un fel real conducătorilor noștri de stat în examinarea pro-
blemelor privind ziua de azi și cea de mâine. Berlin, Cuba,
Laos, obiectivele comuniste, programele militare și nucleare
ale sovieticilor, economia U.R.S.S. și cea a Chinei comuniste
etc., toate acestea fac parte din lista aproape infinite a proble-
melor ce ne interesează și, desigur, lista nu se referă exclusiv
la țările comuniste. Uneori aceste sinteze trebuie întoc-
mite rapid, numai pe baza unor informații disperate. Alteori,
mai ales cînd se pune problema unei prevederi de perspectivă
mai îndepărtate, întocmirea acestor sinteze-aprecieri necesită
un timp îndelungat de studiu.

Unul dintre argumentele principale pentru înființarea și organizarea C.I.A. a fost tocmai realizarea unui organism care să poată furniza informații necesare pentru luarea deciziilor.

Un exemplu de acest gen este discursul pe care l-a ținut în momentul în care a luat o analiză amănunțită a tuturor factorilor care s-ar putea să afecteze securitatea noastră națională. Președintele Truman, care în 1947 a prezentat proiectul privind crearea C.I.A., arată în memoriile sale despre necesitatea unui astfel de organism următoarele:

„Războiul ne-a învățat că avem nevoie să organizăm culegerea de informații. Această culegere însă trebuie astfel organizată încât informațiile respective să poată fi puse la dispoziție acolo unde, și atunci când se cer, într-o formă clară și inteligibilă. Informația care nu este clară sau nu este concepută și redactată într-o formă inteligibilă de cele mai multe ori nu poate fi de folos”.

De asemenea, președintele Truman descrie sistemul de lucru și mecanismul folosit pentru coordonarea muncii de informații și asigurarea informării oportune a organelor guvernamentale interesate.

„De fiecare dată când Consiliul Securității Naționale este pus în situația de a lua o hotărâre într-o anumită problemă politică — să zicem într-o problemă privind politica noastră în Asia de sud-est —, se face imediat apel la C.I.A. pentru a prezenta o apreciere-sinteză asupra efectelor pe care le-ar avea linia politică preconizată. Directorul C.I.A. participă la lucrările comisiunilor alături de conducerea acestuia și asigură informarea continuă a sa. Aprecierile pe care el le prezintă sunt un rezultat sintetizat al analizei și evaluării situației efectuate de C.I.A. în colaborare cu toate Consiliile consultative ale C.I.A. Aceste Consilii consultative sunt formate din comisiunile celorlalte organe de informații (în special ale Departamentului de Stat și Departamentului Apărării), precum și din conducerea F.B.I.

În urma discutării problemelor în Consiliul Securității Naționale, secretarul de stat elaborează și prezintă președinte-

ului un raport pe care îl prezintă în fața Comisiei de Informații.

Un alt exemplu de acest gen este discursul pe care l-a ținut în momentul în care a luat o analiză amănunțită a tuturor factorilor care s-ar putea să afecteze securitatea noastră națională. Președintele Truman, care în 1947 a prezentat proiectul privind crearea C.I.A., arată în memoriile sale despre necesitatea unui astfel de organism următoarele:

„Războiul ne-a învățat că avem nevoie să organizăm culegerea de informații. Această culegere însă trebuie astfel organizată încât informațiile respective să poată fi puse la dispoziție acolo unde, și atunci când se cer, într-o formă clară și inteligibilă. Informația care nu este clară sau nu este concepută și redactată într-o formă inteligibilă de cele mai multe ori nu poate fi de folos”.

De asemenea, președintele Truman descrie sistemul de lucru și mecanismul folosit pentru coordonarea muncii de informații și asigurarea informării oportune a organelor guvernamentale interesate.

De fiecare dată când Consiliul Securității Naționale este pus în situația de a lua o hotărâre într-o anumită problemă politică — să zicem într-o problemă privind politica noastră în Asia de sud-est —, se face imediat apel la C.I.A. pentru a prezenta o apreciere-sinteză asupra efectelor pe care le-ar avea linia politică preconizată. Directorul C.I.A. participă la lucrările comisiunilor alături de conducerea acestuia și asigură informarea continuă a sa. Aprecierile pe care el le prezintă sunt un rezultat sintetizat al analizei și evaluării situației efectuate de C.I.A. în colaborare cu toate Consiliile consultative ale C.I.A. Aceste Consilii consultative sunt formate din comisiunile celorlalte organe de informații (în special ale Departamentului de Stat și Departamentului Apărării), precum și din conducerea F.B.I.

În urma discutării problemelor în Consiliul Securității Naționale, secretarul de stat elaborează și prezintă președintelui un raport pe care îl prezintă în fața Comisiei de Informații. Un alt exemplu de acest gen este discursul pe care l-a ținut în momentul în care a luat o analiză amănunțită a tuturor factorilor care s-ar putea să afecteze securitatea noastră națională. Președintele Truman, care în 1947 a prezentat proiectul privind crearea C.I.A., arată în memoriile sale despre necesitatea unui astfel de organism următoarele:

„Războiul ne-a învățat că avem nevoie să organizăm culegerea de informații. Această culegere însă trebuie astfel organizată încât informațiile respective să poată fi puse la dispoziție acolo unde, și atunci când se cer, într-o formă clară și inteligibilă. Informația care nu este clară sau nu este concepută și redactată într-o formă inteligibilă de cele mai multe ori nu poate fi de folos”.

De asemenea, președintele Truman descrie sistemul de lucru și mecanismul folosit pentru coordonarea muncii de informații și asigurarea informării oportune a organelor guvernamentale interesate. De fiecare dată când Consiliul Securității Naționale este pus în situația de a lua o hotărâre într-o anumită problemă politică — să zicem într-o problemă privind politica noastră în Asia de sud-est —, se face imediat apel la C.I.A. pentru a prezenta o apreciere-sinteză asupra efectelor pe care le-ar avea linia politică preconizată. Directorul C.I.A. participă la lucrările comisiunilor alături de conducerea acestuia și asigură informarea continuă a sa. Aprecierile pe care el le prezintă sunt un rezultat sintetizat al analizei și evaluării situației efectuate de C.I.A. în colaborare cu toate Consiliile consultative ale C.I.A. Aceste Consilii consultative sunt formate din comisiunile celorlalte organe de informații (în special ale Departamentului de Stat și Departamentului Apărării), precum și din conducerea F.B.I.

În urma discutării problemelor în Consiliul Securității Naționale, secretarul de stat elaborează și prezintă președintelui un raport pe care îl prezintă în fața Comisiei de Informații. Un alt exemplu de acest gen este discursul pe care l-a ținut în momentul în care a luat o analiză amănunțită a tuturor factorilor care s-ar putea să afecteze securitatea noastră națională. Președintele Truman, care în 1947 a prezentat proiectul privind crearea C.I.A., arată în memoriile sale despre necesitatea unui astfel de organism următoarele:

hierarhic-evaluare al C.I.A. pregătește o sinteză inițială care urmează apoi a fi de către reprezentanții U.S.I.B.

Pentru domeniile tehnice speciale, cum s-ar putea să se ocupe cu rachetele sovietice, programele de avioane, submarine etc., în cadrul U.S.I.B. stăruie subcomitete speciale, însoțite cu personal de cea mai înaltă calificare. De asemenea, nu pot fi consultați și alți specialiști, din afara formativ guvernamental.

Desigur, urmărirea întregului lanț de prelucrare, evaluare și valorificare a informațiilor, începând de la introducerea simbolilor inițiale și până la prezentarea raportului final organelor guvernamentale și președintelui este un proces cam lent, însă destul de mult timp. Sunt însă și situații când se cer aprecieri-șuizele fulger. Un asemenea exemplu l-a constituit criza Canalului de Suez din noiembrie 1956. Eu părăsisem Washingtonul pentru a mă deplasa în districtul meu electoral din statul New York. Acolo am primit într-o zi, încă din primele ore ale dimineții, un mesaj telefonic din partea lui Charles P. Cobell, director adjunct al C.I.A. El mi-a citit la telefon conținutul unei note sovietice primite la C.I.A. cu puțin timp înainte. În această notă Bulganin amenința Londra și Parisul cu un atac cu rachete, în cazul când englezii și francezii nu-și vor retrage imediat forțele lor din Egipt. Eu l-am rugat pe generalul Cobell să convoace imediat Comunitatea informativă (U.S.I.B.) și m-am întors pe calea aerului la Washington. Sedința colegiului a avut loc chiar în noaptea premergătoare atingerilor, iar în primele ore ale dimineții am prezentat președintelui Eisenhower aprecierile noastre unanime asupra intențiilor sovietice și cursul probabil al acțiunilor în cadrul crizei.

Conținutul acestor aprecieri, ca în general al tuturor aprecierilor, este în general al tuturor aprecierilor. Faptul însă că acest mecanism există și este în măsură să acționeze în timpul cel mai scurt poate fi cunoscut de pu-

te persoane. Într-una din aceste sesiuni, în timpul cărora se discută și se prezintă informații, se discută și se prezintă informații. Într-una din aceste sesiuni, în timpul cărora se discută și se prezintă informații, se discută și se prezintă informații. Într-una din aceste sesiuni, în timpul cărora se discută și se prezintă informații, se discută și se prezintă informații.

acțiune, destinate în exclusivitate apărării anti-aeriene a țării.

Intrucât numeroasele rapoarte care atestau existența unor noi construcții proveneau de la oameni care nu posedau cunoștințele tehnice necesare, nu se putea stabili cu precizie dacă toate aceste instalații noi sunt tot pentru rachete cu rază mică de acțiune sau se întâmplă ceva mult mai periculos.

Experiența acumulată în ani precedenți a fost însă suficientă pentru a atrage atenția Comandamentului informativ asupra necesității de a obține elemente în vederea unei analize mai precise și mai științifice. Imediat au fost luate măsuri pentru

realizarea unor zboruri de recunoaștere, în urma cărora s-au obținut probele concrete ce au stat la baza mesajului președintelui către națiuni și a acțiunilor întreprinse de noi ulterior privind organizarea blocadei economice. Aceasta a cerut, desigur, nu numai o analiză informativă minuțioasă, ci și o apreciere promptă. Așa cum președintele arăta în mesajul său, recunoașterile aeriene au demonstrat fără nici o urmă de îndoielă că pe teritoriul cuban se construiau instalații care reprezentau mai mult decât instalat de apărare anti-aeriană. Acest caz constituie un exemplu, o excepție față de regula generală, al unei situații când a fost necesar să se dea publicității concluziile informative. Declarațiile lui Hrusciov și acțiunile sale ulterioare au demonstrat pe deplin precizia acestor informații.

De asemenea, acest caz constituie totodată și un exemplu al unei probleme în care a fost necesară efectuarea unei analize-fulger.

Germania. Acești oameni au fost și ei, ca și alții, în război, dar ei niciodată n-au fost în centrul unor războaie sovietice, din care cauză nu ne-au dat de mare în altă de contribuția lor personală.

În timpul războiului, specialiștii din Departamentul Aparării au avut la dispoziție fotografiile electuale de avioanele americane și au avut posibilitatea de a evalua potențialul de rachete

am avut la dispoziție fotografiile electuale de avioanele americane și au avut posibilitatea de a evalua potențialul de rachete diferite antrenate în operațiunile de evaluare au dezvoltat foarte nerăbdători. Norădarea lor era de înțeles, pentru că specialiștii Departamentului Aparării, însărcinați cu realizarea propriului nostru program de rachete și de apărare anti-

națională, cunoașterea se întinde pe durata a câțiva ani și Departamentul Aparării a cerut serviciului nostru de informații să stabilească care vor fi realizările sovieticilor în materie de rachete peste câțiva ani.

În privința evaluării facute cu privire la producția de bombardiere grele sovietice, Departamentul Aparării a fost încântat de rezultatul obținut. Dar, cum acest departament are nevoie permanent de asemenea evaluări ca în cazul bombardierelor sovietice, specialiștii lui spun celor ai serviciului de informații: „Dacă voi nu aveți să ne furnizați date despre perspectivele de viitor ale inamicului, vom fi obligați să facem noi în locul vostru. Dar voi, ca experți ai serviciului de informații, trebuie să fiți mult mai calificați decât noi pentru a evalua corect răspunsul acestor perspective”. Dacă serviciul de informații nu va satisface cerința respectivă, aceasta va demonstra că el nu se găsește la înălțimea sarcinii ce-i revine.

În ceea ce privește primele cifre ale producției sovietice de rachete, specialiștii din Departamentul Aparării au fost foarte interesați să afle dacă sovieticii elaborează și produc rachete pentru a-și extinde și mai departe efortul lor militar pe o perioadă anumită, ce efort vor

face în viitor și dacă vor avea în vedere să-și mărească numărul de rachete și încărcături nucleare, ca și al bazelor de lansare de care sovieticii vor putea dispune în viitorul câțiva ani.

Nu era nici o îndoielă că experiențele sovietice din 1957 și de mai târziu atinseseră un înalt nivel în materie de rachete intercontinentale. Tirul sovietic de rachete în Pacific a la-

orbită a primului sputnic, încercările lor în domeniul rachetelor intermediare le-au adus, de asemenea, satisfacție. Dar vor ajunge ei la fabricarea primei serii de rachete intercontinentale, voluminoase și relativ puțin manevrabile cu toată buna lor eficacitate, sau vor ajunge la realizarea celui de-al doilea sau de-al treilea prototip mai perfecționat? Erau ei cu adevărat presări de necesitatea accelerării construcției de rachete intermediare în detrimentul unui program de ansamblu mai metodic de construcție a rachetelor intercontinentale?

Astăzi, după criza cubană, ne putem foarte bine întreba dacă deciziile lor recente nu relevă cumva că ei sunt din ce în ce mai presări de necesitatea realizării unui program de rachete intercontinentale.

În orice caz, informațiile primite de noi asupra rachetelor sovietice au fost excelente atât în privința naturii lor cât și a calității și puterii acestora. Informațiile noastre asupra producției sovietice de motoare de rachete foarte puternice și asupra sputnicului au fost, de asemenea, bune și oportune. Toate acestea ne arată că sovieticii sunt foarte activi în programul lor de extindere a efortului lor militar pe o perioadă anumită, ce efort vor face în viitor și dacă vor avea în vedere să-și mărească numărul de rachete și încărcături nucleare, ca și al bazelor de lansare de care sovieticii vor putea dispune în viitorul câțiva ani.

Cu mai mult timp în urmă, în țările Unite se gaseau în fața unei probleme: Nordul trebuia sau nu să reînviem China la un atac direct sau ar fi stat noi posedam informații sigure asupra de loptă a trupelor chineze de dincolo evaluăm intențiile Pekinului și ale Moscovei, și în evaluarea informațiilor au ajuns la concluzii și una și alta, cu o preferință pentru ipoteza vor interveni în acest război. S-a dovedit, în am am ignorat intențiile Chinei comuniste și, de asemenea, nu am cunoscut nici dacă Uniunea Sovietică va face presiuni chinezilor și va consimți să susțină în cazul în care ei vor trece la acțiune. Aceasta a constituit pentru noi un eșec.

Nu se poate presupune că un conducător comunist nu va acționa ca noi sau că el nu se va înșela încredințată în evaluările sale asupra intențiilor noastre. În Cuba, în octombrie 1962, Hrusciov evalua probabil că el putea debarca masiv rachetele sale pe insula, să le instaleze și să le camufleze, iar apoi, la momentul pe care l-ar fi ales, să pună Statele Unite în fața unui fapt implinit pe care noi l-am fi acceptat. În acest exemplu concret, Hrusciov a comis o eroare de evaluare că și cei care — ca noi — prezeau că el nu va încerca să instaleze arme ofensive în Cuba, chiar sub nasul nostru.

Rolul serviciului de informații în primele faze ale crizei cubane din octombrie 1962 a fost menționat într-un raport public al subcomisiei militare a Senatului prezidată de senatorul statului Mississippi, John Stennis. Principala concluzie a subcomisiei a fost următoarea: „evaluarea defectuoasă și convingerea psihologică a serviciului de informații că introducerea de rachete strategice în Cuba ar fi incompatibilă cu politica sovietică nu stat la baza unor analize și aprecieri care, ulterior, s-au dovedit a fi eronate”.

Acastă critică la adresa serviciului de informații viza pe tot la final septembrie și începutul octombrie 1962. În această perioadă noi aveam unele date generale, care lăceau însă pu-

atunci când opoziția devine prea amenințătoare, de a bate în retragere, precum și pentru că este sigur că prin manevrele noastre va afecta serios poziția personală în interiorul Uniunii Sovietice. Dispunind de controlul total al mijloacelor de comunicații din țara sa, el poate prezenta retragerea din Cuba ca un exemplu de atitudine „pacifistă” a Uniunii Sovietice.

Pentru evaluarea politicii sovietelor, a acțiunilor și reacțiilor, este necesar să avem permanent un număr de specialiști — două sau trei persoane — care să joace rolul de avocați ai managementului și să susțină motivele pentru care sovieticii dramatiză sau, privită din punctul nostru de vedere, imprudentă.

Specialiștii de informații știu bine că, de fiecare dată când se produce un eveniment dramatic în sectorul relațiilor străne — eveniment asupra cărora publicul n-a putut fi pregătit — se ridică același strigăt: „non esec al serviciului de informații”. Toată lumea crede că acuzația este justă. Dar în nemulțumirile ocazii evenimentul a fost prevăzut și corect apreciat; numai că serviciul de informații nu poate să se laude cu asemenea succese ale sale.

Spre exemplu, invadarea Suezului în 1956. La acea dată

*) La data când a apărut lucrarea, McCone era director al C.I.A. (N.R.)

serviciului de informații american. Iată un
funcție superioară în C.I.A. El a participat
război mondial în Europa, a rămas în Germania
ocupație, a fost la Berlin pe timpul „podului aerian”
și, în sfârșit, s-a întors în Statele Unite, unde a fost
zai. După trei luni de activitate în meseria de

mult mai tânăr, care a obținut diploma unui colegiu în
venit la Washington pentru a căuta de lucru. Un timp a lu-

erat la un serviciu guvernamental care avea o mică tangență
cu probleme de politică externă. Cu toate acestea, el și-a ole-
rit serviciile organului de informații. Un al treilea, originar
dintr-un mic oras din Sud-Vest, fără o pregătire superioară, a
fost mobilizat și repartizat, din întâmplare, la o unitate de
transmisii de peste mări. A asistat la atacul chinezilor asu-
pra insulei Quemoy, a început să devină pasionat față de eve-
nimentele din Extremul Orient și, reîntors în Statele Unite, a
fost demobilizat. Cărate pregătirii primite în armată, el ar fi
putut să-și deschidă un atelier de reparații pentru aparate de
radio și televizoare. În loc de aceasta, într-o zi el s-a prezentat
la C.I.A. oferindu-și serviciile. Desigur că a fost angajat pen-
tru un post important în serviciul de transmisiuni al C.I.A. de
peste mări.

Ce era comun la acești trei oameni? Conștiința că în lu-
mea de azi există un conflict, convingerea că Statele Unite
sunt implicate în acest conflict. Toate acestea i-au determinat
centrale de informații. Ceea ce
există o anumită mentalitate — „mentalitatea americană”?

serviciului de informații. Toc-

AGENTUL

Lucrătorul de informații are sarcina de a căuta și achiziționa informații secrete; aparține personalului serviciului de informații; este cetățean al S.U.A.; își desfășoară activitatea acoperit în S.U.A. sau în străinătate și acționează în baza instrucțiunilor primite de la eșalonul său superior. Lucrătorul de informații poate fi un administrator, un director, un recrutor, precum și omul care evaluează la fața locului informațiile primite de la „operatorii” săi.

Omul care culege, se angajează și își desfășoară activitatea pentru obținerea de informații este agent. Agentul, care poate avea orice naționalitate, procură el însuși informațiile sau dispune de surse la fața locului, care-i permit procurarea de informații. Asocierea cu serviciul de informații durează atâta timp cât cele două părți găsesc satisfăcătoare și bănoasă activitatea desfășurată.

În activitatea de identificare de oameni care să prezinte interes pentru serviciul de informații, lucrătorul de informații trebuie să asigure mai întâi baza de recrutare a lor, respectiv mijlocul prin care aceștia să fie determinați a lucra pentru el. În cazul în care un individ își propune singur serviciile, o astfel de problemă nu se mai pune, dar lucrătorul de informații trebuie să afle motivele reale care l-au determinat pe acesta

să-și ofere serviciile, deoarece el ar fi putut fi foarte bine dirijat de organe adverse către o astfel de activitate.

Din lista mobilurilor de recrutare, noi acordăm prioritate mobilului convingerilor ideologice și patriotice. Voluntarul ideologic este un om a cărui loialitate nu trebuie să fie suspectată. În timp ce în cazul unui agent care lucrează pentru bani sau din gustul aventurii ori al intrigii va trebui să vă puneți mereu problema loialității lui.

În realitate, ideologia (când vorbim de mobilul ideologic) nu este termenul cel mai exact care să explice pe deplin acest mobil, dar noi îl folosim în lipsa unui alt termen mai bun. De fapt, rare sînt persoanele care fac un proces analitic prin care să ajungă la constatarea personală că un sistem de guvernămînt este preferabil altuia. De asemenea, rare sînt persoanele care plăsmuiesc o justificare sau un raționament intelectual al trădării, cum a fost cazul lui Klaus Fuchs care, deși jurase credință coroanei britanice, comunica totuși secrete Uniunii Sovietice, pentru că „eu utilizez filozofia mea marxistă pentru a stabili în mintea mea două compartimente de activitate distinctă, unul pentru coroana britanică, altul pentru Uniunea Sovietică și pe ambele le trădam”.

Există mult mai multe șanse de recrutare cînd opiniile și logica gîndirii celui vizat sînt fondate pe pasiune și considerațiuni practice. Fiecare țară comunistă are oameni care au avut de suferit de pe urma statului sau care suferă recent de pe urma acestuia. Într-o astfel de situație va fi suficientă o ușoară forțare, pentru ca un mare număr de oameni să consimtă a practica spionajul contra regimului pe care ei nu-l doresc.

Agentul ideologic de astăzi nu se consideră, în general, un trădător, în sensul trădării compatrioților săi. Înainte de toate, la un asemenea agent există dorința de a contribui la șutul ce trebuie dat regimului pe care el îl detestă.

Agentul prea idealist care aparține acestei categorii de oameni nu se angajează cu ușurință în activitatea de spionaj. La început se poate ca el să prefere a adera la o mișcare de rezistență — dacă există o astfel de mișcare în țara dată —

sau să participe la acțiunile politice ale celor din exil care urmăresc răsturnarea tiraniei ce s-a abătut asupra țării lui.

În timpul celui de-al doilea război mondial unul din cei mai buni agenți ai mei din Germania, ale cărui informații erau de cea mai mare importanță pentru efortul de război al aliaților, căuta în mod constant a mă convinge a-l lăsa să participe la rezistența clandestină contra nazistilor, care lna atunci amploare. De fiecare dată a trebuit să-i explic că procedînd astfel nu va face decît să atragă atenția asupra lui și să-și compromită securitatea, avînd în vedere că aptitudinile sale pe linia furnizării de informații erau foarte prețioase pentru noi. Cu toate acestea, el s-a simțit frustrat și dorea să intre în lupta de rezistență. El a mai prezentat și un alt argument, și anume acela că încadrat în lupta de rezistență, o dată cu terminarea războiului situația sa va fi altă, dar dacă va rămîne în continuare agent de informații, după război nimeni nu va face din el un erou pentru că a luctat pentru aliați. Din acest punct de vedere el avea dreptate.

Un alt antinazist care coopera cu mine a consimțit să-mi dea tot felul de informații, dar nu și dintre acelea care ar fi putut provoca pierderi în rîndul compatrioților săi pe cîmpul de luptă.

Nu există servicii de informații care să refuze folosirea de oameni care lucrează numai pentru bani sau din gustul de aventură și de intrigă. Anumite persoane se angajează în clandestinitate pentru că aceasta le face plăcere, pentru că din aceasta ele au satisfacția de a fi motorul necunoscut al evenimentelor.

În lumea în spatele căreia se face spionaj, se pot găsi oameni dornici de putere sau să li se acorde o importanță de care nu s-ar putea bucura în activitatea lor obișnuită.

În povestirea de spionaj a lui Somerset Maugham există un excelent pasaj care explică cum un om s-a angajat în spionaj pe timpul primului război mondial. „El nu se gîdea că Ceypor devenise spion exclusiv pentru bani, era un om cu gusturi modeste... Probabil că el era unul din aceia care preferă

«căile întortocheate în locul celor drepte, pentru plăcerea complicată de a dovedi că el poate să-și înșele prietenii...»

Ceea ce Maugham pune aici în lumină este un fapt bine cunoscut de orice scriitor, de orice psiholog sau de orice specialist în informații și anume că mobilul recrutării este simplu în foarte puține cazuri și că cel mai adesea el este mixt, multiplu. Posibilitatea de a obține bani poate fi un factor decisiv pentru o persoană care ar putea fi recrutată pe motive ideologice, dar care nu are încă suficiente convingeri ideologice. Unii lucrători de informații se agită când un colaborator ideologic acceptă cîte o dată și bani, un oarecare lucru, un cadou, considerînd că aceasta va duce la terminarea activității cu un astfel de agent.

Printre oamenii care practică spionajul pe bază de salariu sînt cei ce au nevoie de bani, ori au obligații pe care nu le pot rambursa, datorii publice etc. Crezîndu-se incapabili de a găsi fondurile necesare prin intermediul unor surse legitime, aceste persoane se îndreaptă cîteodată către serviciile de informații străine, oferîndu-le informații, dacă în schimb vor primi sumele de care au nevoie.

C U P R I N S

	Pag.
Prefață	3
Note autobiografice	7
Istoricul problemei	19
Evoluția serviciului de informații american	43
Cerințele de informații ale unei societăți	68
Sarcina culegerii de informații	75
Sarcina culegerii, preluată de mașini și aparate	87
Interceptarea audio	93
Planificarea și conducerea	107
Cîteva aspecte din tehnica sovietică — rezidenți legitime și ilegale	115
„Atragerea” în cursă	121
Schimbarea metodelor în acțiunile sovietice	127
Contrainformațiile	137
Voluntarii	155
Inducerea în eroare a adversarului	161
„Cum se pîn în valoare informațiile”	175
Lucrătorul de informații	193
Agentul	199

Bazele reviziei:

Redactor literar: cpt. CÎMPEANU MIRCEA
Corector: STOIAN RADU

Cat în carte: 01.11.57; Bun de tip: 23.11.57.
1100 ex. din care 200 ex. tiraj scris tip II
și 900 ex. tiraj scris tip I. Str. 24.1

24451

126

332513

126

5

126